

Giới thiệu Huyền Vũ Khuynh Tài

Đừng bỏ lỡ siêu phẩm Huyền Vũ Khuynh Tài của tác giả Hâm Nguyệt kể về Phù La chính là nữ sát thủ số một của tổ chức Tu La. Cũng như bao nhiêu bộ tiểu thuyết xuyên không nữ cường khác. Vốn đang sống một cuộc sống an nhàn nàng không ngờ có ngày bản thân lại bị dồn vào chỗ chết do chính người "bạn thân" và "người thương" của mình gây nên.

Nàng thê là mình chỉ lỡ nhảy xuống vách núi thôi mà, nhưng lúc này hối hận thì muộn quá rồi.

Nhưng không ngờ ông trời lại để một nam nhân mang linh hồn nàng nhập vào một nữ hài 10 tuổi.

Kiếp này nàng tam tiểu thư phế vật của Mộ Dung gia- Mộ Dung Như Ly.

Nàng từ một nữ nhân xấu xí xoay người liền trở thành mỹ nhân nổi tiếng khắp đại lục trong truyện hay, từ một phế vật không biết tu luyện trở thành cường giả vang danh.

Vốn không nghĩ tới việc yêu đương song không biết từ đâu xuất hiện mấy cái đuôi ngôn tình cổ đại bám nàng không dứt. A! Thật ức chết ta! Biến hết đi!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xuyên Không

2 giờ sáng tại New York, Mĩ...

Trước mắt lúc này là một khu rừng âm u. Từng đợt gió lạnh rít lên khiến người ta không khỏi dựng tóc gáy.

Vút... Đột nhiên có một đạo bóng dáng màu đen lướt qua với tốc độ rất nhanh. Đó là một cô gái toàn thân vận hắc y cả khuôn mặt cũng được che đi bằng một chiếc mạng màu đen. Cô gái lúc này có chút chật vật, dường như đang liều mạng chạy về phía trước. Những nơi cô vừa chạy qua ngay lập tức xuất hiện hai đạo bóng dáng khác, là hai kẻ cũng đồng thời vận hắc y, một nam một nữ. Nữ hắc y trên tay cầm một khẩu súng nhắm bắn cô gái nọ, miệng không ngừng cười điên cuồng:

“Phù La, cô chạy không thoát đâu! Ha ha ha ha!!! “

Mặc kệ lời nói của nữ hắc y, Phù La noi khoe môi nở một nụ cười tự giễu. Cô không chỉ là nữ sát thủ số một của tổ chức Tu La sát mà còn là một đạo chính lúc này thể nhưng lại rơi vào hoàn cảnh trở trêu như vậy. Hôm nay cô nhận nhiệm vụ đánh cắp một Viên ngọc tên là Cổ Vạn Phúc từ bảo tàng Antiques tại New York Mỹ. Do sơ suất cô đã bị những người bảo vệ Viên ngọc phát hiện và truy sát, một kẻ đã bắn trúng vai phải của cô khiến cô ngay cả chạy trốn cũng cảm thấy khó khăn. Lập tức sau đó tổ chức cử Liên Đàm- “bạn thân” của cô trong tổ chức cùng với Dạ Thần Tôn - nam sát thủ số một đến để trợ giúp. Bảo tàng Antiques nổi tiếng có hệ thống bảo vệ chặt chẽ nhất thế giới đến ngay cả một con kiến cũng không lọt qua, hơn nữa Cổ Vạn Phúc lại còn là bảo vật gia truyền của Phù gia nên cô cảm thấy việc tổ chức cử hai người bọn họ đến cũng không có gì lạ. Bất quá...hiện thực lại hoàn toàn trái ngược. Hai người bọn họ đã chống lại lệnh của tổ chức quay sang truy sát cô. Đã sớm biết được bộ mặt thật của Liên Đàm nên cô cũng không quá bất ngờ song việc Dạ Thần Tôn cũng tham gia khiến cô không thể đoán trước được.

Phù La vừa giữ chặt lấy vết thương trên vai phải đang không ngừng rỉ máu vừa cắn răng chịu đựng để không phát ra bất cứ tiếng kêu nào. Cô cứ như vậy chạy cho đến khi trước mắt xuất hiện một vách núi cao chừng 100m(so với mực nước biển) thì mới dừng lại. Ngay sau đó hai người Liên Đàm cũng đuổi đến.

“Sao vậy? Sao không chạy nữa? A~Suýt chút nữa thì không để ý rồi! Nếu chạy nữa thì cô sẽ trở thành mồi cho cá a!” Liên Đàm nở một nụ cười dửng dưng, trong giọng nói còn chứa sự mỉa mai cùng hận ý.

A? Cô không nghe nhầm chứ? Là hận ý thật sao? Phù La trong lòng thâm cười lạnh, cô đã từng làm gì khiến cô ta hận sao? Nhìn thẳng vào mắt Liên Đàm, cô cố tỏ vẻ vô cùng đau lòng mà nói:

“Liên Đàm, tại sao cậu lại làm vậy? Chẳng phải chúng ta là bạn thân sao?”

Dường như không phát hiện ra Phù La là đang diễn kịch, Liên Đàm bày ra vẻ mặt chán ghét:

“Bạn thân? A~Cho tôi xin! Nói ra thì thật có chút thất vọng nhưng từ trước tới nay tôi chưa bao giờ coi cô là bạn thân!”

Oh! Cuối cùng cũng chịu nói ra rồi! Lại bằng giọng đau lòng, Phù La cố gắng nặn ra mấy giọt nước mắt:

“Nhưng tại sao? Tại sao cậu lại làm vậy?!” Có cảm giác giống như cô vợ nhỏ bắt gặp chồng ngoại tình vậy! Hừ! Phù La khẽ rùng mình.

Như bị bắt phải nhớ lại một thứ gì đó khiến mình nhục nhã, Liên Đàm đôi con ngươi nổi lên những tơ máu, chỉ thẳng ngón tay trắng nõn vào cô mà cắn phần hết lên:

“Cô muốn biết tại sao? Vậy tôi sẽ nói cho cô biết, dù sao cô cũng sắp chết. Lúc đầu trở thành bạn thân của cô cũng vì sùng bái cô. Thực lực không bằng cô, tôi đồng ý. Dung nhan không tuyệt mỹ bằng cô, hảo, tôi cũng không có dị nghị. Nhiều lúc nghe mọi người ca ngợi cô tôi còn cảm thấy rất tự hào khi có một người bạn thân như cô. Bất quá tôi sùng bái, chịu đựng thấp kém hơn cô không có nghĩa là cô muốn làm gì tôi cũng được! Cô rõ ràng biết tôi thích Từ An nhưng lại dám quyến rũ anh ấy, khiến anh ấy xa lánh tôi! Nếu không phải hôm đó tận mắt nhìn thấy hai người ân ái với nhau thì không biết tôi còn bị cô lừa bao nhiêu lần nữa! Hừ! Hôm nay tôi sẽ để chính người cô yêu giết chết cô! “ rồi chỉ tay về phía Dạ Thần Tôn luôn theo sau.

Phù La khoe miệng co giật, háng giọng:

“Có một sự hiểu lầm không hề nhẹ ở đây a~” Cô thật sự không hiểu Liên Đàm đang nói gì nữa. Mà... Từ An là tên nào a~ Ừm...nhớ xem nào... Khoan! Chà lẽ hẳn ta chính là cái tên suốt ngày bám đuôi cô không dứt cứ một tiếng “lão đại” hai tiếng “lão đại” sao? Không thể nào! Mắt nhìn người của Liên Đàm kém như thế sao, cái tên tiểu tử mặt dày hơn vỏ Trái Đất kia mà cũng thích... Đúng là khó hiểu. Mà cái tên Từ An này cũng thật là...rõ ràng cũng thích Liên Đàm nhưng lại không dám nói, bất kể lúc nào cũng tìm cách tránh mặt cô ta khiến sự tình thành ra như vậy... Phức tạp!!!!

Cơ mà...ai nói là cô thích Dạ Thần Tôn?! Cô chỉ nói là cảm thấy hắn đặc biệt hơn những người khác thôi a~ Thật oan uổng!~

Xoay người hướng phía Dạ Thần Tôn, cô mở miệng hỏi, trong giọng còn chứa sự khó hiểu:

“Thần Tôn, tại sao anh lại giúp cô ta?”

Dù sao cô và hắn cũng từng có giao tình, là đồng nghiệp nên có một phần bằng hữu. Hơn nữa, cô rất tin tưởng hắn.

Dạ Thần Tôn giống như một con rối, chỉ im lặng đến mắt cũng không thèm chớp, khuôn mặt tuấn mỹ lãnh khốc tỏa ra từng đợt hàn khí lạnh buốt xâm nhập vào tim Phù La khiến nó dần nguội lạnh.

Nở một nụ cười tự giễu, bất chợt cô cảm thấy bản thân quá ngây thơ. Tin tưởng sao? Có lẽ đã nhầm người... Tin tưởng càng nhiều thì lúc thất vọng lại càng đau khổ. Nhưng cô lại không có cảm giác như vậy, đối với cô nó chỉ như một thứ đồ tuột khỏi tầm tay mình mà thôi.

Bất chợt cô lùi dần về phía sau, từng bước, từng bước một. Khóe môi cô nhẹ cong tạo thành một nụ cười lạnh nhưng dưới màn đêm u ám lại khiến người ta không khỏi cảm thấy quỷ dị và sợ hãi.

“Phù La ta dù có chết cũng sẽ không chết dưới nòng súng của kẻ thù. Hành thiện đắc thiện, hành ác đắc ác, hai người cứ chờ xem!”

Rồi cô không do dự ngửa người về phía sau, cơ thể tạo thành một đường vòng cung tuyệt đẹp. Trước lúc rơi xuống cô còn thoáng nghe thấy tiếng Dạ Thần Tôn hét tên mình. Dạ Thần Tôn a~ Đã quá muộn rồi...

“Haizz... Ta thật sự cũng chưa muốn chết đâu~Còn chưa xem hết mấy bộ anime, chưa đọc hết mấy cuốn manga cùng tiểu thuyết, chưa ăn thử món điểm tâm do sư huynh làm,... Aaaa!!! Ta hối hận rồi! Chết tiệt, khi này hứng quá nên nhảy thật! Lão thiên a lão thiên!! Ngươi đúng là thích trêu ngươi ta mà!! “

Đang ôm đầu than khóc đột nhiên một giọng nói nam nhân băng lãnh vang lên bên tai cô:

“Ngươi chưa muốn chết?”

Phù La theo phản xạ nhìn ngó xung quanh nhưng không thấy ai liền hướng mắt lên trời hỏi:

“Lão thiên đang nói chuyện với ta sao?”

Ai đó mặt đầy hắc tuyến, ho khan vài tiếng nói lại:

“Trả lời câu hỏi của ta.”

“A, ừm đúng!”

“Vậy...ta sẽ giúp ngươi.”

“Hả?!”

Phù La đang ngờ ngác không hiểu gì thì đột nhiên thấy cơ thể mình được bao bọc bởi một tầng ánh sáng màu lam nhạt. Ngay tức khắc cơ thể cô biến mất chỉ để lại một màn gió biển gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Mạc Hàn Phong

Tại Lam Dực quốc cùng lúc đó có một hiện tượng kì lạ xảy ra khiến người dân không khỏi cảm thấy sợ hãi. Các cường giả đều đồng loạt nhìn lên trời, trong lòng dâng lên một cổ cảm xúc khó tả.

Bầu trời trong xanh lúc này đã được bao phủ bởi một tầng mây đen dày đặc. Đùng... Đoàng... Một loạt tiếng sấm như óc cùng với những tiếng gào thét của sét liên tiếp vang lên như muốn khiến cả bầu trời nổ tung. Gió rít lên từng hồi, cây cối lay động dữ dội. Trong các sâm lâm chúng ma thú đều không tự chủ được mà run rẩy, đồng loạt quỳ rạp xuống đất như đang cúi mình trước vương giả.

Sau một khắc* từ trong mây đen xuất hiện một đạo lưu quang màu lam nhạt. Chưa đầy một giây nó lập tức hướng về một phía bên trong Lam Dực quốc mà bay tới. Không biết rốt cuộc là đã bay bao xa và bay đến chỗ nào nhưng đạo lưu quang lại đột nhiên biến mất tại một căn biệt viện nhỏ.

*1 khắc=15 phút.

“Đau...”

Phù La nhú mày, cơ thể đau đớn. Nếu là người thường thì chỉ sợ đã không chịu được mà tự sát rồi, bất quá nàng là ai cơ chứ? Những loại đau đớn đến tận xương tận tủy nàng đều đã chịu qua, hiện tại như vậy cũng là bình thường.

“Tại sao lại cảm thấy đau như vậy? Ta chẳng phải đã chết rồi sao?”

Phù La nhú mày suy nghĩ.

“Nếu không có ta thì chỉ sợ ngươi đã sớm hồn phi phách tán rồi. “Giọng nói nam nhân khi này lại một lần nữa vang lên.

Phù La hoài nghi:

“Ngươi là ai?”

“Ta là ai cần phải nói với ngươi sao? “Hắn lạnh giọng đáp.

Phù La bĩu môi nhún vai, không nói thì thôi, nàng cũng chẳng quan tâm. Đường như nam nhân nọ cảm thấy có chút chột dạ, liền ho khan vài tiếng, hờ hững nói:

“Mạc Hàn Phong.”

Hừm? À, ra là tên của hắn. Ngừng lại một lúc, Phù La cẩn trọng suy nghĩ về hoàn cảnh hiện tại của mình. Ừm, rơi xuống vách núi mà chưa chết...chả lẽ...nàng xuyên không?!

“Này, ngươi đưa ta xuyên không sao? “Nàng khó tin hỏi Mạc Hàn Phong.

Hắn không hiểu lắm ý nghĩa của từ “xuyên không” trong lời nàng nói nhưng lại theo phản xạ đáp lại: “Ừ.”

Này này! Cái này thật phi khoa học mà! Xuyên không không phải chỉ có trong tiểu thuyết thôi sao? Mấy kẻ học giả đúng là không đáng tin mà!

Gạt ý nghĩ đó sang một bên, Phù La cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu ra, ánh sáng lập tức tràn vào khiến nàng nhú mày. Còn chưa kịp quan sát xung quanh vài lượt,nàng lại đột nhiên cảm thấy có một cổ thông tin xa lạ truyền vào đầu mình.

Nơi đây được gọi là Đại lục Huyền Vũ cùng Trái Đất không khác là bao. Nơi này lấy lễ sống là cường giả vi tôn, kẻ mạnh có quyền. Mà trong thiên địa tồn tại một loại linh khí kì lạ được gọi là huyền lực, người dân có thể hấp thu nó để nâng cao thực lực. Ngoài ra còn có nhiều lĩnh vực tu luyện như Ma pháp sư, Chiến sĩ, Luyện đan sư,...

Ma Pháp sư là một trong những chức nghiệp phổ biến tại Đại lục Huyền Vũ nhưng số ma pháp sư đạt được cấp bậc cao thì lại ít đến đáng thương.Những người tu luyện lĩnh vực này là những kẻ được thiên địa chấp nhận và được ban cho nguyên tố tu luyện. Tùy theo từng người mà số nguyên tố nhận được khác nhau, phần lớn chỉ có một loại. Ma pháp sư không ngừng hấp thu huyền lực để nâng cao tu vi, thời gian đột phá nhanh hay chậm thì còn phụ thuộc vào thiên phú bẩm sinh. Ma pháp sư công kích bằng các loại ma pháp của nguyên tố mà họ sở hữu.

Chiến sĩ cũng là một trong những chức nghiệp phổ biến, số người là chiến sĩ còn nhiều hơn gấp nhiều lần so với Ma pháp sư. Khác với Ma pháp sư, chiến sĩ không hấp thu huyền lực mà dựa vào sức bền và tốc độ để thắng cấp. Trong nhiều trận chiến, chiến sĩ sẽ công kích bằng nhiều loại vũ khí và kĩ năng của bản thân. Nhưng trong trường hợp sử dụng chiến kĩ chiến sĩ cũng cần một lượng huyền lực nhất định, chiến kĩ mạnh hay yếu cũng phải phụ thuộc vào cấp bậc của chiến kĩ, chia theo thứ tự từ lớn đến nhỏ là:Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.

So với hai chức nghiệp này thì Luyện đan sư và Triệu hồi sư lại muốn hiếm hơn.

Đối với Luyện đan sư, trong vạn người may mắn mới xuất hiện một người có thiên phú nhưng cũng chưa chắc đã cao. Tại Đại lục Huyền Vũ Luyện đan

sư rất quan trọng vì họ có khả năng luyện chế ra đan dược- thứ thuốc thần kì với nhiều tác dụng khác nhau. Thân phận của Luyện đan sư được coi là rất cao quý đến ngay cả hoàng đế cũng phải nhường vài phần. Vì vậy không ai dám đắc tội với những người của chức nghiệp này.

So với Luyện đan sư thì Triệu hồi sư lại càng hiếm có và cao quý hơn, số lượng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Bọn họ có thể dựa trên tu vi của mình để kí khế ước với ma thú. Ma thú sau khi kí khế ước liền trở thành thú sủng. Tuy nhiên có hai điều kiện bắt buộc là Triệu hồi sư chỉ có thể kí khế ước với ma thú có tu vi thấp hơn mình và đồng dạng hệ nguyên tố với bản thân. Chính vì vậy mà lực chiến đấu của Triệu hồi sư mạnh hơn hẳn so với những người khác, chỉ cần ma thú thuộc chủng tộc mạnh mẽ thì tự khắc chủ nhân cũng sẽ không kém.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thay Nguyên Chủ Hoàn Thành Nguyên Vọng

Đó là thông tin về Đại lục Huyền Vũ, còn về khối thân thể này thì..

Nguyên chủ tên Mộ Dung Như Ly, năm nay 10 tuổi, là tam tiểu thư Mộ Dung gia- một trong tam đại gia tộc tại La Vũ thành.

Ừm...là tiểu thư khuê các à? Không tồi. Bất quá...cái gì mà đệ nhất xấu nữ?! Phế vật vô dụng không thể tu luyện?! What the hell?! Đừng đùa nhau chứ! Kiếp trước nàng đường đường là nữ sát thủ đứng đầu tổ chức, là mỹ nhân bao người thầm mến mộ, không ngờ lần này lại xui xẻo xuyên vào một khối thân thể vô năng a! Hức! Ức chết mất!

Vốn đang vò đầu bứt tai đột nhiên trong đầu Phù La vang lên một đạo giọng nói nữ tử tựa hồ như đang khóc:

“Ta biết mà... Ai cũng nghĩ vậy... Hức hức... Có lẽ ta chết đi là tốt nhất... Hức hức”

Phù La cả kinh lập tức theo phản xạ nhìn ngó xung quanh nhưng lại không thấy bất cứ ai.

“Là ai đang nói? “Nàng cảnh giác.

“Ta...ta là Mộ Dung Như Ly... “

Mộ Dung Như Ly?! Là nguyên chủ? Chẳng lẽ...

“Ngươi...chưa chết?! “

“Không, ta vốn đã không còn. Đây chỉ là một phần linh hồn cùng chấp niệm của ta. “

Nàng ta đáp lại, giọng nói chột lạnh đi vài phần.

Phù La khẽ rung mình. Đây có nghĩa là nàng đã chiếm mất thân xác của nàng ta? Tựa hồ hiểu được nàng đang có ý nghĩ gì, Mộ Dung Như Ly cười nhẹ:

“Phù La tỷ, tỷ không phải cảm thấy có lỗi, là do bản thân ta tình nguyện. Dù sao ta vẫn không nên tồn tại ngay từ đầu... “

Nói đến đây giọng nàng ta lại trở nên chua xót. Phù La hoảng hốt, nàng chưa gặp qua tình cảnh này bao giờ nên không biết phải xử sự ra sao, liền vội vàng an ủi:

“Không phải như vậy đâu! Ngươi không nên nói bản thân mình như vậy. Trên đời này không ai lại không đáng để tồn tại cả!”

Mặc dù là an ủi nhưng tất cả những điều nàng nói đều là sự thật. Lau đi giọt lệ bên khóe mắt, Mộ Dung Như Ly dịu dàng nói:

“Phù La tỷ, tỷ là một người tốt. “

“Ta á? Không hề nha! Ta mà là người tốt thì không ai trên vũ trụ này là kẻ xấu cả! “

“Ha ha! Tỷ thật biết chọc cười mà! “Nàng ta bật cười, tâm tình dường như đã tốt hơn nhiều. Phù La cười ngại ngùng, nàng chỉ là không muốn nhìn thấy người khác khóc mà thôi.

“Ta có một việc muốn nhờ tỷ. “ Mộ Dung Như Ly nghiêm giọng nói.

Phù La cũng chỉnh lại thái độ, nghiêm túc lắng nghe:“Nói đi”

Hít lấy một hơi thật dài, nàng ta nói:“Ta muốn tỷ giúp ta hoàn thành nguyên vọng của ta, là thứ mà bản thân ta trước đó không thể thực hiện được:hãy trở thành một cường giả chân chính và tìm cho mình một người mà tỷ có thể gửi gắm cả đời. “

Phù La im lặng, không phải là nàng không muốn đồng ý mà là đang suy ngẫm một số chuyện. Mộ Dung Như Ly thấy vậy thì trong lòng có chút thất vọng liền cười tự giễu:

“Ta biết đối với một phế vật vô dụng và đê nhất xấu nữ như ta thì việc này thật hoang đường...”

Rồi chợt ngừng lại, ánh mắt nhìn nàng đã trở nên kiên định:

“...nhưng đây thực sự là mong muốn của ta!”

Buông xuống những ý nghĩ trong lòng lúc này, Phù La nhìn thẳng về phía khoảng không trống rỗng, khóe miệng dần nở một nụ cười nhu hòa:

“Ai cũng có quyền được có ước mơ. Như Ly, ta ngược lại cảm thấy ước mơ của ngươi rất có ý nghĩa, rất đáng để thực hiện. Bất quá cái mà ta đề ý nhất là năng lực của bản thân ta. Ta thực không biết liệu ta có thể làm được hay không.”

Đừng nghĩ nàng là nữ sát thủ đứng đầu tổ chức mà nghĩ nàng thừa tự tin. Trong mọi việc nếu thực sự không nắm chắc phần thắng thì nàng sẽ không ngu ngốc thực hiện. Mong muốn của nguyên chủ mặc dù nghe qua rất đơn giản nhưng chỉ hai người bọn nàng mới biết nó khó đến chừng nào. Năng lực của nàng cũng có giới hạn, nàng không thể đoán trước được khi nào nó sẽ đến. Vì vậy việc này, nàng không thể cam đoan sẽ thành công.

Trong lòng dâng lên một cỗ ám áp, Mộ Dung Như Ly mỉm cười đầy cảm động. Cái cảm giác này...cũng không biết bao lâu rồi nàng ta chưa cảm nhận được...

“Ta tin tưởng tỷ.”

Chỉ một câu nói này của nàng ta đã lập tức khiến Phù La toàn thân chấn động. Tin...trưởng?

“Tại sao? “Tại sao ngươi lại có thể dễ dàng tin tưởng một người mà mình mới gặp được chưa đầy một canh giờ như vậy? Phù La thập phần khó hiểu.

Chợt nàng cảm thấy hai bên má cùng phần trán lạnh buốt. Mộ Dung Như Ly nâng hai bàn tay trong suốt lên chạm vào mặt nàng, nhẹ chạm trán mình vào trán nàng khiến hai khuôn mặt cứ như vậy sát lại với nhau, chỉ tiếc là Phù La không thể nhìn thấy nàng ta. Nhẹ nở một nụ cười thỏa mãn, giọng nàng ta nhỏ dần:

“Tin tưởng một người...không nhất thiết phải cần có lý do. Ta chắc chắn tỷ có thể giúp ta. Phù La tỷ, ta tin tỷ...” rồi dừng lại hẳn. Nghe vậy chắc hẳn linh hồn nàng ta đã siêu thoát.

Rõ ràng chỉ là một hài tử 10 tuổi nhưng lại có thể nói ra những lời như vậy... Rốt cuộc nàng ta đã phải trải qua những gì a...

Nắm chặt lấy một bên ngực, Phù La thì thầm: “Hãy yên tâm. Như Ly, ta nhất định sẽ giúp ngươi hoàn thành ước nguyện.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Mộ Dung Như Lâm

Nặng nề nhắc người ngồi dậy, Phù La gắng gượng đưa thân thể đau nhức về phía một chiếc bàn trang điểm nhỏ nhắn cũ kỹ nằm trong góc phòng. Nàng muốn nhìn xem rốt cuộc “đê nhất xấu nữ” trong mắt mọi người là như thế nào.

So với gương ở hiện đại thì loại gương ở đây không rõ nét bằng, nhưng ít nhất vẫn đủ để nàng nhìn ra dung mạo của nguyên chủ.

Hiện lên là một khuôn mặt nữ hài phần điều ngọc mài, thập phần tinh xảo. Mày liễu nhỏ nhắn, mắt hạnh to tròn, hàng lông mi cong dài khẽ chớp động, mũi nhỏ thon dài, môi hồng căng mọng song làn da lại có chút nhợt nhạt. Đây có lẽ là do ăn uống không đầy đủ, thiếu dinh dưỡng trầm trọng. Bất quá sẽ xinh đẹp như vậy nếu như bên góc trái trên má không có một cái ám văn xấu xí dữ tợn kia a~

Phù La là người tinh mắt đương nhiên sẽ đề ý đến đôi mắt trong suốt không nhiễm một chút bụi trần nào của nàng ta. Đôi con ngươi lam hải tựa biển sâu khiến người ta không thể rời mắt. Nó ánh lên một tia giáo hoạt, long lanh vô cùng đáng yêu.

“Đôi mắt đẹp như vậy mà...” Phù La, mà không, bây giờ phải là Mộ Dung Như Ly chứ, cảm thán.

Mà chuyện này nói ra cũng có chút khó tin, gương mặt này giống hệt gương mặt kiếp trước năm nàng 10 tuổi, đương nhiên là không có cái ám văn này rồi.

Lại nâng cánh tay trắng nõn lên chạm nhẹ vào ám văn, Mộ Dung Như Ly mày liễu nhíu lại.

Bằng kiến thức y học kiếp trước của mình, nàng chắc chắn 100% rằng thứ này là do trúng độc mà thành.

Nghĩ đến đây sắc mặt Mộ Dung Như Ly liền trở nên âm trầm. Theo phỏng đoán của nàng thì độc này đã có gần 5 năm rồi. Vậy nghĩa là từ năm 5 tuổi nàng ta đã bị hạ độc?! Như vậy...kẻ hạ độc thật tàn nhẫn...

Sau một hồi cảm thán Mộ Dung Như Ly cuối cùng cũng nhớ đến “ai đó” bị bỏ rơi từ nãy giờ, liền lên tiếng khẽ gọi:

“Mạc Hàn Phong?”

“Chuyện gì?” “Hắn lạnh nhạt đáp lại.

Vốn đang định mở miệng hỏi một câu đột nhiên tai nhỏ khẽ động Mộ Dung Như Ly liền im lặng lắng nghe. Trong vòng bán kính 50m có tiếng bước chân của hai người, rất nhanh, có vẻ như rất vội vàng. Hơn nữa là đang hướng phía Ly Nhan viện của nàng mà đi tới.

Mộ Dung Như Ly nhanh chóng quay trở về giường nằm xuống, hai mắt khép hờ. Nàng cảm thấy hai người nọ không có ác ý.

Chưa đầy một khắc cửa phòng liền bật mở, một thiếu nữ vội vàng chạy lại phía giường nơi Mộ Dung Như Ly đang nằm.

Thiếu nữ chừng 14-15 tuổi, dung nhan thanh tú, khuôn mặt trắng bệch, hốc mắt đỏ ửng. Thấy Mộ Dung Như Ly lông mi khẽ động, nàng ta sững sờ hô lớn, trong mắt không giấu được sự vui mừng:

“Tiểu...tiểu thư!”

Theo như trí nhớ của nguyên chủ thì đây chắc hẳn là Lan Nhi- nha hoàn theo hầu hạ Mộ Dung Như Ly từ nhỏ. Lan Nhi là một trong số ít người đối xử tốt với Mộ Dung Như Ly. 5 năm qua nhờ có nàng ta mà nguyên chủ mới nhiều lần thoát ngưỡng tử thần. Nhưng dù sao nha hoàn vẫn mãi chỉ là nha hoàn, cũng không thể bảo hộ nguyên chủ mãi, vì vậy mới dẫn đến sự việc ngày hôm nay.

“Nguyên chủ a, người thật ngốc...có một người yêu thương người như vậy mà...” Mộ Dung Như Ly thàn than.

Nhẹ nở một nụ cười nhạt, nàng an ủi:

“Lan Nhi, ta không sao.”

Lan Nhi nghe vậy thì nước mắt trào ra, nức nở:

“Tiểu thư... Người không sao! Tốt quá rồi! Tốt quá rồi!”

Thật ra nếu lúc này nàng ta để ý một chút thì sẽ phát hiện ra Mộ Dung Như Ly có nhiều điểm khác thường. Bất quá nàng ta đâu còn tâm tư để để ý đến việc này.

Cười yếu ớt, Mộ Dung Như Ly trong lòng hoảng loạn. Aizz, sao lại khóc nữa vậy?! Các người muốn hành hạ ta sao?!

“Ly Nhi...” “Một đạo giọng nói nam tử vang lên phía sau lưng Lan Nhi.

Chết cha! Quên mất trong phòng còn một kẻ nữa. Mộ Dung Như Ly nâng tầm mắt về phía sau, nhẹ nhàng gọi:

“Ca ca!”

“Ca ca” trong lời nàng là một nam hài chừng 10 tuổi, dung mạo so với nàng như từ một khuôn mặt ra, bất quá lại không xanh xao như nàng. Mái tóc đen dài được cột lên bằng một sợi dây màu trắng, một thân lục y màu lục non thanh nhã phiêu dật như trích tiên.

“Chắc, mới 10 tuổi mà đã như vậy rồi, không biết khi lớn lên thì sẽ đẹp thế nào nữa đây...” Mộ Dung Như Ly trong lòng thầm cảm thán.

Mộ Dung Như Ly nhìn nàng, trong lòng dâng lên một cổ cảm xúc khó tả. Mới chưa gặp hai tháng mà muội ấy đã gầy như vậy rồi sao...

Khác với nguyên chủ, Mộ Dung Như Ly có thiên phú tu luyện cao, hơn nữa lại còn là Ma Pháp sư nên nhận được đãi ngộ tốt hơn. Với dung mạo xuất chúng hơn người hẳn còn nhiều lần bị cho là không phải ca ca song sinh với Mộ Dung Như Ly. Người như vậy cùng với đệ nhất xấu nữ thì có điểm nào giống nhau cơ chứ?

Dù vậy nhưng Mộ Dung Như Ly vẫn thập phần yêu thương nguyên chủ. Trong 5 năm qua nguyên chủ vẫn toàn mạng một phần là nhờ hẳn.

Hai tháng trước hẳn cùng Tam trưởng lão Mộ Dung Sách lên núi rèn luyện, đồng thời cũng tìm hiểu thêm về nhiều loại dược liệu mới. Đối với hẳn dược liệu chính là nguồn vui bất tận.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyết Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ca Ca Tốt !

“Ly Nhi, tất cả là tại ta! Lẽ ra ta không nên để muội ở lại!”

Cách đây 2 canh giờ đột nhiên Lan Nhi vội vàng chạy đến tìm hân, vẻ mặt thập phần lo lắng. Trước đó hân cũng có dự cảm chẳng lành nên không do dự liền theo nàng ta trở về, không ngờ mọi việc lại đi quá xa như vậy...

5 năm từ khi phụ thân nhận lệnh chiêu binh ra chiến trường, ngày nào Ly Nhi cũng phải chịu sự khinh rẻ, coi thường của mẫu tử* Nghi di nương cùng người trong gia tộc.

(*mẫu tử: mẹ con)

Nhiều lần nếu không có hân thì có lẽ Ly Nhi đã... Nghĩ đến đây Mộ Dung Như Lâm thập phần đau lòng.

Đều là lỗi của hân! Nếu như hân mạnh hơn, nếu như hân có thực lực hơn thì hân có thể bảo hộ tốt cho nàng!

Nếu để Mộ Dung Như Ly biết được những điều Mộ Dung Như Lâm đang nghĩ lúc này thì chỉ sợ nàng sẽ thở dài mà cảm thán: Có khí thế! Bất quá vẫn còn nhỏ như vậy...

Lại quay sang phía nữ chủ của chúng ta lúc này vẫn đang ngây ngốc không hiểu gì.

Tại sao hân ta lại xin lỗi? A! Nàng bó tay thôi! Bất quá...có chút cảm động.

Kiếp trước nàng cũng từng có một gia đình, bất quá chỉ là “tùng” mà thôi... Mồ côi từ nhỏ, năm 7 tuổi được người trong tổ chức tìm thấy tại một hòn đảo hoang trong tình trạng mất trí nhớ. Khoảng thời gian sau đó chính là cuộc sống đầy rẫy đau khổ cùng cô tịch của nàng...

“Ca ca, đừng tự trách bản thân. “Nàng ôn nhu nói.

Mộ Dung Như Lâm cả kinh. Ly Nhi từ khi nào lại có thể nói rành mạch như vậy?

Tiến đến phía giường, hân mở to mắt khó tin nhìn nàng. Vẫn một dáng vẻ yếu đuối nhu nhược thường ngày song trong mắt lại không có lấy một tia nhu nhược mà hàm chứa sự lạnh nhạt xa cách.

Chẳng lẽ sự việc ngày hôm nay đã tác động mạnh đến muội ấy?

Mặc dù đã chắc chắn đến 6,7 phần rằng Mộ Dung Như Ly đã không còn giống như trước song Mộ Dung Như Lâm vẫn là có chút không thích nghi được.

Nhận lấy ánh mắt dò xét cùng khó tin từ hân Mộ Dung Như Ly chỉ mỉm cười nhạt không nói gì.

Nàng xác thực khác với lúc trước bởi vì nàng không phải là “Mộ Dung Như Ly” chân chính. Chẳng lẽ lại nói với hân rằng muội muội của hân đã sớm quy thiên?

Không đời nào! Nói vậy chính là muốn hại mình a~

“Ca ca, người nhìn đủ chưa vậy?” Nàng lên tiếng, trong giọng nói ẩn ẩn ý cười.

Lúc này Mộ Dung Như Lâm mới sực tỉnh, ngại ngùng sờ sờ mũi. Lại nhớ đến lí do mình trở về hân liền lo lắng hỏi han:

“Ly Nhi, muội hiện tại thế nào? “

Nàng sẽ không giống mấy nữ nhân khác nói “ta không sao” “chỉ để an ủi đâu.

“Ca ca, cơ thể ta thập phần đau nhức! “Mộ Dung Như Ly nũng nịu nói.

Ấy ấy không phải nàng làm bộ làm tịch đâu nha! Thật sự là rất đau!

Nghe vậy Mộ Dung Như Lâm phát tay với Lan Nhi, nói:“Người đỡ tiểu thư dậy”rồi lấy từ hân trữ vật ra một viên đan dược đưa cho nàng.

“Muội mau đem thứ này nuốt xuống, những vết thương ngoài da sẽ mau lành lại, đương nhiên sẽ không để lại sẹo. “

Cầm lấy ngắm nghía một hồi, Mộ Dung Như Ly tò mò:

“Đây là đan dược gì? “Đối với loại thuốc thần kì này nàng cảm thấy thập phần hứng thú.

Mộ Dung Như Lâm cũng không quá để ý đến điều này, chỉ thuận miệng đáp lại:

“Là Hoàn Cơ đan, đan được cấp 1 hạ phẩm.”

Nàng “à” một tiếng rồi không hỏi gì thêm.

Giống như bất chợt nhớ ra điều gì Mộ Dung Như Lâm liền thu lại tươi cười trên mặt, dậm chân tức giận:

“Muội ra nông nổi này đều là tại hai kẻ tỷ đệ ác độc kia! Bây giờ ta sẽ đi tìm các trưởng lão để kiến nghị. Đừng lo, ta sẽ đòi cho muội một cái công đạo!”

Nói rồi chưa để nàng đáp ứng hắn đã dứt khoát xoay người li khai.

Hai kẻ trong lời hắn chính là Nhị tiểu thư Mộ Dung Nhược Lan cùng với Nhị thiếu gia Mộ Dung Thiên Hạo. Bọn họ chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết của nguyên chủ.

Nhìn bóng dáng Mộ Dung Như Lâm khuất dần sau cánh cửa Mộ Dung Như Ly tâm tình mới thả lỏng. Thật là...hắn đều tự nói tự quyết định!

Thở dài một hơi nàng liền đem Hoàn Cơ đan nuốt xuống. Đan dược vừa rơi vào miệng nàng liền cảm thấy một trận sáng khoải tràn vào lồng ngực rồi từ từ lan tỏa ra khắp cơ thể. Lại nhìn đến những vết thương trên người đều đã bong vảy trong phút chốc.

“Chẳng trách chúng lại quý như vậy!” Mộ Dung Như Ly trong lòng cảm thán.

Nàng thoải mái vươn vai liền thấy cơ thể không còn đau nhức như trước. Ừ thì hết đau nhưng cũng phải công nhận rằng khối thân thể này vô cùng yếu ớt khiến nàng có chút nhức óc. Chắc, phải lên kế hoạch rèn luyện một phen vậy!

Nhẹ nhàng day day vùng thái dương, Mộ Dung Như Ly lúc này mới để ý thấy có một cặp mắt đang dán chặt vào người mình không chịu rời. Hướng tầm mắt về phía Lan Nhi, nàng cười nhẹ:

“Người còn điều gì cần nói với ta sao?”

Vốn đang nhìn Mộ Dung Như Ly chăm chú Lan Nhi liền sực tỉnh, xấu hổ sờ sờ mũi. Lúc đầu không để ý song lúc nhìn nàng nói chuyện với Mộ Dung Như Lâm Lan Nhi liền cảm thấy nàng có gì rất khác. Tiểu thư tựa hồ lạnh nhạt hơn, nói chuyện vô cùng lạnh nhạt, toàn thân luôn tỏa ra khí thế thấp phàn xa cách.

Hay là do nàng ta hoa mắt nhìn nhầm?

Lan Nhi lại một lần nữa bất động thanh sắc khiến Mộ Dung Như Ly lực bất tòng tâm. Nàng thở dài ngao ngán: Nàng như vậy thực sự rất lạ sao?

“Lan Nhi, ta cảm thấy tốt hơn rồi, cần nghỉ ngơi một lúc, người lui ra ngoài đi.”

Mộ Dung Như Ly trực tiếp có ý đuổi người khiến nàng ta không thể không nghe theo liền “vâng” một tiếng rồi đem vẻ mặt lo lắng lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyết Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Không Ngờ Người Lại Vô Sĩ Như Vậy?!

Dựa lưng vào tường, Mộ Dung Như Ly nhắm mắt truyền âm cho Mạc Hàn Phong:

“Người có thể hiện thân được không?” Nàng cũng thực đang tò mò không biết hắn ta có dung mạo như thế nào đây.

“Có thể, nhưng người cũng không nên đề ta quá xa Cổ Vạn Phúc nếu không ta sẽ hồn phi phách tán thật đấy!” Hắn bĩu môi lăm nhăm.

Mộ Dung Như Ly hai mắt tròn tròn, nuốt nước bọt cái “ực”. Này này liệu có phải nàng nghe nhầm hay không? Cái giọng này...? Không phải hắn là thể loại mặt lạnh phổ biến trong tiểu thuyết sao? Hay nàng đoán nhầm?

A! Chết tiệt! Không nghĩ nữa! Hắn như vậy cũng không có ảnh hưởng tới nàng a~...

Mạc Hàn Phong trong lòng xấu hổ, nếu không phải hắn có việc nhờ nàng thì cũng sẽ nhất quyết không nói bằng cái giọng khiến người ta nổi da gà như vậy.

Mộ Dung Như Ly lục lọi khắp người cuối cùng cũng lấy ra Cổ Vạn Phúc từ tay áo. Chắc, y phục của người cổ đại thật tiện lợi, chỗ nào cũng có thể cất đồ. Phá lệ ngắm nó một hồi, nàng thầm cảm thán: Quả nhiên là đồ tốt, trên mặt ngọc được điêu khắc hoa văn cổ xưa vô cùng tinh xảo.

Lại đặt viên ngọc xuống giường, Mộ Dung Như Ly nhẹ giọng truyền âm: “Có thể ra rồi.”

Đứng hỏi tại sao nàng lại biết hắn ở trong Cổ Vạn Phúc. Với kẻ có chỉ số IQ trên 200 như nàng cộng với kinh nghiệm đọc tiểu thuyết xuyên không lâu dài thì phỏng đoán được cũng là chuyện bình thường.

Mạc Hàn Phong cũng không có thắc mắc, hắn đã sớm biết nàng không giống những kẻ khác.

Nháy mắt một cái Cổ Vạn Phúc phát ra hào quang lam nhạt rồi một bóng dáng nhanh chóng vụt ra.

Trước mặt Mộ Dung Như Ly là một nam tử chừng 20 tuổi, dung mạo tuyệt thế tuấn mỹ. Hắn một thân bạch y tao nhã song lại băng lãnh tựa tảng băng ngàn năm cao cao tại thượng. Sống mũi cao thẳng, mày kiếm sáng như hắc thạch, bạc môi mỏng khẽ nhếch tựa tiểu phi tiêu, ba ngàn tóc đen nhánh dài ngang eo được cố định tỉ mỉ bằng châm bạch ngọc, ngũ quan kia giống như được điêu khắc tạo hình, tuấn mỹ đến cực điểm. Thứ khiến nàng chú ý nhất chính là đôi mắt của hắn. Đôi lam mâu thâm trầm tựa đáy vực, sắc bén tựa ưng giống như có thể nhìn thấu tâm can người đối diện.

Ừm, không tồi, so với Dạ Thần Tôn thì chỉ có hơn chứ không có kém. Quả nhiên là người cổ đại mà, lão già cũng là mỹ nam.

Nhìn vẻ mặt vô tâm vô phách của nàng Mạc Hàn Phong có chút thất vọng. Bản thân có bao nhiêu tuấn mỹ hắn đương nhiên nắm rõ nên thập phần tự tin. Bất quá sự việc hôm nay đã hoàn toàn đánh gãy suy nghĩ này của hắn. Nàng như thế mà không có một tia rung động... A, đã kích thật lớn!

“Ta soái như vậy, ngươi không thể khen một câu được sao?”

Thôi thì mặt dày một chút vậy.

Nghe hắn nói Mộ Dung Như Ly liền bĩu môi khinh thường:

“Không ngờ ngươi lại vô si như vậy! Nghe giọng ngươi còn tưởng là soái ca lãnh khốc không ngờ lại là một tên mặt dày hơn vỏ Trái Đất! Ôi trời, không hiểu sao bên cạnh ta toàn những kẻ như vậy nữa! Thật xui xẻo mà!”

Nói xong còn thờ dãi thườn thọt tở về chán nản. Lời này của nàng đã thành công hắt một gáo nước lạnh vào Mạc Hàn Phong khiến sắc mặt hắn trở nên âm trầm, không khí dần ngưng đọng. Mộ Dung Như Ly nuốt nước miếng, một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống trán. Chết thật, chọc nhầm người rồi! Hắn đưa được nàng đến đây chứng tỏ hắn không phải nhân vật đơn giản. Hiện tại nàng chọc giận hắn, vậy...không loại trừ khả năng hắn sẽ trừ khử nàng...

Càng nghĩ Mộ Dung Như Ly trong lòng càng rối loạn.

Nhìn nàng như vậy lửa giận trong lòng Mạc Hàn Phong đột nhiên vơi đi hơn phân nửa. Hắn ho khan vài tiếng, lãng sang chuyện khác:

“Ngươi gọi ta ra làm gì?”

“A, suýt chút nữa thì quên! Ta có việc cần hỏi ngươi. Trước đó nguyên chủ không thể tu luyện, vậy hiện tại liệu ta có thể?” Đây có thể nói là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng. Đùa nhau à, đã nhận lời của người ta rồi mà lại không thể thực hiện được thì nhận để làm gì chứ?!

Biết được thắc mắc của nàng Mạc Hàn Phong liền gạt đầu lạnh nhạt giảng giải:

“Có thể. Hơn nữa trước đó nàng ta không thể tu luyện được là có nguyên do.”

Mộ Dung Như Ly ngạc nhiên, hỏi: “Nguyên do gì?”

Hắn không nói mà chỉ nâng tay chạm vào ám văn trên mặt nàng. Một cảm giác lạnh buốt từ ngón tay dần truyền vào mặt khiến cơ thể Mộ Dung Như Ly run lên theo phản xạ tự nhiên. Ngón tay đang nâng lên của hắn chợt khựng lại rồi lập tức thu về. Không khí trong phòng nổi lên một mùi quái lạ.

Sau một hồi cuối cùng Mộ Dung Như Ly mất kiên nhẫn liền lên tiếng phá vỡ bầu không khí khó chịu giữa hai người:

“Ý ngươi là...do ám văn này?”

Hắn gạt đầu tỏ vẻ tán đồng.

“Vậy nghĩa là chỉ cần giải độc trong người thì có thể tu luyện?”

“Đúng vậy. “Không hổ danh là người hắn chọn, chỉ dựa vào một hành động mà đã đoán ra được ý nghĩa phía sau nó.

Độc này thật ra cũng không nặng lắm, giải ra cũng dễ. Bất quá...không có dược liệu để chế giải được. Haizz, ai bảo nàng nghèo như vậy chứ!

Mộ Dung Như Ly chống cằm ngao ngán thờ dãi. Mạc Hàn Phong nhìn nàng, không dấu vết xuất ra một Viên đan dược màu tím, nói:

“Cầm lấy, đây là Bách Độc đan, có thể giải mọi loại độc, hơn nữa còn giúp ngươi có một thân bách độc bất xâm.”

Nhận lấy đan dược nàng nhanh chóng nuốt xuống. Không giống lúc dùng Hoàn Cơ đan, cơ thể nàng không có dấu hiệu gì khác thường, chỉ có phần mặt là có chút đau nhức. Có tác dụng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thỉnh Cầu Và Thân Phận Của Mạc Hàn Phong

Căn phòng nhỏ hẹp lại trở về vẻ yên tĩnh vốn có của nó, hai người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của bản thân.

Mộ Dung Như Ly không dấu vết liếc Mạc Hàn Phong một lần rồi cúi đầu ngẫm nghĩ. Hắn đã đưa nàng tới đây rồi hắn không cần phải giúp nàng nữa chứ? Vậy mà hắn lại giúp nàng giải độc... Trong việc này chắc chắn có vấn đề! Không lẽ hắn có việc gì cần nàng giúp?

Không hổ danh là nữ sát thủ số một của tổ chức sát thủ hàng đầu, suy luận sắc bén đã nhanh chóng tìm ra mục đích của Mạc Hàn Phong.

“Ngươi giúp ta nhiều như vậy, hắn là có thỉnh cầu?”

Nàng không do dự nói thẳng. Nàng không thích vòng vo, lại càng lười nói nhiều, vậy nên vẫn là giải quyết nhanh thì hơn, dù sao hắn cũng là ân nhân của nàng.

Mạc Hàn Phong cũng không quá ngạc nhiên, lạnh nhạt nói:

“Ta cần ngươi giúp ta giải phong ấn. Ngươi là người thông minh hắn có thể đoán ra tại sao ta lại có thỉnh cầu như vậy chứ?”

“Ồ, bị phong ấn trong Cổ Vạn Phúc sao?” Mộ Dung Như Ly có chút không thể tin, không ngờ suy đoán của nàng lại đúng. Chắc, đều nhờ vào mấy cuốn tiểu thuyết xuyên không dị giới mà nàng đọc a~

“Bất quá, làm cách nào để giải phong ấn?” Chắc chắn sẽ không dễ dàng đâu.

Mạc Hàn Phong khoanh tay đứng dựa vào cạnh giường, khuôn mặt khẽ nghiêng, đắm chiều suy nghĩ. Một lúc sau hắn lên tiếng:

“Để giải phong ấn với thực lực hiện tại của ngươi thì vẫn chưa đủ, hơn nữa để hỗ trợ cho việc này phải cần một số dược liệu và vật phẩm quý hiếm khác. Về phần tu luyện đã có ta hướng dẫn ngươi, còn lại tính sau. “

Sau khi đã nghe hết lời hắn Mộ Dung Như Ly liền gật đầu tán đồng, thật đúng ý nàng. Bàn tay trong tay áo nắm chặt, nàng tự nhủ nhất định phải cố gắng hơn bất kì ai.

“Ngươi xem ta có thể tu luyện được lĩnh vực nào?”

Các hải tử tại Đại lục Huyền Vũ đều được kiểm tra thiên phú tu luyện năm 5 tuổi, những kẻ có thiên phú cao sẽ được tận tâm bồi dưỡng còn những kẻ không có thiên phú thì tất nhiên phải tự lực cố gắng thôi. Còn có trường hợp đặc biệt như nguyên chủ năm 5 tuổi được nhìn ra là không thể tu luyện khiến địa vị trong gia tộc của nàng ta nhanh chóng giảm sút, nếu không phải nàng ta còn có chỗ dựa là gia chủ và Mộ Dung Như Lâm thì chắc chắn đã sớm bị đuổi khỏi gia tộc rồi.

Còn nàng hiện tại xuyên đến đây, độc trong người cũng đã được giải, như vậy là có thể tu luyện được rồi! Phải nói thật rằng nàng đang vô cùng cao hứng. Phần lớn các nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết đều có thiên phú nghịch thiên, liệu nàng có như vậy?!

Ánh mắt nhìn Mạc Hàn Phong dần trở nên nóng rực khiến hắn không khỏi cảm thấy sởn gai ốc. Kẻ nhân loại này thật không bình thường..

Vào lúc Mộ Dung Như Ly không ngờ tới nhất hắn liền đột nhiên nở một nụ cười mờ ám khiến nàng cảm thấy có chút quái dị. Có cái gì đáng cười sao?

“Ngươi gọi ta một tiếng "Mạc đại nhân" thì ta sẽ nói. "Hắn mặt dày nói.

Nàng không cảm thấy có chỗ nào kì quái liền ngay thơ gọi: “Mạc đại nhân. “

Mạc Hàn Phong ngậy người, hắn còn tưởng nàng sẽ hừ lạnh bỏ qua, không ngờ nàng lại gọi thật. Trong lòng đột nhiên dâng lên ý muốn trêu chọc nàng. Hắn lập tức nhướn mày, nói: “Không được rồi, "đại nhân" nghe già quá. Đổi sang gọi "Phong ca" đi, ta gọi ngươi "Ly Nhi". “

Lập tức trên mặt Mộ Dung Như Ly liền xuất hiện mấy hàng hắc tuyến, khóe miệng không ngừng co giật.

“Ngươi ở trong Cổ Vạn Phúc bao lâu rồi? “Nàng cắn răng hỏi.

“Bao lâu sao? Ừm...chừng mấy nghìn năm? “Hắn cũng không chắc chắn lắm.

“Ừc! “- Tiếng Mộ Dung Như Ly nuốt nước miếng.

Chừng đó năm của hắn đủ để nàng gọi là cụ tổ tổ tổ tổ...được rồi! Cái gì mà “Phong ca” chứ?! Ta phi!

(Nguyệt:Dạ xin chào mọi người, ta là tác giả ạ. Ta xin chỉ trích Phong ca một câu ạ.NGƯỜI ẢO TƯỢNG VỪA THÔI NHÁ!!)

Mà nói đến đây mới nhớ, hình như hắn không phải con người nhỉ?

“Ngươi không phải là con người đúng không? “

Mạc Hàn Phong thoáng sửng sốt. Nàng ta đã đoán ra được? Hắn biết nàng thông minh nhưng không ngờ lại vượt quá suy nghĩ của hắn như vậy.

Trong lòng cân nhắc một hồi vì thân phận của hắn một khi để người ngoài biết được thì sẽ để lại hậu quả khôn lường. Cuối cùng hắn vẫn không nhận được mà lên tiếng hỏi:“Ngươi thật sự muốn biết?”

“Nếu ngươi không muốn nói thì ta cũng sẽ không hỏi nữa. “ Mộ Dung Như Ly thần nhiên nhún vai, chớp chớp cặp mắt lam hải to tròn. Thân phận của hắn là gì nàng cũng không quá quan tâm.

Nhìn điệu bộ ngây thơ của nàng hắn đột nhiên chỉ muốn bẹo má nàng mấy phát.

Trong mắt nàng hắn có vẻ vô si nhưng chỉ có hắn mới biết bản thân hắn là một tảng băng ngàn năm lạnh lẽo cô độc. Tảng băng cao cao tại thượng ấy chưa từng vì bất cứ điều gì mà rung động, chưa vì bất cứ người nào mà tan chảy. Nhưng hắn dường như chưa nhận ra rằng chỉ nghe một câu nói đó của nàng đã khiến mặt băng xuất hiện vết nứt.

“Ta...là Huyền thú. “Có một thứ gọi là “tin tưởng”đang bén rễ bên trong hắn. Đúng vậy! Hắn lựa chọn tin nàng!

Lời này vừa lọt vào tai Mộ Dung Như Ly liền khiến nàng cả kinh, miệng há hốc, hai mắt mở lớn. Huyền...huyền...thú?! Hắn thực sự là Huyền thú?!

Tại Đại lục Huyền Vũ huyền thú chính là chỉ có trong truyền thuyết. Bề ngoài Huyền thú so với ma thú không khác nhau là bao, bắt quá thực lực lại thuộc hai đẳng cấp hoàn toàn khác nhau. Một con Huyền thú non xet về cả đẳng cấp lẫn thực lực đều vượt qua cả Tứ đại Thần thú Chu Tước, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ. Nếu có thể kí kết ước với Huyền thú thì có thể nói là một bước lên mây, dù là phế vật cũng sẽ trở thành cường giả mạnh nhất đại lục, danh chấn thiên hạ.

Vậy mà hiện tại kẻ đứng cạnh nàng lại chính là Huyền thú, đây là sự thật kinh người cỡ nào? Nếu sự việc này mà để lộ ra ngoài chỉ sợ sẽ gây nên một trận bão động quy mô lớn, hẳn nào hắn lại thấy do dự khi nói với nàng. Mà đã nói rồi chứng tỏ hắn tin nàng..

Trong lòng Mộ Dung Như Ly dần dâng lên một cỗ cảm xúc ảm áp mà đã lâu nàng không cảm nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyết Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Quả Nhiên! Thiên Phú Nghịch Thiên!

“Nhìn ngươi như vậy mà lại là Huyền thú! Cũng có chút bản lĩnh. “

Mộ Dung Như Ly bĩu môi lè lưỡi nói. Hừ, ta chọc, ta chọc, ta chọc chết ngươi! Dám mạnh hơn ta à! Chết đi!

Mạc Hàn Phong cảm thấy ngoài ý muốn, hắn không ngờ nàng lại có phản ứng như vậy. Phá lệ nở một nụ cười nhẹ, trong lòng hắn an tâm hơn. Tâm trạng hắn hiện tại phi thường tốt nên cũng không thèm tính toán với nàng nữa, liền ngồi xuống mép giường chậm rãi nói:

“Ngươi ngồi yên đó để ta kiểm tra thiên phú tu luyện.”

Nàng ngoan ngoãn nghe lời như một nữ hải. Mạc Hàn Phong cũng không vòng vo liền thực hiện một số kết ấn phức tạp, lập tức trong không trung xuất hiện một luồng sáng màu lam nhạt. Dừng lại hành động trên tay, hắn hô nhẹ một tiếng “đi”. Ngay tức khắc luồng sáng liền vụt biến mất vào trong cơ thể nàng, nhanh chóng di chuyển về phía đan điền. Mỗi nơi nó đi qua đều để lại một cỗ thoải mái khiến Mộ Dung Như Ly không khỏi cảm thấy dễ chịu. Sau khi bay vài vòng quanh đan điền luồng sáng liền không dấu vết biến mất.

Thấy vẻ mặt quý dị của Mạc Hàn Phong nàng liền cảm thấy khó hiểu. Tại sao hắn lại có biểu cảm như vậy? Chẳng lẽ nàng không thể tu luyện? Nghĩ đến trường hợp này Mộ Dung Như Ly trong lòng sốt ruột, vội vàng túm lấy hai vai hắn lắc mạnh:

“Này, ngươi như thế nào mà im lặng vậy?! Nói gì đi!”

Sau khi bị lắc đi lắc lại gần chục lần mỡ nam tử của chúng ta mới tỉnh ngộ. Hấn cũng không thèm để ý đến việc nàng vừa thất lễ với mình mà ngay lập tức giữ chặt lấy tay nàng, gấp gấp nói:

“Mặc dù đã thấy qua không ít thiên tài song đây là lần đầu tiên ta thấy một người có thiên phú biến thái như ngươi!”

What?! Biến thái?! Hentai?! No! Nàng sao có thể biến thái được?!

Mạc Hàn Phong đương nhiên không hiểu được sự khác biệt về nghĩa của từ “biến thái” ở hai thế giới, Mộ Dung Như Ly cũng không ngoại lệ.

Cần nhắc một hồi cuối cùng nàng cũng nhớ ra ý nghĩa của từ “biến thái” tại thế giới này tương đương với từ “nghịch thiên”. Chắc, đọc quá nhiều tiểu thuyết khiến nàng hay bị lẫn rồi.

“Nào, bây giờ ngươi nói xem ta tu luyện được lĩnh vực nào?” Nàng hướng Mạc Hàn Phong hỏi.

“Ma Pháp sư, Luyện đan sư và... Triệu hồi sư!”

Nghe hấn nói xong lần này đổi thành nàng khiếp sợ. Yêu nghiệt vậy sao?! Hấn muốn nàng biến thái cũng phải. Lại nghĩ đến việc tu luyện, Mộ Dung Như Ly cao hứng:

“Ừm... vậy tu luyện Triệu hồi sư trước đi! Phải làm như thế nào?”

Nàng đề cập đến việc này về mặt Mạc Hàn Phong lập tức trở nên nghiêm túc:

“Cảm ứng hệ nguyên tố của đất trời, Triệu hồi sư và Ma Pháp sư căn bản giống nhau, đều thông qua cảm ứng nguyên tố đất trời, Ma Pháp sư chỉ giới hạn trong chừng đó, mà Triệu hồi sư có thể cảm ứng được hệ nguyên tố trên người ma thú, đây cũng là sự khác nhau căn bản giữa Triệu hồi sư và Ma Pháp sư.”

Ngừng lại một lúc để nàng tiếp thu hết những điều mình vừa nói, Mạc Hàn Phong lại tiếp:

“Được rồi, hiện tại ngươi nhắm mắt lại cảm nhận hệ nguyên tố xung quanh không gian một chút. Nhớ kỹ, hệ nguyên tố có mười loại, phân ra là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, băng, lôi, quang minh và hắc ám. Trong đó sáu hệ nguyên tố trước là bình thường nhất, bốn hệ sau thuộc hệ nguyên tố đặc biệt, cho dù là Ma Pháp sư cũng rất hiếm người có được bốn nguyên tố này. Nhắm mắt lại, cảm ứng được bao nhiêu hệ nguyên tố thì sau này ngươi có thể trở thành Ma pháp sư từng ấy loại, có thể khế ước với từng ấy ma thú thuộc các hệ nguyên tố đó.”

Mộ Dung Như Ly gật đầu, lẳng lặng ngồi trên giường nhắm mắt lại.

Mạc Hàn Phong cũng không có ý quấy rầy, nhẹ giọng nhắc nhở:

“Thở xác và tinh thần ổn định, đẩy huyền lực trong cơ thể đi như sóng biển dao động theo nguyên tố thiên địa, đừng làm nhanh quá. Nếu nhìn thấy màu gì thì hãy nói với ta.”

Nghe hấn, Mộ Dung Như Ly từ từ đưa huyền lực trong người ra ngoài, huyền lực giống như sóng cuộn, dần dần dung nhập vào bên trong không khí. Thế giới tinh thần của nàng biến thành một mảnh màu xám, dần dần nàng nhận thấy huyền lực của mình như cộng hưởng với nguyên tố trong không khí. Và thế giới không còn là một màu xám đơn điệu nữa, từ từ, sắc thái ngưng kết lại trong không khí. Có vô số đốm sáng đủ mọi màu sắc.

“Đỏ”

Mạc Hàn Phong gật đầu, nguyên tố hỏa, không tồi.

“Lam”

Hấn ngạc nhiên, nguyên tố thủy? Đây chả lẽ là song tu ma Pháp sao?

“Lục”

Ách, còn nữa sao? Nguyên tố phong, được đấy!

“Trắng đục” Nguyên tố băng?!

“Tím” Nguyên tố lôi?!

“Đen” Nguyên tố hắc ám?!?!

“Trắng xóa” Nguyên tố quang minh?!?!?!

“Này, ngươi đừng nói là còn nhìn thấy nữa nhé? “Mạc Hàn Phong bị đá kích nặng nề, giọng nói có chút run run.

Mộ Dung Như Ly mở mắt, lắc đầu: “Hết rồi. “

Bảy loại, trời ơi là bảy loại đó! Ngay cả hắc là Huyền thú biến dị cũng chỉ có sáu loại!

(Nguyệt: Đù! 6 loại mà còn kêu! Chỉ kém Ly tỷ có 1 nguyên tố thôi mà! Đúng là hâm!)

Hắc đã gặp không ít thiên tài của thiên tài nhưng cho tới bây giờ lại chưa từng gặp kẻ có thể nhìn thấy bảy loại nguyên tố. Ma Pháp sư là vậy huống chi là Triệu hồi sư.

“Ta thật nghi ngờ liệu ngươi có phải là con người không đây. “Hắc nuốt nước miếng, khó khăn nói.

Hừm? Hắc nói thế là có ý gì? Xem ra là bị đá kích nặng nề rồi. Biết thế nói ít đi vài màu cho xong.

Sau khi ổn định tâm trạng trong lòng Mạc Hàn Phong lại có chút kinh hi. Thiên phú nghịch thiên như vậy, không hổ danh là người hắc chọn. Về việc giải phong ấn hắc cuối cùng cũng cảm thấy an tâm hơn, không lo năng không giúp được.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bắt Đầu Tu Luyện

“Bảy loại nguyên tố có lợi mà cũng có hại. Năng lực của ngươi cường đại là chuyện tốt nhưng huyền lực tiêu hao sẽ rất nhiều.” Mạc Hàn Phong nghiêm túc nói, Mộ Dung Như Ly cũng chăm chú lắng nghe, thi thoảng lại gật đầu tán thành.

Thấy nàng như vậy, hắc thầm hài lòng. Người trẻ tuổi có thiên phú cùng tài năng, nhất là những thiếu niên thiên tài, luôn có tính tự cao tự đại, tỏ vẻ cao cao tại thượng, cho rằng mình là nhất. Cũng may trên người Ly Nhi không có điểm này.

Lại quay sang Mộ Dung Như Ly, nàng lúc này trong lòng đang thấp phần thất vọng. Còn tưởng thiên phú nghịch thiên thế nào, vậy mà chỉ có bảy hệ nguyên tố, chẳng có gì đáng để kiêu ngạo cả. Chẳng nào không đủ mười loại thì nàng sẽ vẫn như hiện tại, “kiếm tồn” lắng nghe Mạc Hàn Phong.

Mỗ nam tử mà biết được suy nghĩ này của nàng lúc này thì chỉ sợ sẽ lập tức học máu trộn mắt lăn ra đất ngất xỉu.

“Bước tiếp theo là phải lĩnh ngộ Khế Ước Chi Trận. Bắt quá với thực lực hiện tại của ngươi vẫn là chưa đủ, trước tiên cứ tu luyện Ma pháp sư nâng cao tu vi đi rồi mới tiếp tục tu luyện Triệu hồi sư.”

Mạc Hàn Phong nhíu mày nói, quả nhiên vẫn là chưa đủ...

Mộ Dung Như Ly nhún vai từ chối cho ý kiến, tùy hắc vậy.

“Bây giờ ngươi thả lỏng cơ thể, chậm rãi hấp thu huyền lực trong thiên địa đồng thời dung hợp huyền lực với hệ nguyên tố. Cứ cố gắng duy trì như vậy mà làm. “Hắc hướng nàng giảng giải cách thức tu luyện.

Nàng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Chắc, dù sao kinh nghiệm đọc tiểu thuyết của nàng vô cùng dày dặn nên những điều cơ bản này nàng đã sớm nắm trong lòng bàn tay.

Thấy nàng đã rơi vào trạng thái tĩnh tu Mạc Hàn Phong biết ý liền phát tay phong tỏa không gian trong Ly Nhan viện rồi xoay người một cái quay về Cổ Vạn Phúc.

Lại nhìn đến Mộ Dung Như Ly đang vô cùng cao hứng. Oa, nàng chờ chính là lúc này đây! Tu luyện! Kiếp trước nàng đã nhiều lần ao ước có thể tu luyện được, không ngờ lại trở thành hiện thực, thật cao hứng a!

Bắt quá cao hứng thì cao hứng nhưng vẫn là nên tập trung tu luyện a~

Tâm tình dần ổn định, Mộ Dung Như Ly bắt đầu bước đi bước đầu tiên trên chặng đường trở thành cường giả dài dằng dặc.

2 canh giờ *sau... (*1 canh giờ = 2 tiếng)

Oành—

Một tiếng nổ lớn đột ngột vang lên. Dưới chân Mộ Dung Như Ly không biết từ lúc đã xuất hiện một vòng tròn bạch quang, bên trong nó dần dần hiện ra một ngôi sao nhỏ.

*Cấp bậc tu luyện tại Đại lục Huyền Vũ chia ra như sau và mỗi cấp vòng tròn lại có một màu khác nhau:

1. Huyền Sĩ: màu trắng
2. Huyền Sư: màu lục
3. Huyền Vương: màu tím
4. Huyền Hoàng: màu cam
5. Huyền Tông: màu bạch kim
6. Huyền Thánh: màu vàng
7. Huyền Thần: màu đỏ
8. Huyền Đế: màu lam
9. Huyền Vũ: tam sắc(vàng, đỏ, lam)

*Mỗi ngôi sao tượng trưng cho mỗi giai của một cấp.

Một khắc tiếng nổ kia vang lên Mạc Hàn Phong đã lập tức có mặt trong phòng.

Nhìn một màn này hắn liền hít thở không thông. Thiên phú cũng quá yêu nghiệt rồi! Mới qua 2 canh giờ mà đã đột phá, nếu không phải chính mắt nhìn thấy, có đánh chết hắn cũng không tin.

“Đùa gì chứ, qua 2 canh giờ mới đột phá sao? Chán chết! Hừ hừ, với cái tiến độ chậm rì này thì không biết bao giờ ta mới trở thành cường giả được đây...”

Trái với biểu hiện kinh hãi của Mạc Hàn Phong, Mộ Dung Như Ly lại thất vọng lầm bầm.

Khoé miệng co giật, hắn đỡ trán thở dài một hơi. Nha đầu này thật là... Rồi như chợt nhớ ra điều gì trong mắt Mạc Hàn Phong liền xẹt qua một đạo lưu quang. Hắn hướng phía Mộ Dung Như Ly trên giường nói:

“Ly Nhi, ngươi mau nhắm mắt lại rồi đưa một tia huyền lực vào Cổ Vạn Phúc đi, có thứ này ta muốn đưa ngươi xem...”

Mặc dù trong lòng thập phần tò mò song nàng vẫn là làm theo lời hắn, chậm rãi đưa một tia huyền lực vào Cổ Vạn Phúc. Tia huyền lực vừa tiến vào thì lập tức biến mất, cùng lúc đó nàng cảm thấy chóng mặt, cả cơ thể nhẹ bẫng, tức khắc liền biến mất trong phòng. Hai người đã rời để lại một mảnh im ắng.

Tại một địa phương xa lạ nào đó...

“Ách...đau...”

Mộ Dung Như Ly nhắc người đứng dậy, xoa xoa cái trán đau nhức, trong lòng bực bội. Chết tiệt, làm cái gì cũng nhất thiết phải khiến nàng nhức óc sao? Tức chết!

Sau một hồi chửi bới kẻ nào đó nghĩ ra phương pháp chết bầm này nàng cuối cùng cũng chú ý đến không gian xung quanh.

Vừa nhìn một lần hai mắt liền không khống chế được mà tròn tròn. Ờ?! Đây là sao?! Không phải mới nãy nàng còn an nhàn nằm trong phòng sao, như thế nào hiện tại lại xuất hiện ở một nơi xa lạ với cây cỏ xanh rờn, hoa nở đầy đất, núi cao sừng sững, suối chảy róc rách, quạ, áy chết, là chim, hót líu lo chứ?!

Nhìn Mộ Dung Như Ly vẻ mặt kinh hãi đến độ mắt muốn rớt khỏi tròng Mạc Hàn Phong thầm đắc ý. Ít nhất khi nhìn thấy khung cảnh này hắn cũng không có loại biểu tình luống cuống như nàng.

Nếu để Mộ Dung Như Ly biết được ý nghĩ trong lòng hắn lúc này thì chỉ sợ nàng sẽ xắn tay áo lên ngoắc tay khiêu khích: Ngươi đắc ý cái rắm! Có giỏi thì nhào vô, ta nhất định phải hảo hảo giáo huấn ngươi mới được! (Tất nhiên là mặc kệ hắn là cái gì huyền thú

Theo lời giải thích của Mạc Hàn Phong nàng mới biết đây là không gian bên trong Cổ Vạn Phúc. Thật không ngờ một Viên ngọc nhỏ bé mà cũng chứa được một nơi như vậy. Nàng cũng lờ mờ đoán ra được nguyên nhân tại sao tổ chức lại muốn có được nó đến mức cử một sát thủ kiếm đạo chích đứng đầu tổ chức như nàng đánh cắp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Không Gian Bí Ẩn Cùng Nghi Vấn Của Mộ Dung Như Ly

Nằm sừng sững giữa khung cảnh thiên nhiên tươi đẹp này là một ngôi viện nhỏ cổ kính, trên cột cùng mái nhà được điêu khắc hoa văn tinh xảo, có nét xa xưa mà cũng trộn lẫn phong thái của hiện đại.

Mộ Dung Như Ly nheo mắt hồ nghi, cái này...tại sao lại như vậy? Hoa văn này thường xuất hiện trên những ngôi nhà cổ mà nàng đã từng thấy qua ở kiếp trước. Trong lòng nàng đưa ra một suy đoán có chút khó tin. Không lẽ là vậy...

Mạc Hàn Phong từ đầu đến cuối không phát hiện ra thái độ khác thường của nàng mà chỉ lẳng lặng thả cước bộ hướng căn viện đi tới, vừa đi vừa nói:

“Trước đó lúc ta bị phong ấn liền rơi vào ngủ say, sau này tỉnh dậy cũng chưa từng thấy qua những thứ này. Tất cả từ cây cỏ, hoa lá, suối, núi hay chim đều chỉ mới hình thành sau khi người đột phá, kể cả ngôi viện.”

Mộ Dung Như Ly mày liễu nhíu lại, cái này cũng thật kì lạ đi. Càng ngày càng khó hiểu.

Chưa đầy một khắc sau hai người đã vào đến bên trong căn viện. Khác với tưởng tượng của Mộ Dung Như Ly, đồ vật bên trong được bày biện hết sức giản dị, ngăn nắp. Mà căn bản là không có thứ gì ngoài một cái giường và một bàn trà.

Mạc Hàn Phong bước nhanh đến bức tường đối diện, tay khẽ đẩy một cái bức tường liền mở ra chẳng khác gì cửa tự động ở hiện đại. Hắn vẫy tay với nàng rồi không nhanh không chậm bước vào. Nàng thờ dài, lại còn có mật thất nữa cơ à?

Đi được chừng hai mét thì trước mặt bọn nàng xuất hiện ba cánh cửa dẫn vào ba căn phòng khác nhau.

“Mật thất này ta chỉ mới tìm thấy, cả ba căn phòng dường như bị một nguồn năng lượng nào đó phong ấn lại, ngay cả ta cũng không làm cách nào mở ra được. Nhưng cùng với lúc người đột phá ta đột nhiên cảm thấy phong ấn ở căn phòng đầu tiên đã biến mất.”

Mộ Dung Như Ly nghe kĩ từng lời nói của Mạc Hàn Phong, càng nghe nghi vấn trong lòng lại càng lớn. Từ cảnh vật xung quanh đến những căn phòng này tựa hồ có liên hệ với khối thân thể này.

Vốn đang im lặng suy nghĩ đột nhiên có một lực đạo đẩy nàng lên từ phía sau. Mộ Dung Như Ly giật mình nhanh chóng quay lại phía sau, chỉ thấy Mạc Hàn Phong với vẻ mặt "ta cái gì cũng không biết hết á".

Lập tức sắc mặt nàng trở nên cổ quái, chẳng lẽ có ma? Mộ Dung Như Ly khẽ rung mình một cái. Không thể nào có chuyện đó được.

Hít một hơi thật sâu, nàng bước lên nhẹ đặt tay chạm vào cánh cửa. Không báo trước cánh cửa đột nhiên sáng lên, từ từ mở ra.

Hiện lên trước mặt nàng là một loạt thứ gọi là "tủ kính" chỉ có ở thế kỉ 21.

Mộ Dung Như Ly cả kinh, thứ này...tại sao lại xuất hiện tại nơi này? Là trùng hợp? Không có khả năng. Kiểu cách này chắc chắn là được làm một cách tỉ mỉ, chính xác giống với đồ ở Trái Đất, không thể là trùng hợp được. Không lẽ...cũng đã từng có người xuyên đến đây?!

Nếu là trước đây thì nàng chắc chắn sẽ cười nhạo mà cho rằng đây là chuyện phi khoa học. Mộ Dung Như Ly rơi vào trầm tư, bàn tay nhỏ nhắn lơ đãng đặt lên thành tủ, tức khắc cánh tủ bật mở. Nàng hai mắt tròn tròn, còn có chế độ tự động sao?!

Lại nhìn đến những thứ bên trong hai mắt nàng liền sáng lên. Oa, thật lắm thứ! Nào là đan dược, nào là dược liệu,...vân vân và vân vân. Hai mắt Mộ Dung Như Ly sáng lấp lánh chẳng kém gì mấy quả đèn điện chỉ thiếu chút nữa thì rỏ dãi. Lần này nàng thực sự giàu to rồi! Yeah!

Lấy đại một cái túi lớn trong góc phòng nàng bắt đầu công cuộc thu gom của cải. Mạc Hàn Phong nhìn bộ dạng nàng chật vật ôm một cái túi to dùng chạm chạm "bò" đến chỗ mình thì khoe miệng co giật, âm thầm thở dài, nói:

“Người xem lại cái bộ dạng ham tiền của người đi... Aizz, qua tủ bên kia, có không gian trữ vật.” rồi chỉ tay về phía sau.

Mộ Dung Như Ly lúc này mới thông suốt. Tại sao nàng lại có thể quên mất điểm này nhỉ?! Đây là Đại lục Huyền Vũ a~ Nghĩ rồi nàng vội vàng đặt túi đồ xuống, chạy qua lấy không gian trữ vật. Trước đó còn không quên quay lại cấp cho Mạc Hàn Phong một cái lườm

“Cấm nhân cơ hội này chôm chia đồ của ta!” rồi lại xoay người chạy mất.

Mạc Hàn Phong khoe miệng giật giật. Mấy thứ này có cho hắn cũng chẳng thêm! Nha đầu ngu ngốc!

Ngắm nghía mấy loại không gian trữ vật một lần Mộ Dung Như Ly tùy tiện cầm lấy một cái. Đó là một chiếc khuyên tai màu ngọc bích hình giọt nước, trên bề mặt được khắc hình một bông hoa mẫu đơn thập phần tinh xảo. Đem một giọt máu nhỏ vào nó nàng liền phát hiện không gian bên trong rộng gấp 10 lần không gian thông thường.

Mỉm cười hài lòng Mộ Dung Như Ly xoay người quay lại chỗ Mạc Hàn Phong.

“Phong ca, chúng ta ra ngoài thôi. “

Nàng vừa đi vừa nhảy chân sáo, có tiền, đương nhiên tâm tình nàng thập phần thoải mái.

Một giây sau cả hai liền xuất hiện trong phòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Tin Tưởng?

Ọc...ọc...ọc~

Căn phòng vốn đang an tĩnh đột nhiên vang lên một đạo thanh âm rất chi là "nhỏ nhẹ" và "lịch sự".

Mộ Dung Như Ly hai mắt tròn tròn, này là...từ bụng nàng? Mạc Hàn Phong khoe miệng giật giật, vội vàng quay mặt nhìn về hướng khác làm như không nghe thấy gì, mà căn bản là hắn đang cố gắng nhịn cười. Ngại quá hóa giận nàng liền không lưu tình véo một phát đau đốn vào eo khiến hắn về mặt trở nên vụng vẹo.

“Ngươi thử cười xem, có tin hay không ta làm cho ngươi thành-”

Ọc...ọc...ọc~

Im lặng trong vài giây...

Phốc-

“Ha ha ha! Ly Nhi, bụng ngươi đang biểu tình dữ dội kia! Ha ha ha!”

Mạc Hàn Phong ôm bụng đập bàn đập ghế cười lăn lộn, còn đầu hình tượng nam nhân lãnh khốc cao cao tại thượng khi nãy nữa.

“Ngươi...ngươi-” Mộ Dung Như Ly giận tím tái chỉ tay vào mặt hắn nửa ngày không nói được thêm từ nào.

Hắn như thế mà dám cười nàng! Hảo! Để xem ngươi còn cười được bao lâu nữa! Nàng hừ lạnh.

Mạc Hàn Phong cứ như vậy cười, hơn nữa còn cười thập phần sáng khoái. Bây giờ hắn mới nhận ra, chỉ khi ở bên nàng hắn mới có thể thoải mái để lộ ra một phần bản chất thật của mình.

Cảm thấy đã đủ hắn liền dừng lại gạt nước mắt, căn phòng nhất thời trở nên âm trầm.

Trong lòng dâng lên một loại dự cảm bất thường, Mạc Hàn Phong từng chút một quay đầu lại hướng Mộ Dung Như Ly. Chỉ thấy lúc này sắc mặt nàng thập phần lạnh lẽo khiến không khí cơ hồ đã muốn đóng băng, kỳ quái hơn nữa là trên đầu nàng đang lơ lửng một đám mây màu đen, sầm chóp đứng đứng, thi thoảng còn có thể nhìn thấy mấy hạt mưa bay lất phất.

Mạc Hàn Phong miệng mở lớn đưa hai tay lên dụi dụi mắt, phát hiện đám mây đã không còn nhìn thấy thì trong lòng âm thầm thở phào, nguyên lai là nhìn nhầm a. Hắn hiển nhiên biết, nàng là đang giận đối.

Cố gắng làm vẻ mặt nhu hòa bớt lạnh, hắn nhẹ nhàng nhích từng bước lại gần nàng.

“Ly Nhi...” Haizz, không biết phải nói cái gì nữa.

Mộ Dung Như Ly im lặng làm như không nghe thấy. Mạc Hàn Phong thở dài, hắn biết, nàng sẽ không thèm nhìn hắn nữa, hắn đúng là tự mình tạo nghiệt mà.

“Ly Nhi... Ta...ta...chỉ đùa một chút thôi...”

Một câu này của hần thành công kéo được sự chú ý từ nàng. Mộ Dung Như Ly hai mắt tròn trĩnh, hừ lạnh:

“Ngươi mà cũng biết đùa? Ngươi thử nhìn lại cái bản mặt ngươi xem, giống chỗ nào cơ chứ?!”

Đúng lúc này cửa phòng đột nhiên bật mở, một bóng dáng lục y nhỏ nhắn nhanh chóng tiến vào. Khi này Lan Nhi đứng bên ngoài nghe thấy có tiếng nam nhân trong phòng thì trong lòng nghi hoặc. Tam thiếu gia sau khi đi tìm các trưởng lão thì cũng không có trở lại mà lập tức theo Tam trưởng lão quay lại núi học tập, hơn nữa từ khi nàng ta đứng đây trông cửa cũng không có ai tiến vào, vậy tại sao mặc danh kì diệu* trong phòng lại truyền ra tiếng nam nhân?

(*mặc danh kì diệu một việc gì bất chợt xảy ra không rõ nguyên do.)

Nghĩ đến khả năng có kẻ đột nhập vào phòng Mộ Dung Như Ly trong lòng Lan Nhi lại càng hoảng loạn, lo lắng nàng (MDN Ly) gặp nguy hiểm. Cuối cùng cũng không quản rớt cuộc có chuyện gì nàng ta liền mở cửa bước vào. Cảnh đầu tiên rơi vào mắt nàng ta là tiểu thư nhà mình bộ dạng giận dữ, bên cạnh là một nam nhân lạ mặt đang không ngừng đồ đạc. (Khụ khụ, đây là trong mắt Lan Nhi, chớ nghĩ nhiều!)

Nam nhân chừng 20 tuổi, lớn lên trông thật thuận mắt, tuấn mỹ lạ thường! Hần một thân bạch y tao nhã như trích tiên, âm trầm như mặt nước tĩnh lặng nhưng cũng lạnh lẽo tựa tảng băng ngàn năm trên núi Tuyết Sơn (bịa tên đấy). Sống mũi cao thẳng, mày kiếm sáng như hắc thạch, bạc môi mỏng khẽ nhếch tựa tiểu phi tiêu, ba ngàn tóc đen nhánh dài ngang eo được cố định tỉ mỉ bằng châm bạch ngọc, ngũ quan kia giống như được điêu khắc tạo hình, tuấn mỹ đến cực điểm. Đôi lam mâu xinh đẹp tựa biển sâu.

Rõ ràng là muốn đập cửa xông pha cứu tiểu thư nhà mình song Lan Nhi cuối cùng lại bị dung mạo của Mạc Hàn Phong làm cho mê muội đến độ ngẩn người nhìn, cái gì cũng không nhớ.

Đến khi cảm thấy sống lưng lạnh buốt nàng ta mới giật mình tỉnh lại, đối diện với nàng ta là đôi lam mâu sắc lạnh "xinh đẹp" của Mạc Hàn Phong.

Theo phản xạ Lan Nhi mở miệng định hô lên song Mạc Hàn Phong lại nhanh hơn một bước, thoát một cái liền xuất hiện trước mặt nàng ta, một tay bịt miệng một tay không thương tiếc đặt lên cổ nàng ta. Hần lạnh lùng cảnh cáo:

“Kêu lên một tiếng ngươi liền lập tức mất mạng.”

Hần khí bức người xung quanh hần liên tục tỏa ra khiến Lan Nhi sắc mặt trắng bệch, thân thể cứng ngắc đến ngay cả hít thở cũng không dám.

“Không được động thủ, nàng là người của ta. “Mộ Dung Như Ly bình tĩnh nói giống như đây là một chuyện hết sức bình thường.

Mày kiếm khẽ nhú, bàn tay đặt ở cổ Lan Nhi liền thả lỏng một chút, hần nói:

“Có phải người của ngươi hay không cũng không đáng tin cậy.”

Nàng nhướn mày, liệu có phải hần nghi hơi quá hay không? Dù sao nàng ta cũng chỉ là một tiểu nha đầu chưa hiểu chuyện, không nhất thiết phải có tâm tư đề phòng.

Mạc Hàn Phong sao lại không biết nàng là đang nghĩ gì. Hần cười lạnh:

“Bởi vì là chưa hiểu chuyện nên mới càng phải cảnh giác. Những kẻ như vậy...rất dễ bị lợi dụng. Lỡ như việc ngươi trúng độc có liên quan đến nàng ta thì sao?”

Đối với kẻ từ nhỏ đã sống trong sự ghen ghét đố kỵ của mọi người như Mạc Hàn Phong, căn bản về việc này hần hiểu rất rõ. Có khi chính người thân cận, trung thành với mình nhất lại chính là kẻ thù đáng sợ nhất...

Thấy hần đột nhiên lâm vào trầm tư, Mộ Dung Như Ly thở dài, hần là hần đang hỏi tường về quá khứ đi. Hần nói không hần là sai. Với cái thân phận cao quý nhưng cũng chẳng kém phiền phức của hần thì chuyện bày mưu tính kế nhau chắc là đã thấy qua không ít.

“Cứ thả nàng ấy ra đi. Ta có thể cam đoan, nàng ấy hoàn toàn vô hại.” Trực giác của nàng chưa bao giờ sai.

Mạc Hàn Phong nheo mắt nhìn nàng một hồi lâu rồi không nói gì, thả Lan Nhi ra, di chuyển đến phía sau nàng, lạnh nhạt nói:

“Xin lỗi”

Một câu này của hần khiến Mộ Dung Như Ly có chút sững sờ, không ngờ hần lại chủ động xin lỗi. Nàng gật đầu chống cằm nhìn Lan Nhi đang mềm nhũn ngồi dưới đất về mặt giống như vừa từ âm phủ trở về, trong mắt có một tia sáng dao động.

Trong lòng Lan Nhi lúc này đang thập phần sợ hãi xen lẫn nghi hoặc. Nghe giọng điệu tiểu thư hần nam nhân này là người quen của nàng ấy đi. Bất quá hai người nói cái gì mà nàng không đáng tin, cái gì mà...trúng độc?! Tiểu thư từ khi nào bị trúng độc?!

Theo phản xạ Lan Nhi vội vàng nâng mắt nhìn về phía Mộ Dung Như Ly, lại thấy nàng (MDN Ly) về mặt không biểu cảm đang nhìn chằm chằm vào mình.

Bất giác nàng ta kinh hãi lấp bắp hô lên:

“Tiểu...tiểu thư! Ám văn trên mặt người...?!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Bằng Hữu

Mộ Dung Như Ly khóe môi cong lên:

“Làm sao? “

Lan Nhi nhìn nàng, khuôn mặt không giấu được vẻ kinh hãi:

“Ám văn...biến mất rồi?! “

Phải biết rằng nàng (LN) đã theo tiểu thư từ nhỏ, ám văn này cũng đã có từ khi tiểu thư mới sinh ra, có thể coi đó là vết bớt bẩm sinh không thể loại bỏ. Vậy mà hiện tại nó lại không còn, chuyện này thực sự không đáng tin!

“Ám văn ấy hà? Trúng độc đấy. “Nàng cười nhẹ, nói.

Mặc dù nàng nói rất nhẹ nhưng vào tai Lan Nhi lại trở nên thập phần nặng nề. Cái gì?! Tiểu thư bị trúng độc?! Sao có thể?!

“Nô tì cả gan hỏi người, là ai đã làm việc này? “

Nhắc đến kẻ hạ độc, nháy mắt nụ cười trên mặt Mộ Dung Như Ly biến mất, toàn thân tỏa ra khí lạnh.

“Nghị Tiên”

Lan Nhi kinh hãi, tiểu thư cư nhiên gọi thẳng danh tước của Nghị di nương. Mà khoan! Nghị di nương là người hạ độc tiểu thư?! Nhưng...rốt cuộc là từ bao giờ?

Đoán được ý nghĩ trong lòng nàng ta, Mộ Dung Như Ly nói:

“Hạ độc từ trong bụng mẹ. “

“Cái gì?! “Lan Nhi hô lớn.

Mặc Hàn Phong nhíu mày, từ lúc đó sao?

Mộ Dung Như Ly trong lòng lạnh lẽo. Nàng cũng không phải người thường, việc này đương nhiên có thể tính ra được. Bất quá nữ nhân này cũng quá tàn độc đi. Nàng xuyên đến cũng không muốn dính vào rắc rối, mong bà ta không tìm đến mình gây chuyện.

Nhẹ phát tay, nàng nói:

“Dù sao độc cũng đã được giải, việc này cũng nên cho qua. “Nếu không phải bản tính của nàng rất lười thì chỉ sợ việc này sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy đâu.

Nghe vậy Lan Nhi liền gật đầu. Lại nhìn đến Mặc Hàn Phong đứng phía sau nàng, nàng ta do dự:

“Tiểu thư, vị này là... “

Tự rót cho bản thân một chén trà, Mộ Dung Như Ly nhàn nhạt mở miệng:

“Hắn là Hàn Phong, bằng hữu của ta. “Bằng hữu? Từ trước tới nay số lần tiểu thư ra ngoài không đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa nàng ta chưa từng nghe tiểu thư kể về vị này, liệu hắn có thực sự là bằng hữu như lời tiểu thư nói?

Trong lòng nghi ngờ song khi nhìn đến dáng vẻ thản nhiên như không của Mộ Dung Như Ly Lan Nhi lại bất giác tin lời nàng.

Oc...ọc...ọc~

Bụng Mộ Dung Như Ly lại một lần nữa "la hét" biểu tình. Nàng xấu hổ, trên mặt liền xuất hiện hai rặng mây hồng xinh đẹp. Mặc Hàn Phong lại một lần

nữa cố gắng nén cười.

Lan Nhi thấy vậy thì vội vàng nói:

“Đúng rồi, từ trưa tới giờ tiểu thư vẫn chưa ăn gì đúng không? Nô tì lập tức đi chuẩn bị.”

Rồi nàng ta lại đột nhiên quay sang cung kính với Mạc Hàn Phong:

“Hàn Phong công tử, người có muốn ở lại dùng bữa cùng tiểu thư luôn không?”

Hắn liếc Mộ Dung Như Ly, thấy nàng không thèm nhìn mình thì nhẹ nhàng nở một nụ cười tính toán. Tiến lên ngồi xuống bên cạnh nàng, hắn lạnh nhạt nói:

“Uh, làm phiền Lan Nhi cô nương rồi.”

Mộ Dung Như Ly nghe hắn nói vậy thì quay lại bỏ thí cho một cái lườm rồi im lặng quay phắt mặt đi. Lan Nhi âm thầm cười trộm, trong đầu không ngừng tưởng tượng bay cao bay xa rồi nhanh chóng lui ra.

Mà nói đến đây mới nhớ, Mộ Dung Như Ly quên nhắc nhở Lan Nhi chuyện của Mạc Hàn Phong không thể tùy tiện nói ra ngoài.

Đã qua thời gian một nén nhang* mà vẫn chưa thấy bóng dáng Lan Nhi trở lại.

(*1 nén nhang=30 phút)

Mộ Dung Như Ly xoa xoa cái bụng đang không ngừng kêu gào, trong lòng dâng lên một loại dự cảm chẳng lành.

Đột nhiên tai nhỏ khẽ động, nàng thầm cười lạnh, quả nhiên có chuyện.

“Mộ Dung Như Ly, ngươi lăn ra đây cho ta!”

Một giọng nữ nhân non nớt nhưng không kém phần chanh chua từ bên ngoài vọng vào phòng.

Lôi từ không gian trữ vật ra một chiếc mặt nạ bạc che đi nửa khuôn mặt, nàng ném cho Mạc Hàn Phong. Thật phiền, muốn yên tĩnh cũng không xong!

Nàng đứng dậy, vuốt lại phần y phục bị nhăn rồi nhẹ nhàng bước tới đẩy cửa ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Gây Sự

Đứng giữa sân là một nhóm sáu người lấy hai kẻ đứng trước làm trung tâm. Hai người nọ một nam một nữ. Nữ nhân là thiếu nữ chừng 13 tuổi, khuôn mặt thanh tú vẫn mang nét non nớt, ngũ quan tinh xảo, mày tựa liễu, làn mi cong giống cánh quạt nhỏ khẽ chớp chớp, môi mỏng đỏ mọng vênh lên kiêu căng, cặp hắc mâu nhìn Mộ Dung Như Ly đầy khinh thường. Nàng ta vận hồng y thêu chìm mẫu đơn tinh xảo, tóc đen nhánh đổ xuống như thác, yên vị nằm trên hai bờ vai nhỏ nhắn, đỉnh đầu được cài một chiếc châm hoa đào tao nhã. Trên cổ cùng cổ tay đeo vòng ngọc hồng ngọc long lanh đắt tiền.

Nam nhân là một nam hài chừng 11 tuổi, dung mạo tuấn tú, ngũ quan năm phần tương tự thiếu nữ. Hắn ta vận tử y được làm từ loại vải cao cấp dành cho giới quý tộc, mái tóc dài đen nhánh được cố định bằng một chiếc châm ngọc bích nạm đá. Cũng giống thiếu nữ, hắn nhìn Mộ Dung Như Ly bằng loại ánh mắt khinh miệt.

Hai kẻ này chính là Nhị tiểu thư Mộ Dung Nhượng Lan và Nhị thiếu gia Mộ Dung Thiên Hạo.

Trong khi Mộ Dung Như Ly đánh giá hai người thì Mộ Dung Nhượng Lan cũng âm thầm nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới.

Khi nhìn đến khuôn mặt nàng, nàng ta lấp bắp kinh hãi. Ám văn cư nhiên biến mất rồi?! Sao có thể?! Rõ ràng hôm qua vẫn còn nguyên vẹn mà!

Lại nhìn đến dung nhan băng thanh ngọc khiết không nhiễm một chút bụi trần nào của nàng, nàng ta âm thầm nghiêng răng ken két.

“Ai da, không ngờ người vẫn còn sống cơ đấy. Coi như người mạng lớn. “

Mộ Dung Nhượng Lan hất cằm lên trời, vênh váo nói. Hừ, tiện nhân đáng chết! Bị đánh đến như vậy rồi sao không xuống âm phủ luôn đi, báo hại nàng ta

bị Tam trưởng lão giáo huấn một trận, lại còn bị phạt chép 50 lần kinh thư khiến tay nàng ta sưng đỏ.

Rõ ràng là một phé vật xấu xí vô dụng vậy mà lại được phụ thân yêu thương bao bọc, việc này không thật không công bằng! Kể như vậy lẽ ra Mộ Dung gia phải trục xuất từ lâu nhưng tiểu tiện nhân này vốn thuộc dòng dõi chính thất, hơn nữa còn có được sự sủng ái của phụ thân nên miễn cưỡng được bỏ qua. Phụ thân đã rời đi 5 năm, nếu không thể đuổi nàng ta đi thì cũng phải khiến cho nàng ta hàng ngày sống không bằng chết. Càng nghĩ trong mắt Mộ Dung Như Lan càng lộ rõ vẻ âm độc.

Mộ Dung Như Ly đương nhiên thấy rõ ý nghĩ của nàng ta. Nàng âm thầm than dài: Còn nhỏ tuổi vậy mà...

“Đều nhờ phước Nhị tỷ và Nhị ca. Nếu hai người không "hạ thủ lưu tình" thì chỉ sợ muội đã sớm cảm số báo danh xuống gặp Diêm Vương rồi. “

Xỉ, nói thế thôi chứ "Mộ Dung Như Ly" đã sớm nghèo rồi còn đâu! Trước mặt các ngươi bây giờ lão nương là sát thủ lãnh huyết từ thế kỉ 21 xuyên đến, đừng hòng khi dễ lão nương ta!

Mộ Dung Thiên Hạo chung quy cũng chỉ là một nam hài 11 tuổi, hơn nữa do được nuông chiều thái quá nên khi nghe nàng mở miệng hần liền chi thẳng tay vào mặt nàng mà quát lớn:

“Ai cho phép ngươi lên tiếng?! Chưa bị đánh chết thì chưa biết sợ sao? Ngươi đâu, lên và nàng cho ta! “

Hai tên nô tài đứng phía sau hần do dự nhìn nhau:

“Thiếu gia, việc này... “

“Các ngươi dám trái lệnh ta sao?! Có tin hay không ta bảo mẫu thân đuổi hết các ngươi ra khỏi Mộ Dung gia? “

Nghe vậy một kẻ trong số đó cắn răng, vội vàng bước đến chỗ Mộ Dung Như Ly. Hần nhìn nàng bằng ánh mắt áy náy, nói nhỏ:

“Thất lễ rồi, tam tiểu thư... “

Hần cũng chỉ là bất đắc dĩ mới phải làm vậy. Từ khi gia chủ rời đi mọi việc trong Mộ Dung gia đều do một tay Nghi di nương quản lí, nếu bị đuổi việc hần sẽ không còn chốn nương thân, phải đi tha hương cầu thực. Nghĩ rồi người nọ vung cánh tay về phía nàng. Mộ Dung Như Ly trong lòng cười nhạt, không nghĩ trong Mộ Dung gia vẫn còn những người như vậy, vẫn còn nhân tính.

Đến khi bàn tay chỉ còn cách mặt nàng chừng vài cm nữa Mộ Dung Như Ly liền cúi người tránh thoát rồi không nhanh không chậm phi thân về phía Mộ Dung Thiên Hạo, bổ thí cho hần một cái bạt tai vang ròn.

Chát—

Tiếng kêu thanh thúy, trên mặt hần đã hoa hoa lệ lệ xuất hiện dấu năm ngón tay đỏ ửng. Rên lên một tiếng đau đớn, Mộ Dung Thiên Hạo chi tay về phía nàng, tức giận gầm lớn:

“Ngươi... Ngươi...như thế mà dám đánh ta?! “

Không ngờ có một ngày hần lại bị đánh đau như vậy, hơn nữa lại bởi một phé vật xấu xí, thử hỏi xem hần làm sao chấp nhận được?!

Không thèm liếc hần lấy một cái, Mộ Dung Như Ly phui phui tay làm như vừa chạm vào một thứ gì đó dơ bẩn. Làm bộ thế thôi chứ thật ra là nàng đang xoa xoa bàn tay bông rất.

Cái khối thân thể này cũng quá yếu đi! Đây là do ăn uống không đầy đủ, thiếu dinh dưỡng trầm trọng, còn không bằng một phần thân thể trước đây của nàng. Xem ra cần phải hảo hảo rèn luyện một phen rồi.

Lười biếng dựa người vào cột, Mộ Dung Như Ly cười lạnh:

“Có gì mà không dám? Các ngươi nghĩ ta sợ sao? Đúng là nằm mơ! “

Lời này vừa lọt vào tai Mộ Dung Như Lan, nàng ta liền nhú mày. Hôm nay tiểu tiện nhân này tựa hồ có chút khác lạ. Nếu là bình thường bị mắng như vậy nàng ta chắc chắn sẽ co rúm sợ hãi không dám lên tiếng phản bác. Bất quá hiện tại...ánh mắt lạnh băng, giọng nói sắc bén không có nửa điểm sợ hãi, nàng ta như vậy thực sự rất lạ, lại có chút đáng sợ.

Khoan! Đáng sợ? Nực cười! Nàng ta chỉ là một phé vật thì có chỗ nào đáng sợ cơ chứ? Gạt phất ý nghĩ ấy sang một bên, Mộ Dung Như Lan cười dữ tợn:

“Hình như lần trước đối với ngươi như vậy vẫn là quá nhẹ khiến ngươi đến cả tỷ tỷ và ca ca cũng không coi ra gì. Lần này ta nhất định phải dạy dỗ ngươi để ngươi nhớ rõ thân phận của mình mới được! “

Dứt lời dưới chân nàng ta xuất hiện một vòng tròn cấp bậc bạch sắc, bên trong là 9 ngôi sao nhỏ.

Mạc Hàn Phong vốn đang đứng một bên xem kịch vui nhìn thấy cấp bậc của nàng ta thì thầm hô không ổn. Mộ Dung Như Ly chỉ vừa mới đột phá

Huyền Sĩ nhất cấp, thực lực chưa đủ để đối phó với nàng ta.

Nghĩ rồi hắn nhanh chóng vọt đến chắn trước mặt nàng. Sự xuất hiện của Mạc Hàn Phong khiến Mộ Dung Nhược Lan không khỏi giật mình. Đang yên đang lành không biết từ đâu nhảy ra một tên Trình Giáo Kim cản trở, thật tức chết nàng ta!

Nếu không phải Mạc Hàn Phong đang đeo mặt nạ che đi nửa khuôn mặt thì dung mạo của hắn chắc chắn sẽ khiến nàng ta mê muội.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Gây Sự (2)

Mộ Dung Nhược Lan vênh vào hát cảm lên trời, khinh thường nói:

“Ngươi là kẻ nào? Dám xen vào chuyện của bản tiểu thư, không muốn sống nữa sao?”

Sắc mặt Mạc Hàn Phong cấp tốc trầm xuống, hàn khí tỏa ra ngày một lạnh thấu xương. Dám nói như vậy với hắn, lá gan của kẻ nhân loại này cũng thật lớn!

“Hừ, một Huyền Sĩ nho nhỏ mà cũng dám vênh vào tự đắc với bản tôn! Đúng là xác xược!”

Đứt lòi Mạc Hàn Phong phóng kích uy áp huyền thú về phía đám người Mộ Dung Nhược Lan. Mặc dù bị phong ấn thực lực giảm đi gần một nửa song vì tu vi của hắn đã sớm vượt qua ngưỡng cửa Huyền Vũ nên một chút uy áp như vậy đối với mấy kẻ nhân loại như đám Mộ Dung Nhược Lan là rất mạnh. Mấy người nàng ta đều bị ép, đồng loạt quỳ xuống.

Mộ Dung Như Ly lộ mặt ra, xua xua tay, về kinh ngạc:

“Ai ya, tại sao mọi người lại quỳ hết vậy? Mau đứng lên!”

Mộ Dung Nhược Lan trong lòng thầm mắng chửi 18 đời tổ tông nhà nàng, nàng ta đứng được sao?! Nhưng nàng ta thật sự không ngờ thực lực nam tử trước mặt này so với nàng ta còn mạnh hơn gấp nhiều lần. Từ khi nào bên cạnh tiểu tiện nhân này lại xuất hiện một kẻ như vậy? Mộ Dung Nhược Lan đối với nàng trong lòng ghen ghét càng nhiều. Nàng ta nhìn Mạc Hàn Phong, khó khăn mở miệng:

“Hừ, đừng tưởng ta sợ ngươi!”

Rồi lại quay sang nghiêng răng dữ tợn với Mộ Dung Như Ly:

“Tiểu tiện nhân ngươi đừng tưởng được phụ thân sủng ái mà ta sẽ không làm gì được ngươi! Ngươi hôm nay lại dám dẫn một kẻ không rõ lai lịch về viện, hơn nữa còn là nam nhân. Chuyện này nếu để người bên ngoài biết được thì Mộ Dung gia sẽ bị coi là cái thứ gì?! Ngươi dù làm gì cũng đừng bôi tro trát trấu vào mặt gia tộc!”

Khoanh tay nhìn Mộ Dung Nhược Lan, nàng cười lạnh:

“Thật không ngờ Nhị tỷ lại biết nghĩ cho gia tộc như vậy a. Vị này là bằng hữu của ta, lai lịch của hắn chỉ cần mình ta nắm rõ là được, không cần hệ gì đến Mộ Dung gia hết. Vấn đề này cũng không lớn như tỷ tỷ nghĩ đâu, thật ngại ngại!”

“Hừ, ngươi nghĩ ta sẽ tin ngươi sao? Khi trở lại ta sẽ nói chuyện này cho mẫu thân để người đuổi ngươi đi!” Nàng ta gằn giọng.

“Ồ, nghiêm trọng vậy sao? Ta thật mong chờ ngươi làm sao để đuổi ta đi đây.”

Mộ Dung Như Ly cười đến xán lạn khiến sống lưng Mộ Dung Nhược Lan cứng ngắc. Áp xuống sự sợ hãi trong lòng, nàng ta thầm cười khinh bỉ. Dù không còn xấu xí nhưng chung quy nàng ta (MDNLY) vẫn là phế vật, mà một phế vật thì có thể tạo ra uy hiếp gì được cơ chứ?

Hai bàn tay trắng nõn khẽ chuyển động, huyền lực xung quanh bắt đầu vận động ngưng tụ thành một quả cầu màu đỏ trước ngực Mộ Dung Nhược Lan. Nhắm chuẩn phía Mộ Dung Như Ly, nàng ta quát nhỏ:

“Đi!”

Tức khắc quả cầu hướng phía nàng bay tới. Mộ Dung Như Ly nheo mắt chuẩn bị tư thế né tránh, bất quá Mạc Hàn Phong lại không cho nàng cơ hội đó. Hắn nhẹ phát tay, quả cầu lập tức biến mất. Lại quay sang lạnh lùng nhìn Mộ Dung Nhược Lan, hắn khinh bỉ nói: “Vốn định không tính toán với các ngươi song có vẻ như ngươi là kẻ không biết điều.”

Tùy tiện phát tay một cái, tức khắc hai người Mộ Dung Nhược Lan cùng Mộ Dung Thiên Hạo như điều đứt dây, bị đánh văng ra xa hơn 3m. Hai nha

hoàn bên cạnh Mộ Dung Nhựt Lan sợ hãi, sắc mặt trắng bệch vội vàng chạy đến đỡ nàng ta dậy, hai tên thuộc hạ bên cạnh Mộ Dung Thiên Hạo cũng làm theo.

Mặc dù được đỡ dậy nhưng hai người nàng ta toàn thân hết sức chật vật, đầu tóc rối bù, y phục không chỉnh tề.

Hứng xem cũng chẳng có, Mộ Dung Như Ly hừ lạnh một tiếng xoay người định trở vào phòng. Chưa đi được hai bước Mộ Dung Nhựt Lan lại đột nhiên lên tiếng:

“Có chủ tử như vậy chẳng trách nha hoàn cũng là thứ rác rưởi!”

Nàng xoay người, ánh mắt nhìn nàng ta ngày một sắc lạnh:

“Người nói gì? Có dám nói lại lần nữa không?”

Từ trên người nàng có một loại khí chất vương giả cao quý đánh úp về phía Mộ Dung Nhựt Lan khiến nàng ta ngay cả hít thở cũng khó khăn. Muốn nói gì nhưng cuối cùng lại nuốt xuống, nâng tay khẽ phất. Nha hoàn phía sau hiểu ý liền lui ra, một lúc sau trở về, bên cạnh là một thiếu nữ nhỏ bé toàn thân bầm dập đầy vết thương.

Nhìn thấy thiếu nữ nọ trong lòng Mộ Dung Như Ly liền dâng lên một cỗ tức giận khó tả, là Lan Nhi!

Lan Nhi thấy được thả thì vội vàng quỳ sát đất, không ngừng dập đầu:

“Nhị tiểu thư, cầu xin người tha cho Tam tiểu thư! Người cứ việc đánh nô tì, nhưng hãy tha cho Tam tiểu thư!” Lúc này trong đầu nàng ta chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Nhất định phải bảo vệ tiểu thư!

Mộ Dung Như Ly nhú mày, nhanh chóng đến đỡ lấy Lan Nhi. Nhận thấy có người kéo mình đứng dậy nàng ta không tự chủ được mà ngất xỉu, hôn mê. Lấy một tay nàng ta đặt lên vai mình, Mộ Dung Như Ly đỡ nàng ta vào phòng.

Mạc Hàn Phong liếc hai người Mộ Dung Nhựt Lan một cái rét lạnh, lạnh lẽo cảnh cáo:

“Nếu không có việc gì thì đừng tìm đến đây gây chuyện! Các người nếu dám gây khó dễ cho Ly Nhi thì đừng trách ta tại sao tàn nhẫn!”

Rồi phất tay tiêu sái vào phòng, bỏ lại 6 người đứng ngây ngốc một hồi sau mới chịu rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyết Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lại Gây Sự!

Mạc Hàn Phong xem qua cho Lan Nhi, xác định nàng ta chỉ bị thương ngoài da mới khiến tâm tình Mộ Dung Như Ly thả lỏng.

Cho nàng ta nuốt xuống một viên Mai Cơ đan, hần lo lắng nhìn nàng. Từ lúc vào phòng nàng vẫn luôn giữ im lặng, chỉ thi thoảng hỏi thăm Lan Nhi vài câu.

“Phong ca... “Đột nhiên Mộ Dung Như Ly lên tiếng.

“Ta đây. “Hần đáp.

“Có phải...ta rất yếu đúng không? “Mặc dù là hỏi nhưng giọng điệu lại chắc chắn đến bảy phần.

“Ừ, người đúng là rất yếu. “Hần thành thực đáp lại, có lẽ sự việc hôm nay không ít cũng nhiều tác động đến lòng tự trọng của nàng.

Thử nói xem, ở hiện đại nàng đường đường là đệ nhất sát thủ bao người hâm mộ vậy mà sau khi xuyên tới đây lại trở thành phế vật bị mọi người khinh thường, sự biến đổi lớn như vậy đương nhiên sẽ đã kích tới lòng tự trọng của một sát thủ.

Đúng như suy nghĩ của Mạc Hàn Phong, Mộ Dung Như Ly quả nhiên đang tự dần vật. Sự việc hôm nay cũng là nhờ Mạc Hàn Phong mới biến chuyển theo hướng tốt, nhưng nếu đổi lại là nàng thì...ngay cả sức chống trả cũng không có! Cái gì mà cường giả chứ?! Ngay cả một nha đầu còn không đánh nổi!

Không thể như vậy mãi được! Nàng ghét cái cảm giác phải dựa dẫm vào kẻ khác, nguyên tắc sống từ trước tới nay của nàng là hành động một mình, lần này coi như phá luật rồi. Nhất định phải trở nên mạnh mẽ hơn!

Ọc...ọc...ọc ~

Ách! Nhưng trước tiên phải ăn gì đó trước đã. Ai lại chịu đói để tu luyện cơ chứ!

Lục tìm trong tủ được 50 kim tệ, Mộ Dung Như Ly cười giảo hoạt:

“Chúng ta ra ngoài ăn! “

Mạc Hàn Phong gật đầu, nắm lấy một bên eo của nàng, lập tức bóng dáng hai người hóa thành hai đạo lưu quang vụt ra khỏi Mộ Dung gia nhanh đến mức thị vệ không một ai phát hiện.

Sau khi thoát khỏi nơi “địa ngục trần gian” kia, Mộ Dung Như Ly thoải mái đi dạo, Mạc Hàn Phong im lặng đi sau nàng.

La Vũ thành không hổ danh là nơi có nền kinh tế phát triển nhất Lam Dực Quốc, phố xá mua bán tấp nập. Có rất nhiều sạp bán đủ loại thứ đồ như vải vóc, đồ ăn vặt,... Mộ Dung Như Ly cũng không có quá nhiều tâm tình để thưởng thức cảnh nào nhiệt, liền tùy tiện mua mấy cái bánh bao đem về.

“Ông chủ, cho 5 cái bánh bao!”

Ông chủ thấy có khách thì niềm nở cười chào hàng song khi nhìn đến nàng thì không khỏi ngạc nhiên. Nữ hài này cư nhiên có điểm quen thuộc, bất quá nghĩ mãi không ra quen thuộc ở điểm nào nên cũng gạt phất đi, vội vàng thưa:

“Có ngay, có ngay!”

“Hai tên thường dân kia, các ngươi đang ngăn đường tiểu thư nhà ta đây! Không muốn chết thì nhanh nhanh tránh sang một bên!”

Một giọng nói nữ nhân lạnh lạnh vang lên truyền vào tai hai người Mộ Dung Như Ly. Mây liễu khẽ nhíu, sao kẻ nào cũng phải lựa lúc nàng đang đói để gây sự vậy?

Thấy hai người bọn nàng không những không nghe mà còn không thèm liếc nàng ta một cái, nữ nhân thẹn quá hóa giận, quát lớn:

“Hừ, đúng là hai kẻ không biết điều! Các ngươi có biết tiểu thư nhà ta là ai không? Nàng là Nhị tiểu thư Dương gia- Dương Thanh Phi!”

Khi nhắc đến cụm từ “Nhị tiểu thư Dương gia” nữ nhân nọ kiêu ngạo hát cảm lên trời, trực tiếp không để ai vào mắt.

Mà mọi người nghe nàng ta nói thì đều âm thầm hít vào một ngụm khí lạnh, không ai dám hé nửa lời. Ai cũng biết Dương Thanh Phi là nữ nhi cưng của Dương Công - gia chủ Dương gia, là muội muội ruột yêu quý của Dương Tiễn - thiếu chủ Dương gia, mà Dương gia là gia tộc đứng đầu trong tam đại gia tộc, có lực lượng hùng mạnh nhất.

Mộ Dung Như Ly khẽ nghiêng người đánh giá vị tiểu thư họ Dương kia. Đó là một nữ hài chạc tuổi nàng, dung mạo diện tái phù dung với chiếc mũi nhỏ hơi héch lên, nước da trắng nõn, lông mày lá liễu, môi đỏ mọng nước, lông mi như cánh quạt khẽ chớp động. Nàng ta một thân váy dài màu hồng cánh sen, dáng người như liễu, yếu điệu mảnh mai. Ba ngàn tóc đen nhánh như thác đổ xuống bờ vai nhỏ, được cố định bằng một chiếc châm hình Chu Tước nạm hồng ngọc. Đôi con ngươi màu tử nhìn hai người bọn nàng không hề che giấu sự kiêu ngạo cùng khinh thường. Đi phía sau nàng ta là hai hộ vệ, bên cạnh là nữ nhân vừa mới lên tiếng - nha hoàn Thanh Thanh.

Thanh Thanh thấy Mộ Dung Như Ly nhìn Dương Thanh Phi thì mở miệng khinh bỉ:

“Chỉ là một nữ hài không biết thiên địa mà cũng dám cản đường tiểu thư nhà ta. Thế nào? Sợ rồi hả? “

“Phong ca, ngươi có nghe thấy tiếng chó sủa loạn ở đâu không? “Mộ Dung Như Ly rất là "ngây thơ hồn nhiên" ngẩng đầu nói với Mạc Hàn Phong.

Sợ? Nực cười! Nàng mà phải sợ mấy đứa "trấu tre" sao? Còn non lắm cưng ơi!

“Ừm, ta cũng có nghe thấy. Quả nhiên là chó sủa loạn. “Mạc Hàn Phong cố gắng nhịn cười diễn theo nàng. Ly Nhi dùng một chiêu này rất được!

Mấy người xung quanh lúc này còn về mặt xem kịch vui nay toàn bộ đều hít vào một ngụm khí lạnh.

“Tiểu hài tử này gan cũng thật lớn, Nhị tiểu thư Dương gia mà cũng dám chọc vào. “Người qua đường A nói.

“Nếu bị gia chủ cùng thiếu chủ Dương gia biết được chỉ sợ nàng ta sẽ sống không bằng chết! “Người qua đường B nhìn nàng bằng ánh mắt thương hại.

“Mà ngươi biết không, thiếu chủ Dương gia là luyện được sư tam phẩm đấy! “Người qua đường X chen vào.

“Thật sao?! Luyện đan sư?! Lại còn là tam phẩm! Hắn năm nay 15 tuổi mà đã đạt tới cấp bậc như vậy rồi, thật đúng là thiên tài a! Đắc tội với Luyện đan sư, nàng ta coi như xong rồi! “

.....

Mọi người bàn luận về Dương Thanh Phi bây giờ lại chuyển sang bàn luận về Dương Tiễn.

Mộ Dung Như Ly đối với người tên Dương Tiễn này cảm thấy thập phần hứng thú. 15 tuổi là Luyện đan sư tam phẩm, thiên phú không tệ. Ở La Vũ thành đan được cấp 1 không có nhiều, đan được cấp 2 cũng được coi là quý, chỉ xuất hiện nhiều trong các đại gia tộc, mà đan được cấp 3 lại thực rất quý.

Theo như trong trí tưởng tượng của Mộ Dung Như Ly Luyện đan sư tam phẩm thường thấy là mấy lão già râu tóc bạc phơ, luôn miệng cười "hô hô hô" giống ông già Noel.

Ách! Hình như nữ chính của chúng ta đã hiểu nhầm chút ít về mấy người này. Họ thường là những người từ trung niên trở lên mà Dương Tiễn hiện tại mới 15 tuổi. Hẳn quả thật là một nhân tài hiếm có.

Mạc Hàn Phong thu hết biểu hiện của nàng vào mắt, trong lòng thầm mắng: Dương Tiễn là thiên tài, nàng cũng có thiên phú Luyện đan sư, lại còn cả Triệu hồi sư. Vậy nàng là gì? Là yêu nghiệt! Bản thân nàng còn hơn cái tên Dương Tiễn kia rất nhiều, vậy mà còn gọi hắn là thiên tài. Đúng là khinh người quá đáng mà!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Dương Tiễn

Nghe Mộ Dung Như Ly cùng Mạc Hàn Phong kể xướng người họa, Thanh Thanh tức giận:

“Các người...dám bảo ta là chó?! Đáng chết! “

Thấy hai người bọn nàng không thèm để ý đến mình, nàng ta quay sang ủy khuất với Dương Thanh Phi:

“Tiểu thư, bọn chúng không để Dương gia cùng tiểu thư vào mắt! “

Ngay từ khoảnh khắc Mộ Dung Như Ly nói Thanh Thanh là chó nàng ta (DTP) đã cảm thấy tức tối trong lòng, nay đến nàng ta cũng không thèm để vào mắt, coi thường Dương gia lại càng khiến nàng ta phẫn nộ.

“Các người là người của gia tộc nào? Không ngờ lá gan lại to như vậy, ngay cả ta cũng không để vào mắt. Nếu hiện tại các người chịu dập đầu xin lỗi ta sẽ miễn cưỡng bỏ qua cho các người. “

Dương Thanh Phi cũng không phải đứa ngốc. Thấy hai người Mộ Dung Như Ly y phục nghiêm chỉnh đều được làm từ chất liệu mà thường dân không thể có được thì biết hai người nhất định là thuộc gia tộc nào đó trong thành. Nhưng dù như vậy thì đã sao? Cũng không thể bằng được với Dương gia của nàng.

Mọi người trong lòng đồng loạt khinh thường, vị tiểu thư này cũng quá làm cần rồi, ai lại đi bắt một nữ hài 10 tuổi phải dập đầu xin lỗi cơ chứ?

“Chỉ bằng người mà cũng dám bắt ta làm vậy? “

Mộ Dung Như Ly lạnh lùng nói, vẻ mặt không biểu cảm. Hừ, nàng ta cũng quá coi thường nàng rồi!

Dương Thanh Phi tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Nàng ta đây là lần đầu tiên bị mất mặt như vậy! Chỉ thẳng ngón tay trắng nõn vào Mộ Dung Như Ly, nàng ta quát lớn:

“Hào! Người được lắm! Vậy bọn tiểu thư cũng không nói lí với người nữa. “

Nói đoạn nàng ta nghiêng người phát tay về phía sau, lạnh mặt nói:

“Người đâu, lên bắt nữ hài không biết điều này về cho ta! Ta nhất định phải hảo hảo dạy dỗ nàng ta một trận mới được! “

Dứt lời hai đạo bóng dáng từ phía sau Dương Thanh Phi nhanh chóng vọt đến trước mặt Mộ Dung Như Ly. Hai tên hộ vệ trong lòng thầm đồ mò hôi lạnh. Tiểu thư cư nhiên bảo bọn hắn là hai thiếu niên mạnh khỏe tiến lên bắt một nữ hài yếu ớt. Đây chính là ý mạnh hiếp yếu nha!

Bất quá bọn hắn đối với Mộ Dung Như Ly thập phần khinh thường, hừ chỉ là một kẻ đến ngay cả huyền lực cũng không thể ngưng tụ (hai tên này không cảm nhận được huyền lực dao động trong đan điền MDNly nên mới nghĩ vậy).

Phóng xuất hơi thở cường giả Huyền Hoàng hướng nàng đánh tới, hai hộ vệ thân nhiên mỉm cười giống như đã đoán trước được kết quả.

Hai đạo hơi thở còn chưa tiến gần đến Mộ Dung Như Ly thì đã bị một cổ uy áp khác đánh trả ngược lại. Chưa để hai hộ vệ hoàn hồn một đạo bóng dáng bạch y đã xuất hiện đứng chắn trước mặt nàng. Mạc Hàn Phong nheo mắt, lạnh lùng nói:

“Muốn bắt Ly Nhi? Bước qua xác ta rồi hãy nói! “

Chu choa cảm giác thật giống "Anh hùng cứu mỹ nhân "!

“Ly Nhi, hai kẻ này đều là Huyền Hoàng thất cấp. “Mạc Hàn Phong truyền âm

Dương gia cũng quá khoa trương đi, xuất ra hai cao thủ Huyền Hoàng chỉ để làm hộ vệ cho Dương Thanh Phi. Nữ nhi cưng của gia chủ có khác!

Hai hộ vệ bị cỗ uy áp của Mạc Hàn Phong làm cho hoảng sợ. Hơi thở bá đạo như vậy...sợ ngay cả gia chủ cũng phải thua kém. Thiếu niên bạch y này tuyệt đối là một cường giả!

“Chúng ta quả nhiên có mắt như mù, đã mạo phạm đến vị đại nhân đây. Hiện tại chúng ta liền rút, không dám làm phiền ngài nữa. “Một trong hai hộ vệ khom lưng, cung kính nói rồi nhanh như chớp lui về phía sau Dương Thanh Phi.

Mọi người bị một màn này làm cho khiếp sợ. Hai hộ vệ Dương gia cư nhiên lại cúi đầu nhận lỗi với thiếu niên bạch y kia!

“Coi như các ngươi thức thời. “Mạc Hàn Phong khoanh tay hừ lạnh. Dương Thanh Phi thấy người của mình đều không hện mà cùng lui thì không tránh khỏi tức giận:

“Các ngươi làm gì vậy?! Tại sao lại trở về?! “

“Tiểu thư của ta ơi, hai người họ không phải là người chúng ta có thể chọc vào! “Một hộ vệ than thở.

Nàng ta kinh ngạc, không thể chọc vào? Nực cười! Từ trước tới giờ chưa có ai là nàng ta không dám chọc vào cả.

Đang chìm đắm trong suy nghĩ thì đột nhiên một giọng nói nam nhân ôn nhu vang lên bên tai Dương Thanh Phi:

“Phi Nhi, muội làm gì ở đây vậy? “

Nghe thấy một giọng này lưu quang trong mắt chột lóc, nàng ta liền chạy đến ôm lấy một cánh tay nam nhân, ủy khuất:

“Ca ca, có kẻ bắt nạt ta! “

Dương Tiễn! Trong đầu Mộ Dung Như Ly xẹt qua một cái tên. Liếc mắt về phía nam nhân, nàng muốn nhìn xem rốt cuộc hán tròn méo ra sao.

Đó là một thiếu niên chừng 15 tuổi, dung mạo tuyệt thế tuấn mỹ, đẹp tựa thiên thần, ngũ quan giống như được điêu khắc tạo hình với sống mũi cao thẳng, mày kiếm cao vút sáng như hắc thạch, bạc môi mỏng khê mím. Hắn một thân tử y lạnh lẽo, dáng người thon gọn, ba ngàn tóc dài đen nhánh như thác đổ xuống, dài ngang eo. Đôi con ngươi màu tử đẹp đẽ lúc nhìn hai người Mộ Dung Như Ly được bao bọc bởi một tầng sương lạnh lẽo, đến khi nhìn đến Dương Thanh Phi thì lại ôn nhu ấm áp tựa nhật quang.

“Oa, đó chẳng phải Dương Tiễn sao?! Thật không ngờ hán lại là một tuyệt thế mỹ nam! “Nữ nhân A mắt trái tim nhìn chăm chăm Dương Tiễn.

“Thiếu chủ Dương gia có khác, toàn thân hào quang vạn tượng tỏa ra! “Nữ nhân B cảm thán.

“Đây chính là tuyệt thế thiên tài a! “

“Thật đáng hâm mộ! Ta cũng muốn tài giỏi như vậy! “

.....

“Nữ hài tử kia thật sự không xong rồi! Đứng là xui xẻo, hiện tại gặp phải Dương Tiễn nâng muội muội như nâng trứng! “Người qua đường X nhìn Mộ Dung Như Ly bằng ánh mắt thương hại.

.....

Dương Tiễn mày kiếm khê nhú, hán không thích nghe người khác nghị luận về mình.

“Là ai dám bắt nạt Phi Nhi của ta?” Hán mỉm cười, vuốt ve mái tóc đen mượt của Dương Thanh Phi.

Trong lòng thâm cười lạnh, nàng ta ủy khuất chỉ về phía Mộ Dung Như Ly, nói:

“Ca ca, là bọn chúng! Tự nhiên chạy ra chặn đường muội rồi tuyên bố không thêm để Dương gia vào mắt! Ca ca, huynh phải làm chủ cho ta!”

Mộ Dung Như Ly vẻ mặt cổ quái. Đây đây ngươi có cần phải nói dối trắng trợn như vậy không?! Ta thật sự rảnh rồi đến mức chặn đường ngươi ra uy hiếp hở?!

(Dương Tiễn chỉ là một mỗ nam phụ mà thôi!)

Chương 17: Nổi Tiếng

Dương Tiễn đưa mắt nhìn theo hướng chỉ của Dương Thanh Phi, đôi tử mâu đã kết một tầng sương dày.

Trước mắt hắn là nam nhân một thân bạch y tao nhã như trích tiên, âm trầm như mặt nước tĩnh lặng nhưng cũng lạnh lẽo tựa tảng băng ngàn năm trên núi Tuyết Sơn. Nam nhân trên mặt đeo mặt nạ bạc, hơi thở lạnh lẽo xa cách khiến người ta không rét mà run. Hắn đứng chắn trước nữ hài, một tư thế bảo hộ.

Phía sau, nữ hài đưa đôi lam mâu to tròn đầy tò mò nhìn ngó xung quanh. Nàng ta một thân lục y nhạt, dáng người nhỏ nhắn, giảo hoạt. Khuôn mặt tinh xảo được che giấu bên dưới lớp mạng che mặt mỏng manh, lúc ẩn lúc hiện đầy bí ẩn. Đôi lam mâu to tròn khi nhìn về phía hắn tràn đầy vẻ dò xét cùng đánh giá.

Đánh một cái rùng mình, Dương Tiễn trong lòng đổ mồ hôi lạnh. Hai người này khí chất cao quý khác người, không tầm thường. Vị thiếu niên bạch y từ đầu đến cuối đều dùng ánh mắt giết người không đền mạng để nhìn hắn. Nữ hài mặc dù luôn mang ánh mắt dò xét nhìn hắn nhưng nếu để ý sẽ thấy trong đó còn ẩn chứa sát ý nhẹ nhẹ. Hai người này...nhất định không thể chọc vào!

Lúc này một hộ vệ bên cạnh Dương Thanh Phi tiến đến nói nhỏ với Dương Tiễn:

“Thiếu chủ, nam nhân bạch y không đơn giản. Hắn có hơi thở của một cường giả, tuyệt đối không kém gia chủ!”

Nói xong còn không quên gạt đi giọt mồ hôi lạnh trên trán. Dương Tiễn cả kinh, không kém phụ thân?! Lại âm thầm suy nghĩ, những người như vậy sẽ không rảnh rỗi mà chặn đường muội muội hắn. Vậy...lỗi hắn là ở Phi Nhi rồi.

“Sự việc hôm nay đều là do muội muội ta không hiểu chuyện, làm phiền hai vị. Hai vị đều là người tốt, hắn là sẽ không để ý chuyện này chứ?”

Mộ Dung Như Ly âm thầm cảm thán, Dương Tiễn quả nhiên thông minh. Nàng không phải người tốt, bất quá hôm nay phá lệ tốt một lần cũng được nha!

Còn chưa để nàng lên tiếng Dương Thanh Phi đã chen lời vào:

“Ca ca, tại sao huynh lại cúi đầu, hơn nữa còn nói vậy?! Bọn chúng chẳng qua chỉ là hai kẻ thường dân dê tiện—”

Chát— Một đạo âm thanh thanh thúy vang lên khiến trái tim mọi người như muốn ngừng đập.

Một bàn tay thô ráp giáng xuống khuôn mặt trắng nõn của Dương Thanh Phi.

“Câm mồm! Còn chưa biết lỗi sao?! Trờ về viện ta phạt muội một tháng cấm túc, ở trong phòng mà suy nghĩ về những việc mình đã làm đi!” Dương Tiễn tức giận quát. Hắn quả thật đã chiều hư nàng rồi, đúng là làm cản mà!

“Ca ca...huynh...đánh ta! Huynh như thế mà dám đánh ta!”

Dương Thanh Phi vẻ mặt không thể tin nổi. Nàng ta vạn vạn không ngờ tới đại ca yêu thương mình như vậy mà lại xuống tay đánh nàng! Hắn từ trước tới nay ngay cả một ngón tay nàng cũng chưa động qua, vậy mà hiện tại lại không hề lưu tình cho nàng ta một phát bạt tai.

Tất cả đều tại tiểu tiện nhân kia! Đúng rồi, chắc chắn ả ta đã sử dụng yêu thuật để mê hoặc đại ca, khiến huynh ấy đánh ta! Chính tại ả!

Mộ Dung Như Ly nếu biết được suy nghĩ trong đầu Dương Thanh Phi lúc này thì chỉ sợ sẽ lỗi 18 đời tổ tông ông bà nàng ta ra chửi. Người dùng yêu thuật, cả nhà người dùng yêu thuật, cả dòng họ nhà người là yêu quái dùng yêu thuật! Ta phi! Hừ!

Nói tóm lại mọi tội lỗi Dương Thanh Phi đều đổ hết lên đầu Mộ Dung Như Ly mà không thèm suy nghĩ xem rốt cuộc ai mới là kẻ gây sự trước.

Không nghĩ ngợi nhiều, nàng ta phi thân lao tới chỗ nàng, hét âm lên:

“Tiểu tiện nhân, ta liều mạng với ngươi!”

Nấp sau lưng Mạc Hàn Phong, Mộ Dung Như Ly trong lòng rửa thầm, bây giờ đang thịnh hành một liều mạng hay sao vậy?

Dương Thanh Phi là Ma Pháp sư Huyền Sĩ ngũ cấp hệ hỏa lấy công kích làm chính mà nàng mới chỉ là Huyền Sĩ nhất cấp nên không thể chân chính đối chiến.

Dương Thanh Phi nhanh chóng đến gần Mộ Dung Như Ly, ý cười trong mắt càng rõ. Nàng ta đã lường tượng ra cảnh nàng(MDNLy) bị nàng ta đánh

đến hấp hối, trong mắt hiện tại là một mảnh vui sướng.

Nhưng chưa đầy ý được bao lâu, đột nhiên có một trận gió mạnh quét qua người nàng ta, Dương Thanh Phi cứ như vậy bị hất văng ra xa gần 3m.

Mạc Hàn Phong thường ngày bình tĩnh hiện tại đã tức giận thật rồi. Kẻ nhân loại kia dám gọi Ly Nhi là "tiện nhân", không thể chấp nhận được! Chấn trước mặt Mộ Dung Như Ly, hấn phát tay một cái, một cơn gió mạnh mẽ tỏa ra đánh bay Dương Thanh Phi.

Mọi người bị một màn này làm cho hoảng sợ, tất cả nín thở im lặng. Hai người Mộ Dung Như Ly cứ như vậy âm thầm bị liệt kê vào danh sách những người không thể trêu chọc.

Dương Tiễn sắc mặt trắng bệch, trong lòng đỏ mồ hôi lạnh. Rõ ràng thiếu niên bạch y chỉ là tùy tiện động tay liền có thể tạo ra một cơn gió mạnh như vậy, tu vi sâu không lường!

“Nữ nhân đáng chết! Đừng là không thể nói nhẹ với kẻ không có não như ngươi! Tất cả các ngươi, cho dù là nữ nhân, động đến nàng chỉ có thể có một kết cục—chết!”

Mạc Hàn Phong lạnh lùng phóng kích sát khí. Ngay tức khắc hầu hết những người xung quanh đều học máu, có người không chịu được liền trực tiếp ngất xỉu hôn mê.

“Mạc—Hàn—Phong!”

Một giọng nữ có chút hấp hối vang lên. Lúc này hấn mới giật mình tỉnh ngộ, vội vàng thu lại sát khí. Quay lại đập vào mắt hấn là cảnh tượng Mộ Dung Như Ly một tay chống đất một tay vuốt ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, toàn thân có thể dùng một từ "chật vật" để tường tượng.

Vội vã đỡ lấy nàng, Mạc Hàn Phong trong lòng hồi hận không thôi:

“Ly Nhi, ta xin lỗi! Ta thật bất cẩn!”

Lúc phóng kích sát khí hấn quên mất rằng nàng cũng chỉ vừa mới đột phá, đến ngay cả sức chống cự cũng không có. Vận chuyển huyền lực vào cơ thể Mộ Dung Như Ly, Mạc Hàn Phong cố gắng điều hòa lại nhịp thở của nàng. Nửa khắc sau hô hấp của nàng mới ổn định.

Mạc Hàn Phong thở ra một hơi, áy náy nhìn nàng:

“Ly Nhi, ta...”

“Này thì ta này!” Mộ Dung Như Ly lập tức bật dậy sút vào chân hấn một phát.

“A, Ly Nhi! Sao lại đá ta?!” Hấn ôm chân nhảy lùi về phía sau.

“Ngươi ấy, phóng sát khí làm gì? Tính ám sát ta sao?!” Nàng quát ầm ỹ, mới nãy suýt chút nữa nàng đã có mặt ở âm phủ gặp Diêm Vương rồi!

Mạc Hàn Phong ủ rũ, mặt xỉ xuống:

“Ta xin lỗi. Nhưng người ta làm vậy cũng là vì ngươi mà...” càng ngày giọng hấn càng nhỏ, cuối cùng thì nín thinh.

“Thôi dẹp, dẹp hết! Ta mệt rồi, trở về!” Nàng xua xua tay, day day trán phát nhẹ tay.

Mạc Hàn Phong ngoan ngoãn nghe lời, vội đuổi theo sau.

Mới xoay người thì một giọng nam tử vang lên khiến hai người đình chỉ bước chân.

“Hai vị, xin dừng bước!”

Mộ Dung Như Ly lạnh lùng đảo mắt, thấy người vừa gọi là Dương Tiễn thì chậm rãi nở một nụ cười ôn hòa:

“Ngài còn chuyện gì cần nói với chúng ta sao?”

“Xin cho ta biết danh tính của hai vị.”

“Ta là Phù La, còn tên mặt than này là Mạc Hàn Phong. Vậy nhé, tạm biệt!”

Dứt lời Mạc Hàn Phong ôm lấy eo nàng, hai người liền hóa thành hai đạo lưu quang vọt biến mất chỉ để lại tàn ảnh.

Dương Tiễn lẩm nhẩm nhắc lại hai cái tên một lần rồi mỉm cười. Hấn có dự cảm, rất nhanh bọn họ sẽ tái ngộ.

Khôi phục vẻ mặt băng lãnh vốn có, Dương Tiễn ra lệnh:

“Hộ tống tiểu thư đi, chúng ta trở về.”

Khi những nhân vật chính của vụ việc rời đi dân chúng xung quanh bắt đầu túm tụm lại bàn tán không ngừng.

“Chuyện này thật khó tin! Người có thấy không? “Người qua đường A dụi dụi mắt hỏi người qua đường B.

“Có, hơn nữa còn thấy rất rõ a~” Người nọ gật đầu cái rụp.

“Ừm...Phù La và Mạc Hàn Phong sao? Thật bí ẩn! “Một kẻ tự kỉ cảm thán.

.....

Cứ như vậy chỉ trong một ngày hai cái tên huyền thoại này đã được loan truyền khắp ngõ ngách La Vũ thành, không một ai không biết đến. Mà hai nhân vật chính trong lời đồn thì vẫn đang thảnh thơi ăn uống ngủ nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đây Là Cảm Giác Gì?

Thời gian thấm thoát trôi qua...

10 tháng sau —

Bên trong Ly Nhan viện là một mảnh yên ắng, xung quanh được bao bọc bởi một tầng kết giới. Góc phòng là một chiếc giường được làm từ gỗ xoan, phủ màn chướng mờ ảo.

Đột nhiên... Oành—

Một tiếng nổ lớn vang lên khiến màn chướng lay động. Bên trong nó, một thứ ánh sáng màu tử mờ ảo hiện lên, đậm dần đậm dần rồi biến mất.

Thời gian trôi qua một khắc, một bàn tay trắng nõn đưa ra, nhẹ vén màn chướng lên. Đập vào mắt ta lúc này chính là dung nhan tuyệt sắc của một nữ hài chừng 10 tuổi.

Nàng ta nhẹ nhàng đứng dậy, dáng người mảnh mai như liễu, tóc đen nhánh dài như thác đổ xuống bờ vai nhỏ nhắn. Khóe môi vẽ lên một nụ cười tinh xảo, trong đôi lam mâu nữ hài tràn ngập vui mừng. Vuốt nhẹ phần y phục bị nhăn, nàng ta nhẹ giọng gọi:

“Phong ca!” Giọng nói vang như tiếng chuông, trong trẻo không nhiễm một chút bụi trần nào.

Đây đích thị là Mộ Dung Như Ly, kẻ 10 tháng qua tự nhốt mình trong phòng tu luyện không chịu rời mắt ra.

Trong thời gian 10 tháng nàng không chỉ chăm chỉ tu luyện mà còn thực hiện kế hoạch rèn luyện thân thể vô cùng nghiêm túc. Hiện tại khối thân thể này đã bớt nhu nhược, lại thêm vài phần cứng cáp, khỏe mạnh.

Cũng may không gian bên trong Cổ Vạn Phúc rất phù hợp với việc rèn luyện của nàng khiến tiến độ không bị chậm lại.

Chưa đầy một khắc sau trong phòng liền xuất hiện thêm một bóng dáng bạch y cao ngất. Mạc Hàn Phong nhìn nàng, khóe miệng nhẹ cong:

“Ly Nhi, ngươi lại đột phá! “

Mộ Dung Như Ly mân mê sợi tóc trước ngực, gật đầu đầy vui vẻ:

“Ừm! Đến hiện tại thực lực của ta đã là Huyền Vương nhị cấp mặc dù tiến độ có chút chậm “

Thời gian 10 tháng mà nàng có cảm giác giống như 10 năm đã trôi qua rồi ấy! Cường giả a~ Bao lâu nữa đây?!

“Tiểu thư, nô tì có thể vào chứ? “

Tiếng Lan Nhi vọng từ bên ngoài vào. 10 tháng qua hai người Mộ Dung Nhược Lan cũng không tìm đến chỗ nàng gây chuyện nữa vậy nên cuộc sống phải nói là thập phần yên bình, yên bình khiến nàng có dự cảm bất an.

“Vào đi” Nàng đáp.

Cửa phòng được đẩy ra, một bóng dáng lục y bước vào. Lan Nhi nhìn thấy Mạc Hàn Phong thì cung kính cúi đầu:

“Hàn Phong công tử, buổi sáng hảo!”

Mạc Hàn Phong cũng không keo kiệt đáp lại bằng một cái gật đầu. Lan Nhi tựa hồ đã quá quen với hành động này của hắn nên cũng không để ý mà quay sang vui vẻ nói với Mộ Dung Như Ly:

“Tiểu thư, Tam thiếu gia đã trở về! Lãnh Trần vừa sang thông báo rằng ngài ấy muốn gặp tiểu thư!”

Lúc nhắc đến hai từ "Lãnh Trần" mặt Lan Nhi luôn có xu hướng xuất hiện hai răng mây hồng. Mộ Dung Như Ly trong mắt là một mảnh thanh minh. Chắc, xem ra nha đầu này đối với thuộc hạ bên cạnh ca ca đã động tâm.

Lãnh Trần ấy há, là người như thế nào nhỉ? Muốn nhớ nhưng căn bản trí nhớ của nàng rất kém, đành phải chờ lúc qua gặp Mộ Dung Như Lâm liếc hắn vậy.

Nàng quay sang nhìn Mạc Hàn Phong bên cạnh, hỏi:

“Đi cùng không?”

“Tùy tiện. “Hắn đáp lại bằng hai từ hết sức ngắn gọn, súc tích.

“Hảo, vậy chúng ta đi thôi.”

Mộ Dung Như Ly định đứng dậy đi ra ngoài thì lại bị Lan Nhi cản lại. Nàng ta nhìn nàng bằng ánh mắt hết sức quái dị:

“Tiểu thư, người định mặc như vậy qua đó sao?”

Mộ Dung Như Ly vẻ mặt khó hiểu liếc y phục trên người. Hôm nay nàng vận lam y nhẹ nhàng thanh thoát, toàn thân toát ra vẻ thần nhiên bất cần đời. Buồn cười, ngày nào nàng chả mặc như vậy, có sao?

“Ta mặc thế này có vấn đề gì sao? “Nha đầu khó hiểu.

“Không được, phải thay! Phải trang điểm! “Lan Nhi lắc đầu lia lịa. Mộ Dung Như Ly dù sao cũng là một tiểu thư, ít ra cũng phải ăn mặc cho ra dáng một tiểu thư khuê các chứ!

Y phục vừa kéo được đến vai Lan Nhi đột nhiên dừng lại, quay sang liếc Mạc Hàn Phong đầy ẩn ý. Tiếp nhận ánh mắt của nàng ta hắn chợt cảm thấy lúng túng, liền ngại ngùng chỉ chỉ tay về phía cửa:

“Hai người cứ trang điểm đi, ta...ra ngoài chờ! “Dứt lời Mạc Hàn Phong đã không còn bóng dáng trong phòng.

Lúc này Lan Nhi mới an tâm bắt đầu công cuộc bắt Mộ Dung Như Ly thay đồ. Trong phòng truyền ra tiếng la hét không chịu của mỗ nữ nhân nào đó.

Thời gian một khắc trôi qua căn phòng lại yên tĩnh dị thường. Mạc Hàn Phong tặc lưỡi, xem ra Ly Nhi đã đầu hàng.

Cạch—

Cửa phòng bật mở, hắn nghiêng người nhìn vào, lập tức sững sờ. Trước mắt hắn lúc này là một thiếu nữ chừng 12 tuổi, dung nhan tuyệt sắc. Khuôn mặt xinh đẹp được phủ một lớp phấn mỏng khiến dung nhan càng thêm tinh xảo với đôi lông mày thanh tú, mềm mại như liễu, mũi dọc dừa nhỏ nhắn, môi hồng đỏ mọng tựa cánh đào, mắt hạnh long lanh khẽ chớp chớp làm nổi bật lên hàng mi cong như cánh quạt. Ba ngàn tóc đen nhánh được búi lên gọn gàng, dùng một chiếc châm hình hoa đá cổ định chỉ để lại mấy sợi tóc mềm mòng xỏa xuống trước ngực. Một thân váy màu hồng cánh sen làm lộ ra dáng người tinh tế, mảnh mai mà không nhu nhược, lơ đãng toát ra khí chất cao quý của đáng vương giả.

Thấy Mạc Hàn Phong nhìn mình đến ngây ngốc, Mộ Dung Như Ly không khỏi khó chịu:

“Lạ lắm hả? Xấu lắm nhỉ? Lan Nhi! Thay đi thôi, bộ cũ đẹp hơn! “Hừ, phải nhân cơ hội này đòi đổi lại mới được!

Lúc này Mạc Hàn Phong mới giật mình tỉnh lại, biết bản thân vừa luống cuống liền xua tay nói:

“Thế này...cũng không phải không được. Mặc như vậy là được rồi.”

Ngừng hành động trong phút chốc Mộ Dung Như Ly nghi ngờ nhìn hắn:

“Người có ý gì? “Nàng thực không hiểu kẻ như Mạc Hàn Phong tại sao lại nói ra những lời như vậy.

“Người... Ta...không có ý gì hết! Cứ như vậy mà phát huy! “Cà lăm trong vài giây, Mạc Hàn Phong giờ ngón tay cái lên rồi vội vàng quay mặt đi.

Hắn đây rốt cuộc là bị lăm sao? Đột nhiên có cảm giác tim đập nhanh hơn, thật lạ! Cố gắng giúp bản thân điều hòa lại nhịp tim, Mạc Hàn Phong cùng Lan Nhi và Mộ Dung Như Ly đến Lâm Vân viện của Mộ Dung Như Lâm.

Chương 19: Trái Tim Thiếu Nữ

Khắp đường đến Lâm Vân viện không ít người nhìn Mộ Dung Như Ly, chỉ trừ to nhỏ.

“Này, người xem kia là vị tiểu thư nhà ai mà xinh đẹp như vậy?” Một nha hoàn nói nhỏ với kẻ bên cạnh, ánh mắt tò mò dừng lại trên người Mộ Dung Như Ly.

“Không biết. Bất quá người có thấy vị tiểu thư này rất quen mắt không?” “Kẻ nọ lắc đầu, hồ nghi nhìn nàng.

Nha hoàn nọ nghe vậy thì trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc, vội vàng nói:

“Có. Vậy nguyên lai không phải mình ta có cảm giác như vậy! “

“Này, người đề ý không? Lan Nhi đi bên cạnh nàng ta kia! “Bắt chợt một kẻ hô lên.

Lúc này tất cả ánh mắt tò mò đều đổ dồn về phía thiếu nữ lục y đi cạnh nàng.

“Oa, đúng là Lan Nhi! Nhưng nàng ta chẳng phải là nha hoàn bên cạnh Tam tiểu thư sao?”

“Khoan khoan, mau nhìn phía sau đi!!” Tiếng ai đó kinh hô.

Đi phía sau hai người là một thiếu niên bạch y, trên mặt là mặt nạ bạc sắc lạnh, toàn thân tỏa ra hàn khí bức người. Tất cả những kẻ có mặt ở đây đều không tự chủ được mà run lên, thật đáng sợ!

“Mấy tháng trước ta có nghe nha hoàn hầu hạ Nhị tiểu thư kể rằng bên cạnh Tam tiểu thư không biết từ khi nào xuất hiện một nam nhân bạch y. Nam nhân này rất lợi hại, chỉ phát tay một cái liền khiến hai người Nhị tiểu thư bị đánh văng ra xa, trở về xương cốt sống đều gãy hết, chỉ thiếu chút nữa tu vi cũng bị phế luôn! “Nói xong kẻ nọ còn không quên liếc Mạc Hàn Phong một cái đầy sợ hãi.

Hí—

Tất cả hít vào một ngụm khí lạnh. Chỉ phát tay một cái liền như vậy?! Lại nhìn về phía Mộ Dung Như Ly, chẳng lẽ vị tiểu thư kia chính là... Tuyệt đối không thể đắc tội! Cũng may trước đó bọn họ chưa làm việc gì gây tổn hại đến nàng.

Âm thầm thở phào, Mộ Dung Như Ly cứ như vậy bị liệt kê vào danh sách những người không thể trêu chọc. Lúc này ai cũng cảm thấy vận may mắn của mình, làm gì còn ai chú ý đến nhan sắc của nàng nữa!

Mộ Dung Như Ly trong lòng cũng âm thầm thở phào. Không còn ánh mắt nào dán trên người nàng nữa, mạng Mạc Hàn Phong theo quả nhiên có tác dụng.

Nếu những suy nghĩ này của nàng mà để Mạc Hàn Phong biết thì chỉ sợ hắn sẽ lập tức một phát đem nàng sát hại. Dám lợi dụng hắn như thuốc đuổi ruồi sao?! Nàng quả nhiên chán sống rồi! Bất quá hiện tại mỗi nam tử của chúng ta vẫn ngây thơ không biết mình đang bị lợi dụng.

“Tiểu thư, đến nơi rồi. “

Dừng lại tại một căn viện, Lan Nhi nói. Khác với suy nghĩ của Mộ Dung Như Ly, Lâm Vân viện được bài trí hết sức đơn giản. Xung quanh viện được trồng rất nhiều loại cây cùng hoa, hầu hết đều là dược liệu. Bây giờ đang là tháng bốn nên không ít loài hoa thi nhau khoe sắc, nở đẹp nhất là hoa nhài cùng mẫu đơn.

Mộ Dung Như Ly nhìn Lan Nhi, trong mắt có một tia sáng dao động. Từ khi bước chân vào Lâm Vân viện nàng ta vẫn luôn bày ra bộ dáng thấp thòm không yên, không ngừng chỉnh lại tóc tai y phục.

Xoa cằm cười nham hiểm, Mộ Dung Như Ly âm thầm tính toán. Xem ra Lãnh Trần kia là hộ vệ thân cận của Mộ Dung Như Lâm. Nàng bước tới đập nhẹ vào vai Lan Nhi, cười ôn hòa:

“Người còn đứng đó làm gì, mau vào thông báo với ca ca ta đến rồi. “

Lan Nhi nghe vậy mới sực tỉnh, mặt đỏ ửng vội vàng gật đầu đi vào. Mộ Dung Như Ly lắc đầu cười khổ, thời cổ đại thiếu nữ đến tuổi nàng ta đều đã có thể gả đi rồi.

Lan Nhi chậm rãi thả cước bộ đến phòng Mộ Dung Như Lâm đến khi nhìn thấy bóng dáng cao ngất đứng trước cửa thì tim liền đập liên hồi, trong lòng

hồi hộp.

Bước đến trước mặt nam tử, nàng ta cúi đầu nói nhỏ:

“Phiền người thông báo với Tam thiếu gia một tiếng, Tam tiểu thư đã đến, hiện đang chờ bên ngoài. “Nói xong còn không quên liếc trộm hắn một lần.

Mộ Dung Như Ly nâng tầm mắt đánh giá nam nhân một lượt. Nam nhân là một thiếu niên chừng 15 tuổi, dung mạo mặc dù không tuyệt mỹ như Mộ Dung Như Lâm nhưng cũng đủ tuấn mỹ khiến các thiếu nữ như Lan Nhi động tâm. Hắn một thân hắc y toát ra vẻ anh khí, chính trực. Mặc dù đường nét khuôn mặt vẫn chưa mất đi nét non nớt song hắn vẫn bày ra vẻ mặt hết sức nghiêm túc, tựa như không để ý đến bất cứ điều gì.

Nghe Lan Nhi nói, hắn nghiêng tầm mắt nhìn về phía sau nàng ta, lập tức trong mắt hiện rõ vẻ không thể tin nhưng ngay sau đó liền lấy lại bình tĩnh, lạnh nhạt nói:

“Được, vậy xin Lan Nhi cô nương cùng Tam tiểu thư chờ một chút, ta lập tức vào thông báo. “

Nói xong không thèm liếc Lan Nhi một cái liền xoay người vào phòng. Lan Nhi thấy thái độ xa cách của hắn thì ảo não, ủ rũ cúi đầu.

Mộ Dung Như Ly lắc đầu cười khổ lần hai. Lan Nhi quả thật có mắt nhìn người, Lãnh Trần đúng là không chỉ có dung mạo mà thiên phú cũng không tệ. Bất quá...hắn lại là một tên vô tâm vô phế a! Thái độ như vậy, không biết hắn rốt cuộc đã làm tan nát bao nhiêu trái tim thiếu nữ đây~

Nhưng mà...nàng ngược lại cảm thấy kẻ như vậy lại hợp với Lan Nhi. Hai người này nếu ở cùng nhau thì không biết sẽ xảy ra bao nhiêu chuyện hay đây... Mộ Dung Như Ly trong đầu bắt đầu tính toán, lập ra kế hoạch ghép đôi Lan Nhi với Lãnh Trần, khéo môi treo lên một nụ cười âm hiểm.

Lan Nhi vốn đang ủ rũ đột nhiên cảm thấy rùng mình, trong lòng dâng lên một loại dự cảm chẳng lành.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tâm Ý Tương Thông

Nghe tin Mộ Dung Như Ly đến Mộ Dung Như Lâm vội vàng bỏ trống sách được liệu sang một bên, nhanh chóng theo Lãnh Trần ra ngoài.

Lúc hắn chạy ra cư nhiên bắt gặp cảnh Mộ Dung Như Ly đang cầm một nhành hoa nhài đùa nghịch. Nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, hắn vẻ mặt kinh hãi. Hắn như thế nào lại cảm thấy Ly Nhi có điểm khác lạ nha? Bất quá khác ở điểm nào thì hắn cũng không rõ.

Hắn cứ như vậy đứng ngây ngốc nhìn nàng, Lãnh Trần đứng bên cạnh trong lòng thầm đồng tình. Lúc nhìn thấy Tam tiểu thư hắn cũng có biểu cảm như vậy, bất quá là ở trong lòng mà thôi.

“Lãnh Trần, người mau qua đây véo ta một cái đi!” Mộ Dung Như Ly vẫy tay với Lãnh Trần, ngây ngô nói.

Hắn vẻ mặt không biểu cảm, lắc đầu:

“Thiếu gia, đây không phải là mơ. Người đó chính là Tam tiểu thư a!”

Lúc này Mộ Dung Như Lâm mới tin vào mắt mình. Hắn cười nhẹ, đây chính là muội muội mà hắn yêu thương a!

“Ly Nhi” Hắn khẽ gọi.

Mộ Dung Như Ly nghiêng người nhìn sang, đúng lúc này một cơn gió nhẹ thổi qua khiến phần tóc buông thõng trước ngực nàng nhẹ nhàng tung bay. Đưa tay vén sợi tóc lên, nàng nhìn Mộ Dung Như Lâm, nở một nụ cười ấm áp:

“Ca ca!”

Kiếp trước nàng có một vị sư huynh, bất quá hắn đối với nàng lại không phải ca ca mà là tiền bối. Vì vậy kiếp này mặc danh kì diệu có một ca ca, nàng đương nhiên phải quý trọng. Mà hắn đối xử với nàng rất tốt, khiến từ sâu trong cõi lòng nàng liền coi hắn là thân nhân.

Nhìn nàng từ hành động đến lời nói đều toát ra một cỗ quý khí tao nhã thuần khiết, Mộ Dung Như Lâm kinh hi. Bước đến nắm lấy tay nàng, hắn cười sáng khoái:

“Ly Nhi của ta hôm nay thật xinh đẹp a! Ngay cả ta cũng khó nhận ra muội!”

Mộ Dung Như Ly chỉ cười, từ chối cho ý kiến. Mà thật ra nếu để ý kĩ sẽ thấy trán nàng đang có dấu hiệu nổi gân xanh. Chính ra trong lòng nàng đang ôm đầu là hét. Đẹp đẹp cái rắm! Không hiểu Lan Nhi trang điểm kiểu gì mà nàng lại trông già đi hẳn 2,3 tuổi. Lại còn cái thứ y phục này nữa! Bình

thường mặc nhiều nhất cũng chỉ 2 lớp, vậy mà hôm nay mặc danh ki diệu lại mặc tận 4 lớp! Hiện tại đang là mùa hè, thật nóng chết! Lại còn cái thứ hoa đá trên đầu nữa! Ta phi! Rõ ràng chỉ là đồ trang sức bình thường nhưng tại sao lại có cảm giác như trên đầu đang đội hàng tấn đá vậy?! Tiểu thư khuê các cái rắm! Một chết ta!

Trong lòng vắng tục, đem 18 đời tổ tông kẻ đặt ra cái luật lệ bốc mùi cho các tiểu thư khuê các ra rửa, Mộ Dung Như Ly cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái hơn.

“Ly Nhi... Cái ám văn...như thế nào lại biến mất rồi?!”

Sau một hồi đánh giá nàng lại một lượt, Mộ Dung Như Lâm cuối cùng cũng phát hiện ra điểm khác thường. Ám văn đã có từ khi Ly Nhi còn nhỏ, vốn lúc đầu chỉ là một vết tích nhỏ nhưng càng về sau càng lan rộng, mọi người đều nghĩ nó là do bẩm sinh mà có, không thể biến mất. Vậy mà hiện tại...?!

Mộ Dung Như Ly thờ dài, biến mất rồi thì thôi, hỏi nhiều làm gì cho mệt? Lười biếng kéo một bên tay Mạc Hàn Phong, nàng đẩy hắn đến trước mặt Mộ Dung Như Lâm, nói:

“Có gì huynh cứ hỏi hắn đi, ta đi dạo một chút!” rồi nhanh nhẹn kéo Lan Nhi chạy đi mất. Trước đó Lan Nhi còn quay đầu lại liếc Lãnh Trần một cái ủ rũ rồi đi theo nàng.

Mạc Hàn Phong trên trán chảy dài ba hàng hắc tuyến. Hào! Ly Nhi quả nhiên rất được, vút đồng rắc rối lại cho hắn giải quyết!

Thu xuống ý định đuổi theo dạy dỗ nàng, Mạc Hàn Phong cười nhẹ:

“Ta là Mạc Hàn Phong, bằng hữu của Ly Nhi. Nếu người có việc cần giải đáp, ta nhất định sẽ tận tâm”

Ày, dù sao cũng là ca ca của Ly Nhi, hơn nữa dường như Ly Nhi cũng rất quý hắn ta, vậy phải đối xử với hắn ta thật tốt a!

Mộ Dung Như Lâm cũng không quản nhiều, liền hỏi:

“Mạc huynh, huynh biết lý do ám văn trên mặt Ly Nhi biến mất? “

“Đương nhiên, chính ta làm nó biến mất mà! “Mạc Hàn Phong hiềm khi có cơ hội khoe khoang, liền hátt cảm đắc ý nói.

Mộ Dung Như Lâm cả kinh, vội vàng chấp tay hướng hắn nói:

“Vậy sao?! Đa tạ huynh đã giúp muội muội của ta!” Từ nhỏ chính vì cái ám văn đó mà Ly Nhi mới bị mang danh là đệ nhất xấu nữ. Chỉ có hắn mới biết nàng đã từng khả ái, xinh đẹp cỡ nào. Hắn với nàng chính là song bào thai, dung mạo đương nhiên như từ một khuôn mà ra, nếu không phải ám văn ngày một lan rộng thì muội muội hắn chắc chắn sẽ trở thành đệ nhất mỹ nhân của La Vũ thành chứ không phải đệ nhất xấu nữ.

Hiện tại ám văn biến mất, hắn đương nhiên thay Mộ Dung Như Ly kinh hi. Đây đối với Ly Nhi tuyệt đối là chuyện tốt!

Nhưng chưa để hắn có bao nhiêu kinh hi Mạc Hàn Phong liền trực tiếp hátt cho hắn một gáo nước lạnh.

“Ám văn đó có vấn đề, chính là do bị hạ độc mà xuất hiện, không phải bẩm sinh.” Ly Nhi cũng không có bảo hắn chuyện này không được nói cho ca ca nàng nha.

Mộ Dung Như Lâm nháy mắt sắc mặt liền trở nên trắng bệch. Hắn lắp bắp kinh hãi:

“Bị...hạ độc?! Không có khả năng! Ám văn đó vốn đã xuất hiện từ khi Ly Nhi ra đời, làm sao có thể là do hạ độc?!”

Mạc Hàn Phong lắc đầu cười lạnh. Chính là nó đã xuất hiện từ khi còn Ly Nhi còn chưa ra đời, bắt quá đến năm 5 tuổi mới chính thức phát huy tác dụng, không những khiến nàng mang trên mặt một ám văn xấu xí mà còn khiến nàng kinh mạch tắc nghẽn không làm sao tu luyện được. Kẻ hạ độc hẳn là đã tính toán rất kỹ càng đi, đến ngay cả những người thân cận nhất với Ly Nhi cũng không phát hiện ra.

“Không giấu diếm người, Ly Nhi là bị hạ độc từ trong bụng.” Hắn nói, vô cùng thần nhiên khiến Mộ Dung Như Lâm lại một phen kinh hãi.

Hắn lão đảo, nhờ Lãnh Trần đỡ mới có thể miễn cưỡng đứng vững, trong lòng là cả một mảnh nghi hoặc.

“Nếu bị hạ độc từ lúc đó vậy tại sao ta lại không bị ảnh hưởng gì?” Hắn với nàng là song bào thai đương nhiên nếu bị hạ độc cũng là cả hai cùng bị trúng mới đúng, đây cư nhiên chỉ có nỗi nàng bị, nói như vậy kẻ ra cũng có chút khó tin.

Mạc Hàn Phong một bộ dáng nghiêm túc, thành thật nói ra suy đoán của hắn:

“Điều này trước đó ta cũng đã nghĩ qua, bắt quá nguyên nhân cũng thực khó lý giải. Vào quá trình độc bắt đầu xâm nhập không biết vì lý do gì mà tất cả độc tố đều tích tụ lại cơ thể Ly Nhi, người may mắn không hề bị dính dù một chút. Chắc chắn trong chuyện này có nguyên nhân sâu xa nào đó, bắt quá hiện tại bản thân ta cũng chưa minh bạch.” Đáp án hẳn là nằm trong cơ thể Ly Nhi đi, nàng không hề đơn giản như bề ngoài, có lẽ ngay cả nàng cũng không phát giác.

Không biết rốt cuộc lời nói của Mạc Hàn Phong có một chút nào lọt vào tai Mộ Dung Như Lâm hay không, chỉ thấy hắn một bộ dáng tức giận, rít lên:

“Rốt cuộc là ai độc ác nhẫn tâm làm ra loại chuyện như vậy?!” Giờ khắc này hần cái gì cũng không nhớ đến, trong lòng chỉ có một ý niệm duy nhất: Nếu để hần biết được là ai hãm hại muội muội hần, hần nhất định sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết, khiến kẻ đó hiểu được nỗi đau mà muội muội hần đã trải qua trong 10 năm ròng.

Mạc Hàn Phong đương nhiên hiểu được ý nghĩ trong lòng Mộ Dung Như Lâm lúc này, hần cũng chỉ có thể cười trừ cho qua. Mộ Dung Như Ly đã không muốn truy cứu hần cũng liền mặc kệ, Mộ Dung Như Lâm muốn tra, hần cũng sẽ không để hần ta tra ra cái gì.

“Người cũng đừng có ý định thay Ly Nhi trả thù, nàng đối với chuyện này không để tâm. Nếu người cứ một mực điều tra, lỡ như xảy ra chuyện gì không hay nàng cũng không thể giúp người bảo toàn tính mạng. Ít nhất vì Ly Nhi, việc này người hãy nên bỏ qua thì tốt hơn.”

Hần nói mặc dù chỉ là kiếm có ngăn Mộ Dung Như Lâm làm chuyện đại đột nhưng ý biểu đạt lại không hoàn toàn là sai, đây cũng đồng thời là suy nghĩ trong lòng Mộ Dung Như Ly trước đó. Hai người quả nhiên tâm ý tương thông.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tình Ý Đào Dạt

Mộ Dung Như Lâm dù có tỏ ra trưởng thành đến đâu nhưng chung quy hần vẫn chỉ là một hài tử 10 tuổi, nghĩ đến việc này còn liên quan đến cả tính mạng hần thật sự có chút sợ hãi. Nhưng khi nghĩ đến những nỗi đau Mộ Dung Như Ly đã trải qua hần lại không thể ngăn mình phần nộ.

Tay dần nắm chặt lại, Mộ Dung Như Lâm trong mắt ảm ảm sát khí lạnh lẽo.

Mạc Hàn Phong lắc đầu cười khổ, tiểu tử này quả nhiên không chịu nghe lời hần.

“Phong ca nói đúng đó. Ca ca, dù sao mọi chuyện cũng đã qua, chúng ta không nên tính toán nhiều.”

Đột nhiên Mộ Dung Như Ly bước tới khuyên giải. Sau khi dạo một vòng quanh Lâm Vân viện nàng cuối cùng cảm thấy nhàm chán liền quay về, trùng hợp nghe thấy Mạc Hàn Phong một bộ dáng muốn khuyên Mộ Dung Như Lâm từ bỏ ý định song lại không thành công.

Mộ Dung Như Lâm thương muội muội như vậy làm sao có thể bỏ qua dễ dàng đây. Nhưng nàng quả thật rất lười, hơn nữa lại không muốn hần dính líu gì đến âm mưu quỷ kế của mấy nữ nhân trong gia tộc nên không muốn tính toán nhiều. Nếu hần có mệnh hệ gì thì nàng cũng không biết phải ăn nói ra sao với linh hồn nguyên chủ a!

Đã hứa giúp nguyên chủ thực hiện nguyện vọng cũng chính là đã thay nàng ta sống một đời, nàng đương nhiên phải giúp nàng ta bảo vệ thân nhân.

Nghe giọng nàng Mộ Dung Như Lâm liền lập tức xoay người chạy đến đem nàng ôm vào lòng. Mộ Dung Như Ly bị hần làm cho giật mình, ngần ngại trong vài giây cũng liền lấy lại bình tĩnh, nét mặt dần trở nên nhu hòa. Nàng cũng đem hai tay ôm lấy hần, một tay vì hần mà không ngừng vỗ về.

“Ly Nhi, ta thật sự xin lỗi! Ta thật vô dụng, không xứng đáng làm ca ca của muội! Nếu như ta mạnh hơn, có thực lực hơn thì có thể bảo hộ muội chứ không phải để muội chịu khổ như vậy! Ta thật có lỗi!”

Trong lòng Mộ Dung Như Lâm lúc này đang vô cùng phức tạp. Nhiều năm qua đi như vậy hần cứ ngỡ chỉ cần có chỗ đứng trong gia tộc là sẽ có năng lực bảo hộ nàng, nhưng thật không ngờ hần đã tính sai rồi. Nàng trúng độc bao năm qua, hần không biết, nàng trong gia tộc nhiều lần bị khi dễ, hần mặc danh ki diệu cũng không biết. Chỉ nhiều lần bất ngờ bảo vệ nàng khỏi ma trảo của hai tỷ đệ Mộ Dung Như Lan, hần cứ ngỡ làm vậy bọn họ sẽ vì nể mặt hần mà không động đến Ly Nhi nữa, không ngờ việc này lại càng khiến bọn họ thêm ghen ghét nàng.

Đề rồi dẫn đến sự việc Ly Nhi vì bọn họ mà ngay cả tính mạng cũng suýt không giữ được. (Nguyệt: Thực có lỗi với ca, nàng ấy đã sớm nghèo rồi!~)

Đến tận lúc đó hần mới nhận ra nguyên lai những việc hần làm trong gần 10 năm qua đều không có bất cứ tác dụng nào. Nghĩ đến một khắc nàng suýt bỏ mạng hần trong lòng nhói từng hồi, đau đớn từng trận. Hần hận, hận bản thân vô dụng! Nếu bản thân thật sự có thực lực thì nàng đã không phải chịu khổ như vậy!

Từng suy nghĩ tiêu cực bắt đầu dần vặt Mộ Dung Như Lâm khiến lực ôm nàng ngày một chặt hơn, Mộ Dung Như Ly còn thoáng cảm nhận được cơ thể hần đang run rẩy.

Nàng biết, hần chính là đang tự trách. Trong lòng chảy vào một dòng nước ấm, Mộ Dung Như Ly nhẹ nhàng vỗ về an ủi, rũ rứt:

“Đừng nói vậy! Huynh không có lỗi. Nói đúng ra là huynh cũng đã vì ta mà làm nhiều việc, ta thật sự rất cảm động, cũng không mong gì nhiều hơn thế.”

Lời này là vì nguyên chủ mà nói... .

Nghe nàng nói vậy hắn vẫn cật lực lắc đầu:

“Không, ta là kẻ vô dụng! Ta vốn không giúp được gì cho muội, lại còn khiến muội bị mọi người ghét! Ta—”

“Câm mồm! “

Chưa để Mộ Dung Như Lâm nói hết nàng đã tức giận gầm lên. Hắn lập tức im bặt.

Đẩy hắn ra, Mộ Dung Như Ly nhìn thật sâu vào mắt hắn, âm trầm nói:

“Huynh cứ mở miệng ngậm miệng là nói mình vô dụng, đúng là ngu ngốc mà! “

Mộ Dung Như Lâm mặc dù không dám lên tiếng song lại bày ra bộ dáng bị ủy khuất. Hắn rõ ràng là ca ca của nàng vậy mà lại bị nàng mắng cho ngậm miệng. Nàng vừa mở miệng ra đã mắng hắn "ngu ngốc", hắn thật ủy khuất a!

Nhìn một bộ dạng này của hắn tâm tình Mộ Dung Như Ly tốt lên không ít. Nàng mặc dù vẫn lạnh nhạt nhìn hắn song giọng nói đã có phần nhu hòa:

“Nhưng dù ngu ngốc hay vô dụng huynh cũng vẫn là ca ca ruột của ta. Ta nhất định không trách huynh. “

“Thật sự? “Hắn hồ nghi nhìn nàng.

“Ừ” Nàng kiên định gật đầu.

Mộ Dung Như Lâm lúc này trong lòng mới trở nên nhẹ nhõm. Hắn ôn nhu nắm lấy tay nàng, nói:

“Vi Ly Nhi, chuyện này ta sẽ bỏ qua. “

Mộ Dung Như Ly mỉm cười nháy mắt với hắn, giơ ngón tay cái ra:

“Thế mới đúng là ca ca của ta chứ! “

Hắn bật cười, lúc này mới nhớ đến một ai đó bị bỏ rơi này giờ, liền xoay người, ngại ngùng nói:

“Mạc huynh, thất lễ rồi! “

Mạc Hàn Phong xua tay, cười nhạt:

“Không phiền.” Đây là chuyện nhà họ, hắn cũng không có hứng thú tham gia.

Mộ Dung Như Ly chạy đến, bĩu môi:

“Hai người đối với nhau khách khí như vậy làm gì? Làm bằng hữu đi! “

Nàng nhìn ra, Mộ Dung Như Lâm đối với Mạc Hàn Phong rất có hảo cảm. Kết làm bằng hữu cũng không có hại gì a.

Mộ Dung Như Lâm ném cho nàng một ánh mắt cảm kích, cười:

“Ý Mạc huynh thế nào? “Hắn thật mong Mạc Hàn Phong nói "ừ" đây.

“Theo ý Ly Nhi đi. “Hắn (MHP) đáp.

Một câu không những đem đáp án của hắn bày ra mà còn mang theo một hàm ý khác: Chỉ cần là lời nàng nói hắn đều nghe theo.

Tình y đào dạt, bất quá lại dùng với một kẻ vô tâm vô phế với chỉ số EQ cực thấp như Mộ Dung Như Ly thì quả là vô tác dụng.

Hiện tại toàn thân nàng đang nổi da gà, lời hắn nói đối với nàng chính là rất kinh dị đi. Không ngờ soái ca mặt lạnh lại có thể nói ra những lời như vậy!

Như chợt nhớ ra điều gì Mộ Dung Như Ly liền "a" một tiếng rồi quay sang tự tin nhìn Mộ Dung Như Lâm, tuyên bố:

“Ta muốn cùng huynh luận bàn một trận!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyết Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Luận Bàn

Mộ Dung Như Lâm ngẩn ra, vẻ mặt thập phần kì quái, hần vừa nghe thấy cái gì? Luận bàn? Ly Nhi đây là có ý gì?

Thấy hần một bộ dáng cái gì cũng không hiểu Mộ Dung Như Ly thở dài, day day huyết thái dương:

“Rốt cuộc khi này huynh có nghe Phong ca nói hay không vậy?”

Mộ Dung Như Lâm nhú mày như muốn nhớ lại xem Mạc Hàn Phong đã nói những gì. Hần cứ đứng như vậy một hồi, cuối cùng ngại ngùng lắc đầu:

“Khi này ta có chút phân tâm, không nghe rõ lời Hàn Phong, thực xin lỗi. “ Ai ya hần tại sao lại như vậy cơ chứ?

Biết ngay mà, Mộ Dung Như Ly trong lòng âm thầm khẳng định. Nàng thân nhiên ngồi xuống một chiếc ghế đá trong sân, nói:

“Hần nói, độc kia chính là thứ khiến kinh mạch ta tắc nghẽn không thể tu luyện. Hiện tại độc cũng đã được giải, ta đương nhiên có thể tu luyện, muốn luận bàn với huynh một trận. “

Mộ Dung Như Lâm không thể tin vào tai mình, tâm tình kích động khiến khuôn mặt tuấn mỹ non nớt trở nên đỏ ửng. Hần nắm chặt lấy hai vai nàng, kinh hi:

“Thật sự?”

“Đương nhiên, huynh không nên nghi ngờ khả năng của Phong ca. Độc đã được giải hơn 10 tháng rồi, ta cũng đã bắt đầu tu luyện từ khi đó, tu vi không thấp đâu nha!”

Mộ Dung Như Ly đắc ý vênh mặt, nàng chính là như vậy a!

“Muội có thể tu luyện, quả thật là chuyện tốt! Vậy muội tu luyện lĩnh vực nào? Đạt cấp bao nhiêu?” Mộ Dung Như Lâm đang vô cùng vô cùng vô vô cùng kích động. Hiện tại còn ai dám coi thường muội muội hần nữa. Nàng không phải xấu nữ, càng không phải phế vật không thể tu luyện, ai dám bắt bẻ đây? Trong lòng hần thoáng an tâm

“Ừm, là Ma pháp sư. Còn cấp bậc, huynh tự mình nhìn đi. “Mặc dù trong lòng đã nhận định hần là ca ca song nàng lại không có ý định tiết lộ hết thực lực của mình. Không thể đoán trước được tương lai, tốt nhất vẫn nên giữ lại một lá bài tẩy, một con át chủ bài cuối cùng.

Mạc Hàn Phong đứng bên cạnh ngầm hiểu ý định của nàng. Đây là thế giới cường giả vi tôn, kẻ có thực lực mới có thể đứng trên đỉnh cao. Bất quá thể hiện bản thân mình tài hoa cũng không phải ý tốt. Một khi bản thân bị lộ ra là kẻ có thiên phú nghịch thiên thì sẽ dẫn đến không ít rắc rối, nguy hiểm. Trong đại lục có rất nhiều thế lực muốn sở hữu thiên tài nhưng cũng có những thế lực lại rất kiêng kị những người tài giỏi. Một mặt là vì nếu các thế lực đối địch có được bọn họ thì sẽ đem đến không ít bất lợi cho họ, một mặt khác vì lo sợ bọn họ thực lực ngày một lớn mạnh đe dọa đến địa vị cũng như thế lực của họ. Vì vậy không ít thế hệ thiên tài đã có kết cục không tốt.

Mộ Dung Như Ly hiện tại tuổi còn nhỏ, thực lực còn quá yếu mà hần cũng không thể bảo hộ nàng suốt đời (Nguyệt: Cứ đợi mà xem) nên việc cần nhất bây giờ là phải biết thu liễm không để lộ ra quá nhiều điểm đáng ngờ.

Mộ Dung Như Ly vừa dứt lời dưới chân nàng lập tức xuất hiện một vòng tròn bạch sắc, bên trong hiển hiện 5 ngôi sao nhỏ đang không ngừng tỏa ra tinh quang lấp lánh.

Mộ Dung Như Lâm kinh hi, giờ ngón tay cái với nàng:

“10 tháng đột phá Huyền Sĩ ngũ cấp, thiên phú không tồi. “Nhớ lúc trước hần phải mất hơn 1 năm mới đột phá được đến cấp bậc này, vậy mà nàng lại chỉ trong thời gian 10 tháng đã đột phá đến, có triển vọng a.

“Muội tu luyện nguyên tố nào?” Hần lại hỏi.

Mộ Dung Như Ly không muốn nói nhiều liền đứng lên, ngoắc tay khiêu khích:

“Muốn biết? Luận bàn thôi!”

Mộ Dung Như Lâm thoáng do dự:

“Nhưng mà...ta hiện tại là Huyền Sĩ thất cấp, sẽ khiến muội bị thương. “Ý của hần hần không nói nàng cũng hiểu. Sau khi được Mạc Hàn Phong hướng dẫn nàng đã ép thực lực xuống còn Huyền Sĩ ngũ cấp, mà Mộ Dung Như Lâm nếu chỉ nhìn thì hơn nàng hai cấp, hần sợ nàng bị thương. Chắc, nàng là Huyền Vương nhị cấp còn không sợ, hần sợ cái gì! (Nguyệt: Dạ vâng, độ mặt dày của tỷ nếu tính ra còn hơn cả vỏ Trái Đất, tỷ sợ làm sao được.)

Mộ Dung Như Ly mới chẳng thèm quan Mộ Dung Như Lâm nghĩ cái gì liền quay sang liếc Mạc Hàn Phong một cái, hần hiểu ý liền phất tay một cái tạo kết giới bao bọc lấy Lâm Vân viện. Mà đã là kết giới của hần thì đương nhiên sẽ không giống bình thường. Nó có thể tạo ra ảo cảnh, mọi người nhìn vào sẽ không thấy có chuyện gì xảy ra bên trong, mà khung cảnh cũng trông rất bình thường.

Ra hiệu cho Mạc Hàn Phong đưa Lan Nhi đến khu vực an toàn, Mộ Dung Như Ly híp mắt, tay nhỏ nhẹ phát. Lập tức xung quanh xuất hiện một tầng hơi nước mờ ảo. Liếc nhìn bốn phía, nàng bắt đầu đem mình ẩn vào hơi nước, khỏe miệng cong lên hưng phấn. Nàng thật nóng lòng muốn nhìn thành quả luyện tập của mình 10 tháng qua a!

Phía bên kia Lãnh Trần đem Mộ Dung Như Lâm bảo hộ phía sau, ánh mắt cảnh giác đảo qua lại. Từ lúc tầng hơi nước xuất hiện hắn đã cảm thấy không ổn.

Mộ Dung Như Lâm bắt đầu nhìn Lãnh Trần, vỗ nhẹ lưng hắn:

“Người đừng lo, Ly Nhi sẽ không hại ta, muội ấy chỉ là muốn luận bàn thôi.”

Thân thể Lãnh Trần thoáng thả lỏng một chút, bất quá mắt vẫn cảnh giác nhìn xung quanh. Nhiệm vụ của hắn là đảm bảo an toàn cho chủ tử, cho dù là luận bàn cũng không thể để chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn.

Mộ Dung Như Lâm đang định mở miệng khuyên Lãnh Trần lần nữa, đột nhiên trong không gian vang lên một giọng nữ rất nhẹ:

“Thủy chi tên, đi!”

Tức khắc trên không trung xuất hiện hàng chục mũi tên trong suốt được kết thành từ nguyên tố thủy. Bằng tốc độ xé gió, mũi tên lập tức hướng phía hai người Mộ Dung Như Lâm lao tới.

Lãnh Trần khuôn mặt biến lạnh, nhanh chóng phát tay hô lớn:

“Thỏ chi thuận, kết!”

Tức khắc xung quanh hai người xuất hiện một loạt tường đất cao gần 2m, đem hai người bảo vệ bên trong. Lãnh Trần quả nhiên tính toán chu đáo, còn đề phòng sợ nàng đánh lên.

Có cố gắng đấy, nhưng hắn cũng quá coi thường nàng rồi. Mộ Dung Như Ly cười lạnh, miệng khẽ mở:

“Ngưng tụ.”

Hai chữ nhẹ nhàng phun ra, lập tức những mũi tên nước ngưng tụ lại hóa thành những mũi tên băng sắc lạnh. Một chiêu này nàng dành cho Lãnh Trần, rót vào năm phần thực lực thật. Nàng có ý tách hắn ra khỏi Mộ Dung Như Lâm. Lần luận bàn này cũng là để khảo nghiệm năng lực thực chiến cũng như thực lực của Mộ Dung Như Lâm. Phải nắm rõ những điểm này nàng mới có cách giúp hắn tu luyện tốt hơn.

Một phần vì nàng rót vào năm phần thực lực thật, nhưng một phần cũng là do Lãnh Trần có tâm lý khinh địch nên mới dẫn đến kết quả như hiện tại: Lá chắn của hắn vừa va chạm với mũi tên liền lập tức bị đánh vỡ không thừa một mảnh, còn hắn thì bị mũi tên “tặng” cho vài vết thương, ngã văng ra xa.

Mộ Dung Như Lâm hoảng hốt, vội vàng định chạy đến chỗ hắn song hơi nước quá dày đặc khiến hắn (MDNLâm) không thể xác định được vị trí của Lãnh Trần.

Hắn trong lòng kinh hãi nhưng cũng nổi lên nghi ngờ. Lãnh Trần là Huyền Sư lục cấp mà lại dễ dàng bị đánh bại, Ly Nhi thực sự chỉ là Huyền Sĩ ngũ cấp sao? Nghĩ đến đây hắn không khỏi rung mình, đưa ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

Mộ Dung Như Ly lúc này đang nhẹ nhàng di chuyển đến phía Lãnh Trần. Các giác quan của nàng so với người thường linh hoạt hơn gấp nhiều lần sau khi rèn luyện. Đứng cách hắn (LT) không quá 2m, nàng phát tay, hô nhẹ:

“Cầu Băng, kết!”

Lãnh Trần đang dùng sức cố gắng gượng dậy đột nhiên cảm thấy nhiệt độ xung quanh hắn bắt đầu xuống dốc không phanh. Nàng mắt nhìn lên hắn mới phát hiện quanh mình không biết từ khi nào đã xuất hiện một tầng băng dày đem hắn giam vào bên trong. Hắn nhanh chóng ngồi dậy, dùng sức phá lớp băng nhưng vô dụng. Nhiệt độ ước chừng đã giảm đến mức 0°C, Lãnh Trần mơ hồ cảm thấy toàn thân hắn run lên mảnh liệt, dần mất cảm giác. Cảnh vật trước mắt hắn đều bắt đầu trở nên mờ nhạt, không thể nắm bắt. Soái ca Lãnh Trần của chúng ta cứ như vậy hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyên Tà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Luận Bàn (2)

Mạc Hàn Phong ở một bên chăm chú quan sát trận đấu. Lan Nhi sốt ruột, gấp gáp hỏi hắn:

“Hàn Phong công tử, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Hắn vẫn đứng yên, lạnh nhạt mở miệng:

“Lãnh Trần hôn mê rồi.” Mộ Dung Như Ly nhìn ra thì đương nhiên Mạc Hàn Phong cũng nhận ra tâm tư của Lan Nhi đối với Lãnh Trần. Nếu muốn nàng ta không can dự vào trận đấu này thì chỉ còn cách đem Lãnh Trần ra làm bia đỡ đạn.

Quả nhiên Lan Nhi vừa nghe hắn nói sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch. Thân thể nàng ta run lên nhè nhẹ, lo lắng:

“Hắn...không sao chứ?”

Mạc Hàn Phong không dấu vết liếc nàng ta một cái rồi phát tay áo đi vào tảng hơi nước, bỏ lại một câu:

“Đừng đi lung tung, ta sẽ trở lại ngay.”

Lan Nhi mặc dù lo lắng nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, không đi chuyển.

Chưa đầy một khắc Mạc Hàn Phong đã trở lại, trên vai là Lãnh Trần đang hôn mê bất tỉnh, mặt không còn huyết sắc.

Lan Nhi vội vàng chạy đến đỡ lấy hắn ta (LT). Nhưng bàn tay vừa chạm vào người hắn ta liền lập tức rút về. Toàn thân Lãnh Trần lạnh lẽo tựa tảng băng nếu không phải Mạc Hàn Phong cứu ra thì chỉ sợ hắn sẽ biến thành một tảng băng thật sự. (Thực ra ko đến nỗi như vậy, MDNLy sẽ ko hại Lãnh Trần.)

Lan Nhi nhìn Lãnh Trần, vẻ mặt do dự, cuối cùng lại kiên định gật đầu như đã quyết định một điều gì đó. Nàng ta ngồi xuống đem hắn ôm lấy, cố gắng giúp hắn giảm bớt lạnh lẽo. Cảm nhận được nhiệt độ từ da thịt Lãnh Trần truyền đến cơ thể Lan Nhi liền lập tức run lên, thật lạnh! Biết vậy nhưng nàng ta vẫn cố chấp ôm chặt lấy hắn không có ý buông ra.

Mạc Hàn Phong nhìn một cảnh này trong mắt lóe lên một tia tán thưởng. Hắn búng nhẹ tay, tức khắc xung quanh hai người Lan Nhi xuất hiện ba đóm lửa nhỏ. Chúng xoay tròn đem hai người đặt ở giữa. Dần dà Lan Nhi cảm thấy nhiệt độ bắt đầu tăng lên, cơ thể Lãnh Trần cũng ấm dần.

Nàng ta nhìn Mạc Hàn Phong, gật đầu vô cùng cảm kích. Hắn không nói gì, đưa tầm mắt nhìn vào tảng hơi nước một cách vô định.

Lại quay sang phía bên Mộ Dung Như Lâm hiện đang rơi vào trạng thái phòng thủ, cảnh giác quan sát xung quanh.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, Mộ Dung Như Ly nhẹ phát tay, tức khắc tảng hơi nước dần biến mất. Nàng khoanh tay đứng dựa vào gốc cây đại thụ, mỉm cười:

“Ca ca, luận bàn thôi!”

Vừa rồi đã lĩnh giáo qua thực lực của nàng hắn cũng không dám coi thường nữa, liền gật đầu nghiêm túc:

“Hào, cứ như vậy đi.”

Nghe được câu trả lời đúng ý mình Mộ Dung Như Ly gật đầu hài lòng. Lại phát nhẹ tay, nàng hô:

“Thủy xích, đi!”

Tức khắc một sợi xích được hình thành từ nguyên tố thủy xuất hiện trên tay nàng, quấn chặt lấy hai chân Mộ Dung Như Lâm.

Chưa để hắn phản ứng lại nàng lại mở miệng:

“Ngưng tụ!”

Mộ Dung Như Lâm đáy mắt co rút, song tu ma pháp?! Ly Nhi là song tu ma pháp?! Mặc dù trong lòng kinh hi song hắn vẫn không hạ thấp cảnh giác.

Theo lời nàng những sợi xích lập tức ngưng tụ hóa thành xích băng cứng rắn quấn chặt lấy chân hắn. Mộ Dung Như Lâm thử giãy giụa nhưng vô ích, chân hắn không thể đi chuyển.

Âm thầm cắn môi, hắn vung tay hô lớn:

“Hỏa diễm, hiện!”

Dứt lời trên không trung liền xuất hiện một quả cầu lửa lớn bằng bàn tay người lớn. Chưa dừng lại ở đó, năm quả cầu lửa nữa liên tiếp xuất hiện, đem Mộ Dung Như Lâm vây vào bên trong. Nhiệt độ bất chợt tăng cao khiến xích băng trên chân hắn dần tan ra rồi biến mất.

Nguyên tố hỏa? Ừm, không tồi.

Sau khi thoát khỏi dây xích của Mộ Dung Như Ly, Mộ Dung Như Lâm nhanh chóng lui về phía sau năm bước, vẻ mặt nghiêm túc, nói:

“Hỏa chi tên, đi!”

Liền ngay sau đó sáu quả cầu quanh hần hóa thành những mũi tên lửa theo hướng chỉ của hần lao đi.

Mộ Dung Như Ly thân nhiên nâng một tay lên, cười:

“Thủy Thuần Chi Thuật, thủy khiên!”

Trước mặt nàng liền xuất hiện một tấm khiên cao gần 2m trong suốt nguyên tố thủy. Thủy Thuần Chi Thuật là một bộ ma pháp phòng thủ do nàng nghĩ ra, gồm bao nhiêu chiêu thức thì chưa rõ, Thủy Khiên là chiêu thức thứ nhất.

Thủy hỏa song khắc, mũi tên lửa của Mộ Dung Như Lâm vừa va chạm với Thủy Khiên của Mộ Dung Như Ly liền lập tức biến mất, còn Thủy Khiên cũng bốc hơi hóa giải.

Mộ Dung Như Lâm kinh hãi, chiêu thức kia hần rõ ràng đã rót vào 6,7 phần thực lực, vậy mà nàng lại dễ dàng hóa giải. Hần thật hoài nghi liệu trước đó lộ ra (cái vòng tròn cấp bậc mà Ly tỷ cho Lâm ca xem ấy) có phải thực lực thật sự của nàng hay không.

Nếu Mộ Dung Như Ly mà biết suy nghĩ trong lòng hần lúc này nhất định sẽ kêu oan ức. Nàng đã ép thực lực xuống rồi mà, hần không thấy Thủy Khiên của nàng cũng biến mất hay sao? Thật oan ức a!

“Ca ca, thực lực của huynh chỉ đến đó thôi sao? Thật thất vọng a! “Nàng nhún vai thờ dài ngao ngán tỏ vẻ thất phần thất vọng.

Một câu này của nàng đã thành công đã kích Mộ Dung Như Lâm, hần cũng có lòng tự trọng nha. Nàng nói vậy chẳng phải là đang coi khinh (coi thường + khinh bỉ) hần sao? Không thể được!

Lấy lại bình tĩnh, hần bắt đầu thực hiện một loạt kết nhìn qua có chút phức tạp, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Mộ Dung Như Ly cao hứng không thôi, đến rồi đến rồi!

Chưa đầy nửa khắc sau hần đã hoàn thành chiêu thức, hai tay đập vào nhau tạo nên một tiếng vang thanh thúy.

“Song Thiên Hỏa! “

Tức khắc trên tay Mộ Dung Như Lâm liền xuất hiện hai đốm lửa lớn to gấp 4 lần bàn tay người lớn, cháy lên mãnh liệt. Mộ Dung Như Ly có thể cảm thấy năng lực nguyên tố hỏa xung quanh đang dao động rất mạnh.

Mạc Hàn Phong đứng đó không xa trong lòng đột nhiên xuất hiện một loại dự cảm bất an. Trực giác của hần rất nhạy, không có khả năng đoán sai! Hần gắt gao nhìn chăm chăm vào hai đốm lửa, đáy mắt co rút:

“Như Lâm, mau dừng tay! “Hần nhận ra chiêu thức đó. Song Thiên Hỏa là ma pháp cấp cao, có thể hạ gục kẻ hơn mình hần 3 cấp. Với thực lực của Mộ Dung Như Ly thì dư sức đối phó, bất quá khi này hần đã dùng ẩn thuật để giúp nàng hạ thấp tu vi, mà ẩn thuật chỉ mình hần mới có khả năng hóa giải, hiện tại không thể giúp nàng giải thuật, thật sự rất nguy kịch!

Nếu là bình thường Mộ Dung Như Lâm chắc chắn sẽ không đối với nàng dùng chiêu thức này, bất quá hiện tại lòng tự trọng của hần đang bị đã kích nặng nề khiến hần trong thời khắc trở nên suy sụp, cái gì cũng không nghĩ được, chỉ muốn hạ gục đối thủ.

Mộ Dung Như Ly đương nhiên nhìn ra thái độ khác thường của Mạc Hàn Phong nhưng nàng lại không vì chuyện này mà lo lắng hay sợ hãi. Xoa xoa bàn tay trắng non, nàng liếm môi, khoe miệng cong lên tạo thành một nụ cười quý dị. Phải nhân cơ hội này thử chiêu thức mới được!

Đáng thương cho soái ca mặt lạnh Mạc Hàn Phong lại không đoán được suy nghĩ này của nàng, vẫn đứng sau một mực lo lắng. Nhìn tư thế sẵn sàng chiến đấu của nàng hần liền tức giận gầm lên:

“Ly Nhi, đừng đánh nữa! “Rồi nhanh như chớp vọt đến phía nàng.

“Ngươi đừng qua đây! “Mộ Dung Như Ly mắt kiên nhẫn la lớn.

Thân thủ Mạc Hàn Phong lập tức khựng lại. Hần nhìn nàng, giọng nói lạnh lẽo:

“Đây không phải chuyện đùa! “

Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng hần cũng không tiến lên nữa. Mộ Dung Như Ly hài lòng, nếu hần thực sự bước thêm một bước nữa nàng chắc chắn sẽ ném cho hần một quả Quang Cầu chói mắt.

Mạc Hàn Phong lúc này đang cố gắng áp chế ý định xông lên của bản thân, hần phải nhẫn! Khôi phục về mặt lạnh băng vốn có, hần nhanh nhẹn tránh sang một bên nhưng vẫn chọn nơi dễ quan sát toàn bộ trận đấu phòng khi nàng gặp nguy hiểm hần liền có thể xông lên bảo vệ.

Không để ý Mạc Hàn Phong nữa, Mộ Dung Như Ly chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Mộ Dung Như Lâm, nàng đang chờ thời cơ ra tay.

Mộ Dung Như Lâm vung tay, quát một tiếng: “Đi! “

Hai đóm lửa nghe lệnh liền bằng tốc độ xé gió lao đến địa phương nàng đang đứng. Huyền lực nguyên tố hỏa gào thét mãnh liệt, lao vun vút.

1...2...3...4... Thời cơ đến rồi!

Tốc độ quá nhanh, chỉ trong chưa đầy 5 giây hai đóm lửa đã lao đến trước mặt nàng. Tim Mạc Hàn Phong nhảy lên một cái, hấn gấp gáp lao đến. Trong mắt hấn lóe lên một tia đau đớn, đã không kịp...

Oành—

Tiếng nổ lớn vang lên, Mộ Dung Như Lâm sực tỉnh. Một trận gió mạnh mẽ quét qua khiến hấn bị đánh lui về mười bước, Lan Nhi đem Lãnh Trần bảo hộ trong lòng, lấy lưng của bản thân chắn gió, toàn bộ cây cối trong Lâm Vân viện nếu không gãy nứt thì cũng bật gốc bay tứ tung.

Nhìn tình cảnh trước mặt rồi lại nhìn xuống bàn tay đang không ngừng run rẩy của chính mình, Mộ Dung Như Lâm sắc mặt trắng bệch, đáy mắt lóe lên vẻ thống khổ cùng không thể tin nổi. Hấn...vừa mới làm cái gì? Hấn...dùng Song Thiên Hỏa với Ly Nhi?! Hấn bị điên rồi sao?!

Thân thể xụi lơ, Mộ Dung Như Lâm ánh mắt vô hồn nhìn thẳng về phía trước, nơi đang được bao phủ bởi bụi mù, nơi Mộ Dung Như Ly đứng.

“Ly Nhi, muội không nên xảy ra chuyện gì! Không nên... Không nên...” Hấn lẩm bẩm.

Mạc Hàn Phong thoáng sững người, ngây ngốc đứng yên một lúc cũng không bước lên. Hấn đột nhiên sợ hãi, sợ hãi khi không còn có thể nhìn thấy nàng mỉm cười lạnh lùng, sợ hãi sẽ không thể nghe nàng reo chóc hấn,...

Sự việc này trong phút chốc đã kéo chỉ số IQ của Mạc Hàn Phong từ hơn 200 xuống con số 0.

(Nguyệt: Ta phi! Phong ca, người là đồ ngu ngốc!*khinh bỉ*)

-MHP: =.= Thích chết à?)

Sau 1...2...3 khắc Mạc Hàn Phong mới bắt đầu hồi phục tinh thần, đáy mắt lóe lên kinh hãi. Liên kết giữa nàng và hấn vẫn chưa mất đi, vậy có nghĩa là... Ly Nhi không xảy ra chuyện gì?!

Phát tay tạo ra một cơn gió xua tan khói bụi, Mạc Hàn Phong trong lòng sốt ruột.

Hiện ra trước mắt hấn là một tấm chắn bằng cao hơn 2m. Không, tấm chắn này có gì đó rất lạ. Trên mặt bằng còn xen vào một chút hắc sắc, long lanh đến điểm lẹ, xung quanh tỏa ra hàn khí âm u.

Bất chợt tấm chắn biến mất để lộ ra một bóng dáng nữ hài mảnh mai. Mộ Dung Như Ly một thân y phục màu hồng cánh sen bây giờ đã dính đầy bụi đất, chật vật đến cực điểm. Từng bước đi của nàng rất miễn cưỡng, thân thể lão đạo.

Mạc Hàn Phong nhú mày, nhanh chóng vọt đến trước mặt nàng. Nhìn thấy hấn, Mộ Dung Như Ly mỉm cười rồi thả lỏng cơ thể, ngã xuống. Hấn đỡ lấy nàng, nàng cứ như vậy mà ngã vào trong lòng hấn, ngất lịm đi.

Vội vàng vận khởi huyền lực kiểm tra toàn thân nàng, thấy nàng chỉ bị thương ngoài da, huyền lực tiêu hao quá độ thì hấn mới âm thầm thở ra một hơi.

“Hàn Phong, Ly Nhi sao rồi?!” Mộ Dung Như Lâm chạy đến cuồng quát hỏi.

“Không có gì đáng ngại, chỉ bị mất sức thôi, về nghỉ ngơi mấy hôm là được.”

Mạc Hàn Phong đáp rồi bế Mộ Dung Như Ly rời Lâm Vân viện. Trước đó còn không quên nhắc Lan Nhi giao Lãnh Trần cho Mộ Dung Như Lâm rồi theo hấn về chăm sóc Mộ Dung Như Ly.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Quan Tâm Lo Lắng

3 ngày sau...

Sự việc tại Lâm Vân viện đã được xử lý ổn thỏa, không để lại hậu quả xấu. Lãnh Trần hôn mê một ngày đã tỉnh lại, thân thể có chút suy yếu. Mạc Hàn Phong đem Lan Nhi "bán đi", bắt nàng ta phải chăm sóc Lãnh Trần chu đáo cho đến khi hấn (LT) khỏe hấn còn hấn (MHP) nhận việc chăm sóc Mộ Dung Như Ly.

Nói thế nào thì đây cũng là lần đầu soái ca Mạc Hàn Phong lãnh khốc chăm sóc người khác, quả thật không được xuôn xẻ cho lắm. Cũng chính vì vậy mà Lan Nhi không an tâm khi giao Mộ Dung Như Ly cho hắn, cứ cách thời gian một nén nhang là lại ngó vào phòng kiểm tra một lần.

Hiện tại bên trong Ly Nhan viện là một mảnh yên ắng, thi thoảng chỉ nghe thấy tiếng gió thổi lá cây rung xào xạc. Trên chiếc giường gỗ xoan phủ màn chướng màu hồng nhạt có một tiểu mỹ nhân đang say ngủ.

Dường như nàng đã ngủ rất lâu, hơi thở đều đều, vẻ mặt thập phần tĩnh lặng khiến ta không nỡ đánh thức. Đột nhiên hàng lông mi cong nhẹ động đậy báo hiệu rằng tiểu mỹ nhân đã muốn tỉnh dậy.

Tiểu mỹ nhân nâng mí mắt làm lộ ra một đôi lam mâu sâu không đáy, vô cùng xinh đẹp. Đôi lam mâu lúc này đã nhiễm một tầng hơi nước mờ nhạt. Khép mí một lần nữa, lúc mờ mắt ra chỉ còn hân khí lãnh lẽo.

Mộ Dung Như Ly miễn cưỡng ngồi dậy, day day huyệt thái dương. Đầu thật đau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Tỉnh?”

Một đạo giọng nói nam nhân lạnh lùng vang lên phía sau màn chướng, nàng cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn chòng chọc vào mình.

“Ngươi đến từ khi nào vậy?” Nàng chậm rãi ngồi dậy, nhỏ giọng hỏi.

“1 khắc trước.” Hắn đáp. Không ngờ sẽ có một ngày Huyền thú đại nhân cao cao tại thượng lại nói dối nhân loại nhỏ nhỏ, hơn nữa còn nói vô cùng thân nhiên khiến người khác không muốn thì cũng phải tin.

Từ khi nàng hôn mê hẳn xác định chưa rời nàng nửa bước trừ lúc Lan Nhi giúp nàng lau qua thân thể, thay y phục. Hắn vẫn luôn tự trách bản thân quá dễ dãi, không đủ kiên định đối với nàng. Nếu có lần sau hẳn nhất định sẽ không do dự ngăn cản nàng cho dù có phải dùng đến vũ lực.

Mộ Dung Như Ly làm sao biết được suy nghĩ của hắn lúc này, nếu biết nàng chắc chắn sẽ nghiêng răng ken két gặm lên: Ngươi dám dùng vũ lực với lão nương?! Và sau đó soái ca lãnh khốc của chúng ta sẽ phải hứng trọn một loạt quyền cước.

Cảm thấy thân thể cứng ngắc, nàng cử động một chút, hỏi:

“Ta hôn mê bao lâu rồi?”

“3 ngày”

Mộ Dung Như Ly thoáng nhíu mày, đã lâu vậy rồi sao? Thật là...lãng phí thời gian mà! Nàng thật không ngờ sử dụng một chiêu kia lại tiêu hao nhiều huyền lực như vậy. Haizz, xem ra vẫn cần cải tiến thêm rồi.

Thấy nàng im lặng, Mạc Hàn Phong do dự:

“Cái thứ ngươi tạo ra hôm đó...rốt cuộc là thứ gì vậy?” Sống mấy chục thế kỉ hẳn xác thực chưa từng nhìn thấy thứ nào lại kiêu diễm nhưng cũng đáng sợ như vậy.

Cố gắng hồi tưởng lại, Mộ Dung Như Ly "à" một tiếng, thân nhiên nhún vai:

“Kiếp trước ta đã từng xem qua một bộ phim tên là "Sự trỗi dậy của các vị thần". Trong phim có một cảnh Jack Frost cùng Ba Bị kết hợp sức mạnh băng và hắc ám với nhau, xem ra cũng rất mạnh. Ta thực tò mò không biết rốt cuộc nó mạnh đến đâu nên thử xem, công nhận rất được a.”

“Thử?” Tức khắc giọng mạc Hàn Phong trở nên âm trầm lạnh lẽo khiến nhiệt độ trong phòng vốn đang nóng nực mát lên không ít.

“Ừ?” Mộ Dung Như Ly nghe hắn nói thì có chút khó hiểu.

Một khắc này đột nhiên có một cơn gió mạnh đánh úp về phía giường khiến màn chướng bay lên, một đạo bóng trắng bạch y nhanh như chớp vụt đến trước mặt Mộ Dung Như Ly. Mạc Hàn Phong ép thân thể nàng vào sát tường, bàn tay thô ráp gấu gao nắm chặt lấy cổ tay của nàng khiến nàng không thể động đậy. Đôi lam mâu âm trầm của hắn lúc này ẩn ẩn tức giận, tầm nhìn dán chặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh nhạt của nàng.

“Thử sao? Ngươi đừng coi rẻ mạng sống của mình như vậy!”

Hắn tức, đúng, hắn đang vô cùng tức giận. Nàng tại sao lại có thể mạo hiểm như vậy? Nếu như một chiêu thức kia không đủ mạnh mẽ để ngăn cản Song Thiên Hóa thì người chết ở đây chính là nàng!

Nhìn bộ dáng này của Mạc Hàn Phong, Mộ Dung Như Ly đột nhiên thông suốt. Nàng mỉm cười, một nụ cười trào phúng:

“A, đúng rồi, tại sao ta lại có thể quên mất chuyện này nhỉ? Mạng của ta là do ngươi cứu, hơn nữa ta đã đáp ứng giúp ngươi giải phong ấn, nếu bây giờ ta đột nhiên chết thì người chịu thiệt nhiều nhất ở đây chẳng phải là ngươi sao? Lần sau đúng là không nên coi rẻ mạng sống của mình như vậy nữa.”

Lời nói của nàng rõ ràng là vô cùng nhẹ nhàng song lọt vào tai Mạc Hàn Phong lại thập phần nặng nề. Trong lòng dâng lên một cỗ dư vị khó tả, hắn cố gắng đè nén cảm giác khó chịu trong lòng, thả nàng ra rồi xoay người rời giường. Đúng vậy, hắn và nàng chỉ có quan hệ hợp tác, không hơn không kém.

Nhìn bóng lưng cao ngất cô độc của hần, Mộ Dung Như Ly thoáng hồi hận, liệu có phải nàng nói quá nặng hay không? Dù sao hần đối với nàng cũng không tệ, hơn nữa còn rất tốt. Thờ dài một hơi, nàng nói:

“Ta biết ngươi lo lắng cho ta, vì vậy nhất định ta sẽ không chết, hơn nữa chẳng phải ta vẫn chưa giúp gì cho ngươi được hay sao? Nhưng ta làm vậy cũng chỉ vì bản thân quá yếu, ta muốn mạo hiểm một lần. Để đạt được thực lực, có đôi khi cần chính bản thân dùng tính mạng đến đặt cược, nếu cứ khư khư đi theo lối mòn cũ, dù thuận buồm xuôi gió trở thành một cường giả nhưng thời gian thật sự là quá lâu. Ta không phải là một người kiên nhẫn, sẽ không đợi được đến khi đó.”

Mạc Hàn Phong xoay người, hai người mặt đối mặt, mắt đối mắt cứ như vậy trôi qua 1 khắc. Cuối cùng hần cũng chịu thua, nàng rất cố chấp! Chắp tay sau lưng, hần lạnh nhạt nói:

“Ngươi quả thật là một nha đầu bướng bỉnh. Sự việc lần này ta sẽ bỏ qua, bất quá...” Hần liếc nhìn nàng, lời nói chứa ý vị thâm trường - “... nếu còn xảy ra thứ tương tự, ta chắc chắn sẽ không nhượng bộ ngươi nữa!”

Mộ Dung Như Ly im lặng, coi như đã ngầm đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Siêu Cấp Biến Thái!

Lãnh Trần đã hồi phục nên Lan Nhi cũng không cần ở lại chăm sóc hần nữa mà trở về Ly Nhan viện.

Hiện tại trong phòng nàng ta đang nắm chặt tay Mộ Dung Như Ly, rung rung:

"Tiểu thư, người cuối cùng cũng tỉnh rồi! Mấy ngày nay nếu không có Hàn Phong công tử giúp nô tỳ chăm sóc tiểu thư thì nô tỳ cũng không biết phải làm sao nữa!"

Mộ Dung Như Ly thoáng bất ngờ, nheo mắt:

"Ngươi nói gì? Là hần chăm sóc ta?" nói xong còn chỉ về phía Mạc Hàn Phong.

Lan Nhi gật đầu.

"Vậy ngươi làm gì?" Nàng hỏi.

Bỗng chốc mặt Lan Nhi nổi lên hai rặng mây hồng khả nghi, áp ứng:

"Nô tì...đi giúp Tam thiếu gia chăm sóc Lãnh Trần..." đầu cúi thấp.

"Ồ..."

Mộ Dung Như Ly tỏ vẻ đã thông suốt, kéo dài âm điệu, không dấu vết liếc Mạc Hàn Phong một cái. Hần làm như không thấy, đưa mắt nhìn về hướng khác.

Không khí trong phòng nhất thời trầm xuống, không ai lên tiếng. Thấy vậy Lan Nhi vội vàng nói:

"Tiểu thư đã tỉnh, nô tỳ hiện tại phải đi thông báo một tiếng với Tam thiếu gia." Rồi nhanh như chớp chuồn mất bỏ lại hai người Mộ Dung Như Ly.

Mộ Dung Như Ly lười biếng ngáp dài, tự rót một chén trà thưởng thức. Mạc Hàn Phong vẫn không ngồi xuống, chỉ lạnh nhạt nói:

"Hiện tại rảnh rồi ngươi cũng nên vào xem xét hai căn phòng còn lại rồi chứ?"

Nàng gật nhẹ đầu buông chén trà xuống, tức khắc hai người liền biến mất khỏi phòng.

Lần này Mộ Dung Như Ly cũng không chần chừ như trước mà nhanh chóng mở cửa bước vào căn phòng thứ hai.

Khác với căn phòng thứ nhất, nơi này được bài trí hết sức đơn giản. Góc phải phòng là một tủ sách rất lớn tựa như chứa hết tất cả cuốn sách trên thế gian, góc trái là hai tủ kính bên trong chứa những chiếc bình ngọc bích nhỏ cùng được liệu, giữa phòng là một lò lồi đỉnh.

"Theo như những gì ta quan sát được thì hẳn đây là phòng luyện đan đi. " Mạc Hàn Phong nói. Mộ Dung Như Ly gật đầu tán đồng. Như vậy nàng không cần phải lo nhiều về vấn đề luyện đan nữa rồi.

Tiến vào căn phòng cuối cùng Mộ Dung Như Ly liền kinh hi phát hiện bên trong chứa rất nhiều vũ khí và sách ma pháp dành riêng cho Ma pháp sư đủ bộ mười nguyên tố. Ngoài ra nàng còn tìm được rất nhiều cuốn sách hướng dẫn tu luyện Triệu hồi sư cùng thông tin về các loại ma thú. Điều này càng khiến nàng muốn trở thành Triệu hồi sư hơn nữa.

Mạc Hàn Phong đứng một bên, mày kiếm nhíu lại. Sau tất cả những việc này thì không còn nghi ngờ gì nữa, hẳn hoàn toàn chắc chắn Cổ Vạn Phúc và nàng có mối liên hệ với nhau.

Cảm nhận được động tĩnh của kết giới trước đó hẳn đặt trong Ly Nhan viện, Mạc Hàn Phong nói:

"Ly Nhi, có người đang tiến vào Ly Nhan viện."

Mộ Dung Như Ly hiểu ý, lập tức liền trở lại phòng, hẳn cũng theo ra.

Cửa phòng bật mở, Mộ Dung Như Lâm một bộ dáng gấp gấp tiến vào. Thấy nàng không có gì khác lạ hẳn mới âm thầm thở phào, mỉm cười ôn hòa:

"Ly Nhi, muội cuối cùng cũng tỉnh, ta thật lo lắng!"

3 ngày qua hẳn vẫn luôn đứng ngồi không yên, không thể chuyên tâm vào việc gì, chỉ một lòng lo lắng cho nàng. Phụ thân Mộ Dung Cảnh đã rời đi 5 năm, tại Mộ Dung gia hiện tại hẳn chỉ có nàng là người thân duy nhất. Nhớ lại hẳn ngày đó vì chút tự trọng của mình mà suýt nữa hại nàng mất một mạng hẳn liền hối hận không thôi.

"Ly Nhi, chuyện hôm đó...ta...thật sự không cố ý! Xin lỗi!" Hẳn khó khăn mở miệng, giọng nói thoáng qua một tia đau lòng cùng căng thẳng. Liệu Ly Nhi có tha thứ cho hẳn không? Sẽ chứ?

Nhìn bộ dáng lúng túng của hẳn, Mộ Dung Như Ly dờ khóc dờ cười. Tiểu tử này thật là...

"Ca ca, huynh đang nói gì vậy? Chuyện này xảy ra đâu phải lỗi của huynh. Hơn nữa đây là một trận luận bàn đương nhiên khó tránh khỏi thương tích." Nàng nói với vẻ đương nhiên.

Nàng nói có lý như vậy Mộ Dung Như Lâm cũng không còn gì để đáp trả lại nữa. Một lúc sau như chợt nhớ ra điều gì hai mắt hẳn tức khắc liền sáng lên. Nắm chặt lấy hai vai nàng, hẳn nghiêm túc:

"Ly Nhi, nói thật cho ta, tu vi của muội đã đạt đến cấp bậc nào rồi?"

Mộ Dung Như Lâm cũng không phải kẻ ngốc, ngày đó Mộ Dung Như Ly một chiêu liền đã bại Lãnh Trần khiến nghi ngờ trong lòng hẳn ngày càng lớn, nàng đang ẩn giấu thực lực. Hôm nay hẳn nhất định phải hỏi cho ra lẽ!

Mộ Dung Như Ly cũng không giấu, nàng đã đoán trước được việc này. Nhẹ gõ tay xuống bàn một cái dưới chân nàng liền xuất hiện một vòng tròn từ sắc, bên trong là hai ngôi sao nhỏ.

Không riêng Mộ Dung Như Ly mà cả Lan Nhi lẫn Lãnh Trần đều kinh hãi. Hẳn reo lên đầy vui sướng:

"Là Huyền Vương nhị cấp! Ly Nhi, ngươi thật biến thái! Không, phải là siêu cấp biến thái mới đúng! Không những là Ma pháp sư song tu mà còn có thực lực mạnh mẽ như vậy, muội thật giỏi!"

Lãnh Trần tuy không mở miệng song ánh mắt nhìn nàng lại mang theo sự sùng bái. Tam tiểu thư rõ ràng là một thiên tài nhưng lại bị thiên hạ gán cho cái danh "phế vật".

Lan Nhi hai mắt sáng ngời, miệng không ngừng khen:

"Ôi tiểu thư, người là thiên tài! Người là thần tượng trong lòng nô tỳ!..."

Mộ Dung Như Ly cũng lười để ý, vừa thưởng thức ly trà hoa nhài Mạc Hàn Phong rót cho, vừa liếc mắt nhìn Mộ Dung Như Lâm, hỏi:

"Ca ca, hôm nay huynh đến đây không phải chỉ vì muốn thăm ta chứ?"

"Ách, muội không nói thì ta cũng quên mất. Ba ngày nữa giữa tam đại gia tộc sẽ diễn ra một cuộc tỉ thí. Mỗi gia tộc sẽ chọn ra 20 người có năng lực nhất tham gia tranh đấu. Ngày mai Mộ Dung gia sẽ tổ chức khảo hạch để chọn lựa, ta nghĩ muội nên thử. Mới đầu ta còn lo bất quá hiện tại với thực lực của muội thì chắc chắn sẽ được chọn!"

Mộ Dung Như Lâm khẳng định, trong mắt không giấu được sự tự hào. Thấy vậy Mộ Dung Như Ly chỉ thờ dãi, ốc nhẹ vào đầu hẳn một cái:

"Ca ca à, thay vì lo lắng việc ta có được chọn hay không ta nghĩ huynh nên quay về chăm chỉ tu luyện thi hơn. Chẳng lẽ huynh không muốn tham gia tỉ thí?"

Nàng nói đây là nghiêm túc. Theo những gì nàng quan sát được qua trận luận bàn thì chỉ có thể nhận xét hẳn với hai từ: quá yếu. Hẳn rất thông minh nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Sức bền không ổn, kinh nghiệm chiến đấu quá ít, không biết vận dụng hết ưu điểm của hệ nguyên tố. Mặc dù thiên phú tu

luyện cao nhưng do không chuyên tâm tu luyện khiến tu vi bị trì trệ, không vững chắc.

"Chuyện này...ta cũng không chắc lắm. Đạo gần đây ta chỉ luôn đọc sách được liệu nên không có thời gian tu luyện."

Mộ Dung Như Lâm gãi đầu xấu hổ. Thật ra cũng tại hắn quá chăm chú vào việc đọc sách nên bỏ bê việc tu luyện. Aizz, nghĩ lại mới thấy thật ngại!

Mộ Dung Như Ly thờ dài, lấy từ không gian trữ vật ra một viên khoáng thạch thượng phẩm*, tùy tiện ném cho hắn.

(* Khoáng thạch là một loại khoáng vật được tạo ra bởi thiên địa, bên trong chứa huyền lực cùng năng lượng hỗ trợ Ma pháp sư tu luyện. Khoáng thạch được chia làm 4 cấp: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm; mỗi cấp chia thành một màu theo thứ tự là trắng, cam, đỏ, tím; cấp càng cao thì càng có tác dụng giúp Ma pháp sư đột phá.)

"Ta giao cho huynh một nhiệm vụ. Cầm lấy thứ này, đến ngày mai ít nhất huynh cũng phải đột phá lên Huyền Sư cho ta. Nếu không hoàn thành thì cũng đừng mong ta nhận một ca ca vô dụng như huynh!"

Nghe nàng nói Mộ Dung Như Lâm sắc mặt liền trầm xuống, nhưng khi nhìn đến thứ nàng vừa ném cho mình hắn liền trợn trừng hai mắt, lắp bắp kinh hãi:

"Ly Nhi, đây là...khoáng thạch thượng phẩm?!" Bàn tay cầm khoáng thạch của hắn run run, nâng đến gần mắt nhìn chăm chăm tựa như việc này cực kì khó tin.

Đương nhiên là vậy rồi. Đối với Ma pháp sư khoáng thạch chính là vật phẩm quý hiếm, có được một viên khoáng thạch hạ phẩm là đã may mắn lắm rồi vậy mà hiện tại trên tay hắn lại chính là một viên khoáng thạch thượng phẩm - thứ mà chỉ có thể thấy được trong tưởng tượng của bao nhiêu người. Đến ngay cả Mộ Dung gia cũng chỉ điểm phúc có được ba viên, mà đây Mộ Dung Như Ly lại tùy tiện đem một viên ném cho hắn không chút tiếc nuối.

"Sao vậy? Không thích? Hay ca ca muốn khoáng thạch cực phẩm?" Đây là nàng hỏi thật không có bất cứ ý trêu chọc nào đâu nha!

Bất quá Mộ Dung Như Lâm hắn vẫn đang trong trạng thái kích động nên liền hiểu lầm nàng đang giễu cợt mình, vội vàng xua tay:

"Không, không có gì, ta rất thích!" Đùa gì chứ, có khoáng thạch thượng phẩm mà còn không muốn, hắn không ngốc như vậy đâu!

Lại xuất ra một viên khác, Mộ Dung Như Ly ném cho lãnh Trần:

"Đỡ lấy!"

Lãnh Trần chưa kịp hiểu gì, vội vàng giơ tay ra đỡ. Đến khi nhìn đến thứ mình đang cầm hắn liền chấn động, khuôn mặt đã không giữ được vẻ lạnh nhạt thường ngày. Tam tiểu thư cư nhiên đem một viên khoáng thạch thượng phẩm cho hắn?!

"Người là hộ vệ bên cạnh ca ca, cần nhất chính là thực lực, thứ này nên giữ lấy tu luyện để lỡ như mai sau ta không có bên cạnh huynh ấy người vẫn có thể thay ta bảo hộ."

Không phải là nàng dễ dàng đặt lòng tin vào người khác mà nàng chính là không muốn chặt đứt con đường dẫn đến tương lai tươi sáng của kẻ khác. Lãnh Trần có thiên phú tốt như vậy, tương lai nhất định sẽ trở thành một cường giả.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt mang theo cảm kích cùng sùng bái:

"Uh, thuộc hạ nhất định sẽ không phụ sự mong đợi của tiểu thư!"

Mộ Dung Như Ly gật đầu cười nhẹ, nàng biết hắn sẽ không khiến nàng thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tìm Ma Thú Khế Ước

Sau khi hai người Mộ Dung Như Lâm rời đi Mộ Dung Như Ly liền lười biếng nằm dài ra bàn gấp nhẹ.

Nằm im một khắc đột nhiên nàng đứng bật dậy, liếc Lan Nhi:

"Người lui ra ngoài đi, không có lệnh của ta bất cứ ai cũng không được vào. "

Lan Nhi cũng không nhiều lời liền chấp hành, lui ra để dành không gian trò chuyện cho hai người.

Mạc Hàn Phong khó hiểu, Ly Nhi có chuyện cần nói với hắn?

Mộ Dung Như Ly quay phắt đầu lại nhìn hấn bằng ánh mắt nóng rực, cao hứng nói:

"Phong ca, ta muốn có ma thú khế ước! "

Mạc Hàn Phong gật đầu không có ý cự tuyệt. Hiện tại thực lực của nàng đã đủ để khế ước, đây thực là một việc tốt.

"Vậy trước tiên ngươi phải lĩnh ngộ được Khế Ước Chi Trận rồi mới có thể khế ước với ma thú. Mà việc này phải tự bản thân ngươi lĩnh ngộ được, ta không thể giúp. "

Mộ Dung Như Ly thở dài, thật phiền phức a! Nếu không phải muốn thử cảm giác khế ước thì nàng đã không thèm nghe theo lời hấn. Lên giường ngồi xếp chân, nàng bắt đầu tập trung huyền lực bao quanh người mình, im lặng cảm nhận.

Mạc Hàn Phong ngồi xuống ghế tự rót cho mình một chén trà để thưởng thức. Thường thường để lĩnh ngộ được Khế Ước Chi Trận phải mất ít nhất là 5-6 ngày, nếu không thì cũng là 1 tháng, mà có khi phải mất mấy năm, bất quá hấn vẫn có thể chờ được.

Thời gian 1 nén nhang* trôi qua...

(*1 nén nhang=30 phút)

Oành—

Mạc Hàn Phong giật mình buông li trà khiến nó rơi xuống đất vỡ vụn. Bất quá hấn lại không hề để tâm mà lại nhìn chăm chăm vào thân thể nhỏ bé đang ngồi trên giường bằng ánh mắt kính hãi.

Trên đầu Mộ Dung Như Ly không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vòng tròn thất sắc, nằm bên trong nó chính là một hình lục giác. Mỗi góc của hình lục giác lại xuất hiện một kí hiệu nguyên tố, chỉ riêng ở chính giữa hình lại xuất hiện một kí hiệu nguyên tố băng. Sắp xếp như vậy nguyên lai là vì nguyên tố chính nàng tu luyện là băng.

Nhìn Khế Ước Chi Trận của nàng Mạc Hàn Phong trong lòng không khỏi thắc mắc. Đây rốt cuộc là sao, hấn chưa từng nhìn thấy kiểu Khế Ước Chi Trận nào như vậy!

Sau khi quá trình lĩnh ngộ kết thúc Khế Ước Chi Trận cũng theo đó biến mất. Mộ Dung Như Ly mở mắt, vươn vai:

"Được rồi đó! Ta phải làm gì tiếp theo?"

"Tìm ma thú khế ước cho ngươi. Ngươi có biết gần đây có sâm lâm nào không?"

Nàng xoa cằm nheo mắt suy nghĩ một lúc sau mới lên tiếng:

"Có Hắc Vụ Sâm Lâm."

"Vậy chúng ta đi!" Mạc Hàn Phong gật đầu.

Dứt lời hai người Mộ Dung Như Ly liền nhanh như chớp mở cửa sổ nhảy ra ngoài rồi vận khinh công nhảy qua tường chắn.

Hắc Vụ Sâm Lâm được xếp vào danh sách một trong những nơi nguy hiểm nhất La Vũ thành. Giống như tên gọi Hắc Vụ Sâm Lâm bề ngoài bị bao phủ bởi một tầng tử khí dày đặc, nồng đậm hơi thở tử thần. Tầng tử khí sẽ đặc biệt dày đặc hơn vào ban đêm.

Bề ngoài là vậy ngược lại bên trong lại không khác những sâm lâm bình thường khác là bao. Bên trong không tồn tại tử khí, hơn nữa ma thú và dược thảo lại đặc biệt nhiều. Nếu có thể đi được đến khu trung tâm khả năng lớn có thể gặp được cả Thánh thu và các loại dược thảo hiếm có.

...

Đứng trước Hắc Vụ Sâm Lâm, Mộ Dung Như Ly nhíu mày nhìn tầng tử khí dày đặc màu đen âm trầm.

"Nếu như ta đoán không nhầm thì thứ này chỉ ngăn cản vật thể từ bên ngoài xâm nhập vào, cũng xem như một loại tự vệ đi, còn bên trong lại không vì thế mà bị ảnh hưởng. " Nàng nói, ngón tay trắng nõn chỉ về phía tử khí.

Mạc Hàn Phong gật đầu tán đồng, bổ sung thêm:

"Nếu muốn an toàn đi qua thực lực ít nhất phải là Huyền Tôn. Đó cũng chính là lí do vì sao bên trong ma thú rất nhiều nhưng ai cũng không dám mạo hiểm đi vào. "

Xong hấn cũng không nói thêm gì nữa mà vung tay, tức khắc một tầng kết giới màu lục nhạt xuất hiện đem hai người bảo hộ bên trong.

"Đi thôi" Hấn nói, vẻ mặt trở nên nghiêm túc. Mặc dù thực lực của hấn không phải bình thường những hiện tại hấn lại đang bị phong ấn, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, hấn không thể chủ quan.

Mộ Dung Như Ly đối với thái độ của Mạc Hàn Phong không có nhiều để tâm, hiện tại nàng đang vô cùng cao hứng. Ma thú, ta đến đây! ~

...

Nhờ tầng kết giới của Mạc Hàn Phong hai người đã an toàn tiến vào bên trong.

Không biết từ khi nào tầng kết giới đã biến mất song Mạc Hàn Phong dường như không để ý mà vẫn một đường tiến vào. Uy áp Huyền thú lơ đãng tỏa ra khiến chúng ma thú xung quanh đều không hèn mà cũng cúi rạp đầy sợ hãi. Có lẽ bọn chúng cũng nhận ra, hẳn chính là vương giả trong tộc ma thú.

Càng vào sâu bên trong số ma thú càng giảm, cấp bậc ma thú cũng tăng dần lên. Mà điều khiến Mộ Dung Như Ly hưng phấn nhất chính là càng vào sâu bên trong huyền lực trong không gian càng nồng đậm. Đây chính là nơi thích hợp nhất để tu luyện a!

Đi được một khoảng nhất định Mạc Hàn Phong cuối cùng cũng dừng lại, hướng nàng nói:

"Ở đây là được rồi. Bây giờ ngươi nhắm mắt lại cảm nhận nguyên tố giống như lúc nhận biết nguyên tố của Ma pháp sư, thấy nguyên tố nào thì có nghĩa là xung quanh có ma thú hệ đó, tùy theo mức độ đậm nhạt của nguyên tố mà cấp bậc phân ra cũng khác nhau."

Mộ Dung Như Ly gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi từ từ nhắm mắt lại, thả huyền lực dò la không gian xung quanh. Dần dần trong thần thức của nàng bắt đầu hiện lên những đốm sáng đủ màu sắc. Theo như những gì nàng thấy được thì có một đốm sáng màu đỏ, một màu lục, một màu đen, hai màu trắng đục và một màu tím. Các đốm sáng đều đang di chuyển gần khu vực nàng đang đứng.

"Gần chỗ này có hai ma thú đồng cấp Thú Vương nhất cấp hệ hỏa và băng đang không ngừng chung đụng, có lẽ đang diễn ra tranh chấp. Chúng ta qua đó xem!"

Chưa để Mạc Hàn Phong phản ứng nàng đã vận khởi khinh công bay về phía trước. Hắn lắc đầu thở dài rồi cũng vận khinh công đi theo nàng.

Càng đến gần khu vực hai ma thú Mộ Dung Như Ly càng cảm nhận rõ ràng nguyên tố xung quanh đang dao động kịch liệt. Trốn sau một bụi cây lớn, nàng âm thầm quan sát bọn chúng đấu khẩu.

"Con hồ ly thôi, dám cướp Tăng Hồn Thảo của ta! Mau đi chết đi!" Một tiếng rống chói tai vang lên. Đó là tiếng của một con hồ ly thân mình cao ngất, toàn thân bao phủ bởi một tầng lông màu xám tro, giữa trán có một kí hiệu hình ngọn lửa tinh xảo tựa tỏa ra sức sống mãnh liệt, đôi mắt hổ phách khê giật giật tỏ vẻ phẫn nộ.

"Ta thấy trước thì nó là của ta, hơn nữa trên đó có đánh dấu tên của ngươi sao?" Ma thú còn lại là một con hồ ly sáu đuôi, toàn thân được phủ một lớp lông trắng xóa, đôi mắt màu tím hẹp dài đầy ma mị. Xung quanh nó tỏa ra hàn khí mãnh liệt, nhiệt độ theo đó mà nhanh chóng giảm xuống khiến Mộ Dung Như Ly thân thể thoáng run lên. Đùa à, mới như vậy mà nhiệt độ đã giảm xuống dưới 5 độ C rồi!

Chuẩn bị vận khởi huyền lực ngăn hàn khí xâm nhập vào cơ thể chợt một kết giới màu lục xuất hiện đem nàng bao phủ lấy. Mạc Hàn Phong ngồi xuống bên cạnh nàng, cốc nhẹ:

"Ngươi dám không đợi ta?"

Mộ Dung Như Ly tinh nghịch lè lưỡi, sờ sờ mũi, chết, nàng thật sự quên mất hắn!

"Hừm? Thì ra là Lục Vĩ Hồ và Liệt Hỏa Diễm." Mà khoan đã, huyết mạch của con Liệt Hỏa Diễm kia... Trong mắt Mạc Hàn Phong xẹt qua một đạo lưu quang, thật không ngờ a.

Mộ Dung Như Ly cũng không chú ý nên không thể nhìn ra một tia tính kế trong mắt hắn.

"Ta cảm thấy bọn chúng dường như có điểm khác ma thú bình thường..." Chỉ là cảm giác thôi...

Thu lại ý nghĩ trong đầu Mạc Hàn Phong hướng nàng giải thích:

"Bọn chúng là ma thú biến dị, sở hữu hai loại nguyên tố. Nguyên tố ngươi nhìn thấy chính là nguyên tố chính bọn chúng tu luyện. Lục Vĩ Hồ là hệ băng và phong, Liệt Hỏa Diễm là hỏa và âm."

*Cấp bậc ma thú được chia ra như bên dưới, cách phân biệt tương tự Ma pháp sư:

1. Thú Sĩ
2. Thú Sư
3. Thú Vương
4. Thú Hoàng
5. Chí Tôn

6. Chí Tôn
7. Thánh Thú
8. Thần Thú
9. Thú Đế
10. Tôn Thượng

Ma thú bình thường phải đạt đến cấp Chí Tôn thì mới có thể nói và hóa hình nhưng ma thú biến dị ngay từ khi sinh ra đã có khả năng này. Và đương nhiên ma thú còn rất nhiều điểm khác biệt nữa so với ma thú thường, chỉ là hiện tại chúng ta chưa ai biết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tìm Ma Thú Khế Ước (2)

Thoáng đoán được lý do hai ma thú tranh đấu Mộ Dung Như Ly khó hiểu hỏi Mạc Hàn Phong:

"Cái thứ Tăng Hồn Thảo gì đó quý lắm sao?"

Khóe miệng giật giật, hần day trán, nói:

"Trong Cổ Vạn Phúc có rất nhiều sách giới thiệu về các loại dược thảo, sau khi trở về ta nghĩ người nên hào hào đọc nhiều hơn. Là Luyện đan sư mà ngay cả những dược thảo cơ bản nhất cũng không nhận biết thì quả là vô dụng!"

Nàng phồng má, quay phắt mặt đi, lầm bầm:

"Ta đâu phải là thiên tài cái gì cũng biết đâu...."

"Tăng Hồn Thảo là một loại dược thảo quý hiếm, thường sinh trưởng ở những nơi ẩm ướt có nhiều cây cối. Vì đặc điểm bên ngoài không nổi bật nên thường bị nhầm lẫn với cây cỏ bình thường. Nếu ma thú nuốt nó thì dù ở ngưỡng cấp bậc nào cũng sẽ lập tức đột phá. Đối với Luyện Đan Sư đây chính là một dược liệu quan trọng dùng để luyện chế Đột Phá Đan - đan dược cấp 4. Đột Phá Đan đối với nhân loại có tác dụng tương tự như Tăng Hồn Thảo đối với ma thú, giúp đột phá tức khắc. Đan dược quý như vậy bất quá không ai có thể luyện ra bởi đan phương của nó đã sớm thất truyền."

Mạc Hàn Phong giải thích cặn kẽ.

"Vậy à..." Mộ Dung Như Ly lầm bầm không biết đang suy nghĩ gì, chỉ thấy khóe miệng nàng nhẹ cong thành hình bán nguyệt.

Nhìn nụ cười tựa nhật quang của nàng Mạc Hàn Phong chợt cảm thấy rét run, trong lòng âm thầm mặc niệm cho hai kẻ nào đó sắp bị nàng tính kế.

Hai ma thú đột nhiên cảm thấy rét run, trong lòng dâng lên một loại dự cảm chẳng lành. Bất quá hiện tại bọn chúng chẳng còn tâm trí đâu mà suy nghĩ nhiều, cả hai đều tập trung sự chú ý vào đối thủ.

Liệt Hóa Diễm nhìn Lục Vĩ Hồ, đôi mắt hồ phách tràn ngập lửa giận. Nó phần nộ rống lên:

"Hừ, hôm nay ta nhất định sẽ không để người lấy được Tăng hồn Thảo! Mau chịu chết đi!" Nó đã dừng ở ngưỡng Thú Vương nhị cấp từ rất lâu, 3 ngày trước hữu duyên tìm được một gốc Tăng Hồn Thảo có thể giúp bản thân đột phá nó đương nhiên không thể bỏ đi. Hơn 1 khắc trước nó mới rời đi một chút khi trở về đã thấy Lục Vĩ Hồ đang có ý định đem Tăng Hồn Thảo hái đi, nó liền tức giận. Nếu không phải cả hai đồng cấp thì nó đã sớm đem Lục Vĩ Hồ đánh đến không biết bản thân là ai luôn rồi!

Liệt Hóa Diễm mở to miệng làm lộ ra hàm răng sắc bén. Huyền lực nguyên tố hóa bắt đầu chuyển động, nhanh chóng tụ lại trước miệng nó, hợp thành một quả cầu lửa lớn khiến nhiệt độ xung quanh tăng lên. Quả cầu rực cháy, nhanh như tên bay vút về phía Lục Vĩ Hồ.

"Hừ, đúng là khinh người quá đáng mà!" - Lục Vĩ Hồ không chịu thua kém, rống lên: "Băng Thuần!"

Tức khắc một tầng rồi lại hai tầng, nhiều tầng băng xuất hiện trước mặt nó, dần kết thành một tấm lá chắn nguyên tố băng vững chãi, hàn khí không được không chế lập tức bùng phát, tỏa ra tứ phía khiến cây cỏ xung quanh đều bị đóng băng.

Hai ma thú một bên nhiệt độ nóng nực lên đến gần 100 độ C, một bên nhiệt độ thấp dưới 0 độ C, hai bên đối chọi gay gắt khiến khí hậu của khu vực quanh chúng trở nên thất thường, khi nóng khi lạnh, ảnh hưởng đến quá trình sinh trưởng của cây cối.

Liệt Hỏa Diễm nhìn một cảnh này khóe miệng cong lên trào phúng, bất quá trong trường hợp này thì lại trở nên quý dị lạ thường. Nếu so giữa băng và hỏa thì đương nhiên hỏa sẽ chiếm nhiều ưu thế hơn, với tình hình hiện tại nó tự tin rằng mình sẽ giành phần thắng. Oanh--

Hai chiêu thức va chạm tạo thành một vụ nổ lớn khiến cây cối trong phạm vi 20m đều gãy rạp, đất đá bay mù mịt. Một tầng hơi nước mờ ảo bao phủ lấy mọi thứ khiến người ta không khỏi cảm thấy bất an. Mộ Dung Như Lý trong lòng cảm thán, uy lực cũng thật mạnh. Nếu không phải có Mạc Hàn Phong ở đây thì chỉ sợ một mình nàng cũng không chống đỡ nổi.

Liệt Hỏa Diễm nheo mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

Vũ-- Một trận gió mạnh quét về phía nó, Lục Vĩ Hồ nhanh như chớp vọt đến cản mạnh vào cổ Liệt Hỏa Diễm, răng nanh sắc nhọn đâm sâu vào da thịt khiến nó rùng lên đau đớn, máu đỏ chảy ra thấm ướt bộ lông mao xám tro, đỏ rực đặc biệt chói mắt.

Liệt Hỏa Diễm cố gắng giãy giụa đem Lục Vĩ Hồ hất văng nhưng nó (LVH) đã nhanh nhẹn tránh ra. Liệt Hỏa Diễm thở dốc, máu từ cổ chảy ra càng nhiều, gần như thân thể nó đã nhuộm một màu đỏ chói. Lấy lại sức, nó phần nộ rống lên:

"Ngươi đừng vội đắc ý! Hắc Trảm!"

Dứt lời một vòng sáng màu đen xuất hiện trên đỉnh đầu Liệt Hỏa Diễm. Vòng sáng thuần túy một màu đen âm trầm khiến ánh sáng xung quanh dần âm đạm. Xoay liên tục năm vòng, vòng sáng lớn dần rồi đột nhiên phân thành hàng trăm thanh kiếm hệ nguyên tố hắc ám sắc bén, đồng loạt công kích về phía Lục Vĩ Hồ.

Đáy mắt hiện lên vẻ ngưng trọng, Lục Vĩ Hồ thoái lui tránh thoát từng đợt tấn công, vội vàng hô:

"Phong Loạn Vũ!"

Tức thì một cơn lốc xoáy khổng lồ xuất hiện không do dự lao nhanh về phía Liệt Hỏa Diễm.

Mộ Dung Như Ly vuốt nhẹ phần tóc trước ngực, cười nhạt:

"Phong ca, ta thấy cơn lốc kia có điểm tương tự với mấy chiêu thức của ngươi." Mỗi lần ra tay Mạc Hàn Phong phần lớn sử dụng nguyên tố phong nên nàng đặc biệt để ý nhiều.

Hắn liếc xéo Lục Vĩ Hồ, đáy mắt hiện lên vẻ khinh thường:

"Tương tự? Đừng chọc ta cười! Nó chỉ là một ma thú nhỏ nhò làm sao sánh được với Huyền thú cao quý như ta!" Nói xong còn hoa hoa lệ lệ làm điệu bộ kiêu căng hất tóc.

"Chắc, nó là ma thú biến dị." Mộ Dung Như Ly bổ sung.

"Ta mới mặc kệ nó là cái gì biến dị! Tóm lại, ta là nhất, không ai có thể sánh được với ta!"

Ách, nàng thật không ngờ hắn lại có một mặt tự ki như vậy. Trong lòng có chút bức bối, nàng bĩu môi. Hắn là nhất? Nằm mơ! Nàng mới là nhất! (Nguyệt: Ô, ai mới tự ki đây? =.=)

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyết Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Khế Ước Thành Công Lục Vĩ Hồ

Hai chiêu thức va chạm khiến khu vực xung quanh lại một lần nữa bị cản quét, nhìn từ xa trông rất hoang sơ. Còn hai kẻ trong cuộc là Liệt Hỏa Diễm và Lục Vĩ Hồ thì vô cùng chật vật, thân thể không còn chỗ nào nguyên vẹn. Mặc dù vậy nhưng cả hai vẫn cố chống đỡ, không ai chịu nhường ai.

Đoán chừng trận đấu đã đến hồi kết Mộ Dung Như Ly liền đứng dậy thân nhiên đi lướt qua hai ma thú, cước bộ chậm rãi tiến đến phía Tầng Hồn Thảo.

Sự xuất hiện của nàng khiến hai ma thú không khỏi sững sờ, lại nhìn đến hướng nàng đang đi tới cả hai trong mắt liền đồng thời tràn ngập lửa giận.

"Nhân loại đáng ghét! Ngươi nghĩ ngươi đang làm gì vậy hả?!" Liệt Hỏa Diễm rống lên, con ngươi hổ phách không hề che giấu sát khí lạnh lẽo.

Thân thể Mộ Dung Như Ly thoáng khựng lại. Nàng xoay người nói với vẻ mặt đương nhiên:

"Đương nhiên là hái Tầng Hồn Thảo rồi, chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy?" rồi lại nở một nụ cười gian xảo, tiếc hận nói - "Thấy các ngươi chỉ vì một gốc được thảo mà phải tranh nhau đến mức sứt đầu mẻ trán như vậy ta thật sự không nở a! Hiện tại không cần tranh nữa, ta lấy là được rồi."

Nói xong còn không quên gật đầu mỉm cười kiêu ngạo, tự ki: “Ừm, ừm, quả nhiên là cao kiến! Như vậy rất công bằng. Ta đúng là thiên tài mà!” Cứ như vậy mức độ tự luyện của mỗi nữ nhân nào đó lại được nâng lên một tầm cao mới và trong tương lai còn có khả năng tiến xa hơn nữa.

Liệt Hỏa Diễm nghe vậy hai mắt liền tròn trĩnh nhưng trong hình dạng ma thú thì lại giống "tiểu miêu" làm nũng với cặp mắt to tròn ầng ậng nước. Lục Vĩ Hồ hí hóp đôi mắt tròn xoe lại, liên tục đưa ánh mắt dò xét về phía nàng, thủy chung không có lên tiếng. Nó nhận ra tiểu nữ hài trước mặt này không đơn giản.

Mỉm cười nhàn nhạt, Mộ Dung Như Ly bình thản nhìn Liệt Hỏa Diễm, hỏi:

“Muốn Tăng Hồn Thảo?”

Mặc dù trong lòng còn nhiều nghi vấn nhưng nó không hề do dự liền gật đầu, nó thật sự rất cần a!

“Vậy thì kí khế ước với ta đi! Đảm bảo ngươi sẽ nhận được không ít hơn một gốc Tăng Hồn Thảo.”

Dứt lời đáy mắt Lục Vĩ Hồ liền lóe sáng rồi lập tức trở lại bình thường. Trái ngược với Lục Vĩ Hồ bình thản Liệt Hỏa Diễm nghe vậy thì tức giận gầm lên, nhìn nàng bằng ánh mắt kinh thường:

“Muốn khế ước với ta? Nằm mơ! Ngươi nghĩ ngươi xứng sao? Ngu xuẩn!” Đối với bất cứ ma thú nào việc phải trở thành ma thú khế ước cũng chính là một sự sỉ nhục. Bọn chúng đường đường là ma thú cao cao tại thượng hàng ngày sống trong tự do tại sao lại đột nhiên phải cúi mình trước nhân loại hèn hạ, hơn nữa còn phải tạo ra một xiềng xích trói buộc với nhân loại, khiến mọi sự tự do của chúng đều bị tước đoạt, mọi sự đều phải phục tùng mệnh lệnh của nhân loại? Bản tính cao ngạo của chúng cho phép điều đó sao? Tất nhiên là không!

Liệt Hỏa Diễm nó đây còn đường đường là ma thú biến dị lại phải khế ước với một nha đầu 10t vất vả chưa sạch, đây là sự việc nhục nhã cỡ nào?!

Nhìn vẻ mặt quật cường không chịu khuất phục của Liệt Hỏa Diễm, Mộ Dung Như Ly chỉ nhàn nhạt nở một nụ cười nhưng nụ cười này lại đặc biệt chói mắt khiến Liệt Hỏa Diễm trong lòng rét lạnh. Mặc Hàn Phong âm thầm mặc niệm lần hai, cũng có linh tính nhưng tại sao nó lại ngu ngốc như vậy cơ chứ? Lần này thì xong rồi...

Như để chứng minh cho ý nghĩ của hắn là đúng trên tay Mộ Dung Như Ly liền xuất hiện một đốm lửa to bằng một đốt ngón tay. Nàng cười tà, tặc lưỡi:

“Chắc chắn, không biết hỗ trợ sẽ trông như thế nào nhỉ? Ta thật tò mò...~”

Quả nhiên... Khóe miệng hai người Mặc Hàn Phong và Lục Vĩ Hồ đồng thời co giật.

“Ngươi dám?!” Liệt Hỏa Diễm làm sao không hiểu được ý nghĩa trong câu nói đó của nàng được cơ chứ. Nàng chính là muốn thiêu rụi lòng nó! Thu lại nụ cười nơi khóe miệng, Mộ Dung Như Ly lạnh lùng nói:

“Ta có dám hay không thì ngươi cứ chống mắt lên mà xem!” rồi không do dự đưa ngọn lửa đang cháy hừng hực về phía nó. Nàng không có nhiều thời gian để chơi đùa với nó. Bộ lông đối với loại ma thú như Liệt Hỏa Diễm là vô cùng quan trọng, nàng chắc chắn nó sẽ không dám mạo hiểm đâu a!

Bất quá hình như Mộ Dung Như Ly đã quá xem thường khả năng chịu đựng của Liệt Hỏa Diễm rồi. Lửa đã lan ra một mảng rộng mà nó vẫn nhất quyết không chịu khuất phục, còn không ngừng dùng sức công kích nàng.

Mộ Dung Như Ly bắt đầu thở dài: “Thật là một ma thú cứng đầu!”

Nói rồi nàng mặc kệ Liệt Hỏa Diễm miệng đang không ngừng buông lời chửi rủa, xoay người tiến về phía Lục Vĩ Hồ, lạnh nhạt nói:

“Ý ngươi thế nào?”

Lục Vĩ Hồ thoáng sững sờ, nó không nghĩ nàng cũng sẽ hỏi mình. Trong lòng có một thứ cảm xúc khó hiểu dâng lên, thứ đó thúc giục nó hãy đồng ý với nàng, nói rằng nàng chính là người mà nó cần. Thuận theo thứ đó Lục Vĩ Hồ liền mơ hồ gật đầu.

Nhận được đáp án như mong muốn Mộ Dung Như Ly hài lòng xoa nhẹ đầu nó rồi đứng dậy, nghiêm túc hô:

“Khế Ước Chi Trận, mở!”

Tức khắc một vòng tròn thất sắc xuất hiện dưới chân Lục Vĩ Hồ, bên trong vòng tròn là một hình lục giác, tiếp đó kí hiệu của bảy nguyên tố hiện lên. Lục Vĩ Hồ âm thầm hít một ngụm khí lạnh, chủ nhân như vậy cũng quá yêu nghiệt đi!

“Khế ước bình đẳng, khế!”

*Có ba loại khế ước:

- Khế ước chủ tớ: Ma thú bắt buộc phải thực hiện mệnh lệnh của chủ nhân. Nếu ma thú chết, chủ nhân không bị ảnh hưởng. Nếu chủ nhân chết, ma thú cũng phải chết theo.

- Khế ước bình đẳng: Hai người đều bình đẳng. Nếu ma thú chết chủ nhân sẽ bị phản bội nhưng không nghiêm trọng. Nếu ma thú phản bội chủ nhân sẽ bị phản bội, nghiêm trọng nhất là có thể mất mạng. Nếu chủ nhân chết khế ước sẽ tự giải trừ, ma thú được tự do.

- Loại khế ước thứ ba là loại khế ước đặc biệt, Khế ước linh hồn: Linh hồn của chủ nhân và ma thú sẽ gắn kết với nhau như một thể, có thể cảm ứng được nhau ở mọi nơi. Nếu một trong hai chết người còn lại cũng sẽ chết. Đây chính là điển hình của thể loại "Sống chết có nhau"!

Mộ Dung Như Ly không chọn khế ước loại một vì như vậy đối với ma thú chính là cưỡng ép, mà nàng lại không thích như vậy. Loại ba thì càng không thể, nàng và nó cũng chưa thân thiết đến mức giao mạng sống cho nhau đâu! (Nguyệt: Cứ chờ đi, về sau chính là vậy đó! ^^)

Dứt lời kí hiệu nguyên tố băng tách ra khỏi hình lục giác rồi nhập vào mi tâm của Lục Vĩ Hồ. Kí hiệu hình thoi màu trắng đục sáng lên rồi biến mất như chưa từng tồn tại. Cùng lúc đó Mộ Dung Như Ly liền cảm thấy có một cỗ huyền lực dồi dào chạy vào đan điền. Nàng vội vàng ngồi xuống, hướng Mạc Hàn Phong nói:

"Phong ca, ta hiện tại phải hấp thụ huyền lực, ngươi giúp ta trông chừng con hổ, đừng để nó chạy!" rồi nhắm nghiền mắt lại, bắt đầu vận công.

Mạc Hàn Phong "ừ" một tiếng rồi quay lại nhìn Liệt Hỏa Diễm bằng ánh mắt lạnh thấu xương. Kẻ này lại dám không quy thuận Ly Nhi, hẳn phải hảo hảo dạy bảo mới được!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyết Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Uy Hiếp Trắng Trợn!

Mạc Hàn Phong tiến đến trước mặt Liệt Hỏa Diễm, tay khẽ phất, tức khắc ngọn lửa quanh thân thể nó vụt tắt. Phóng ra một chút uy áp Huyền thú, hẳn ngồi xuống lạnh mặt nhìn Liệt Hỏa Diễm, nói:

"Ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn kí khế ước với Ly Nhi, nếu không...đừng trách ta tàn nhẫn."

Liệt Hỏa Diễm toàn thân run rẩy, cúi đầu sát đất không dám hé nửa lời. Mà căn bản là do uy áp của Mạc Hàn Phong đang áp chế nó khiến nó không thể cử động.

Liệt Hỏa Diễm tâm tình phức tạp, trong đầu suy nghĩ vô cùng rối loạn. Uy áp đó...nó nhận ra! Chỉ có một chủng loại mới có thể sở hữu thứ uy áp cường đại như vậy. Đó chính là Huyền thú!

Nam nhân trước mặt nó lúc này chính là Huyền thú đại nhân a! Tại sao ngài ấy lại xuất hiện ở đây, hơn nữa lại có vẻ rất thân thiết với nha đầu kia?! Không lẽ ngài ấy là ma thú khế ước của nàng ta?! Không có khả năng! Nếu thật sự là như vậy thực lực nàng ta hẳn phải mạnh hơn chứ không phải chỉ là Huyền Vương nhị cấp đơn thuần! Vậy rốt cuộc mối quan hệ của hai người bọn họ là gì?...

Nhìn Liệt Hỏa Diễm vẻ mặt phức tạp, Mạc Hàn Phong đứng dậy quay lưng về phía nó, lạnh lùng nói:

"Ngươi không cần suy đoán mối quan hệ giữa Ly Nhi và ta, càng không nên tò mò. Ngươi hiện tại chỉ cần nhớ, nếu ngươi dám phản bội nàng, ta sẽ lột da ngươi!" Trong mắt hắn xẹt qua một tia tàn nhẫn.

"Dạ...vâng!" Đùa gì chứ?! Ngươi ta đã đe dọa như vậy rồi nó còn dám có ý định phản bội sao?!

...

2 canh giờ sau... Oành—

Tiếng nổ vừa dứt dưới chân hai người Mộ Dung Như Ly và Lục Vĩ Hồ liền xuất hiện vòng tròn thăng cấp. Lục Vĩ Hồ từ Thú Vương nhị cấp đột phá thành Thú Vương tứ cấp, ngoại hình bắt đầu có sự thay đổi. Bộ lông trắng muốt của nó hiện tại đã chuyển thành màu bạch kim trông càng đẹp đẽ, kí hiệu khế ước trên mi tâm phát ra một luồng sáng chói mắt, càng trở nên tinh xảo. Những vết thương trong trận chiến khi nãy đều đã lành lại.

Mộ Dung Như Ly thăng cấp thành Huyền Vương tam cấp, ít hơn so với Lục Vĩ Hồ một cấp. Trong lòng nàng rủa thầm, kẻ nào dám nói Triệu hồi sư không thể kí khế ước với ma thú đối với mình hơn cấp?! Nàng hiện tại chính là kém Lục Vĩ Hồ một cấp đấy!

(Nguyệt: Dạ, là ta nói đó ạ! Tỷ là thiên tài, ko, tỷ là nữ chính vậy nên tỷ có khả năng đặc biệt hơn so với người thường!)

Kí hiệu trên mi tâm Lục Vĩ Hồ phát ra hào quang ngày một chói mắt, đột nhiên một luồng sáng bay đến bàn tay Mộ Dung Như Ly xoay vài vòng rồi biến mất. Lúc này trên tay nàng đã xuất hiện thêm một thứ khác, đó là một chiếc nhẫn màu trắng đục hoa văn tinh xảo, ở giữa được đính một viên bạch ngọc có hình dạng giống kí hiệu trên mi tâm Lục Vĩ Hồ.

Mộ Dung Như Ly cầm lấy chiếc nhẫn quăng vào khayên tai trừ vật, hiện tại chưa phải thời cơ để lộ thân phận Triệu hồi sư.

Lục Vĩ Hồ về mặt kích động nhìn nàng. Nó chưa từng thấy ma thú nào kì khế ước mà có thể lập tức tăng cấp! Nó thật sự đã bị đả kích, chỉ biết ngây ngốc nhìn nàng, cái gì cũng không nói.

Đào mắt nhìn Liệt Hỏa Diễm đang cúi đầu sát đất thân thể run rẩy, Mộ Dung Như Ly khó hiểu liếc Mạc Hàn Phong:

"Nó sao vậy? "

Hắn lập tức thu lại uy áp, bày ra vẻ mặt vô (số) tội:

"Ta chỉ sử dụng một số biện pháp khiến nó không dám chạy thôi, không ngờ nó lại sợ như vậy! Ta thật sự chỉ nói vài câu a! "

Liệt Hỏa Diễm nghe hắn nói vậy suýt chút nữa thì học máu lăn quay ra bất tỉnh. Ngài có thể đừng khiêm tốn như vậy được không?! Ngài rõ ràng là uy hiếp ta nha! Bất quá điều này nó chỉ dám nghĩ trong lòng, không dám nói ra.

Đứng dậy phui bụi đất dính trên y phục, Mộ Dung Như Ly lạnh giọng hướng Liệt Hỏa Diễm hỏi:"Đã nghĩ thông chưa? "

Liệt Hỏa Diễm vội vàng gật đầu như sợ nàng sẽ đổi ý. Mộ Dung Như Ly lườm Mạc Hàn Phong, ý muốn nói: Ngươi thật sự không làm gì nó sao?. Nhận được cái nhìn đầy ẩn ý của nàng, hắn tự động làm lơ, quay mặt nhìn đi hướng khác.

Mộ Dung Như Ly thở hắt ra một hơi, tên này thật là... Đặt tay lên trán Liệt Hỏa Diễm, nàng hô:

"Khế Ước Chi Trận, mở! "

Lần này Mộ Dung Như Ly vẫn lựa chọn khế ước bình đẳng, nàng muốn thử, thử xem liệu mình có thể đặt niềm tin vào những ma thú này hay không.

Kí hiệu nguyên tố hỏa tách ra khỏi hình lục giác rồi nhập vào mi tâm Liệt Hỏa Diễm. Kí hiệu ngọn lửa tinh xảo sáng lên rồi lập tức biến mất.

Mọi chuyện vẫn lặp lại như trước, bất quá nàng cảm thấy có điểm khác biệt. Huyền lực từ Liệt Hỏa Diễm có vẻ thuần túy hơn, hơn nữa còn mang một chút gì đó...khác lạ! Bất quá lạ ở đâu thì nàng cũng không tiên suy nghĩ, bây giờ nàng phải hấp thu chúng.

2 canh giờ 1 khắc sau... Oành—

(Mịa nó nổ lăm thế này?!)

Thiên địa pháp tắc bùng nổ, hai vòng tròn trắng cấp xuất hiện. Vòng tròn trắng cấp của Liệt Hỏa Diễm dường như khác với bình thường, toàn bộ đều nhuộm một màu đỏ như lửa, chân thực hơn nữa là nó còn tỏa ra khí nóng.

Mộ Dung Như Ly mày liễu nhíu lại, tại sao lại xuất hiện thiên địa pháp tắc? Chẳng phải nó chỉ xuất hiện khi Vương của một bộ tộc nào đó thăng cấp thôi sao? Nàng tất nhiên không có khả năng rồi, vậy chẳng lẽ...?! Ánh mắt nàng nhìn Liệt Hỏa Diễm phủ thêm một tầng thâm thúy.

...

Quảng nổi chiếc nhẫn có kí hiệu ngọn lửa vào không gian. Mộ Dung Như Ly vuốt lại y phục, chỉ tay vào hai ma thú, nói:

"Bây giờ ta chính là chủ nhân cũng chính là bằng hữu của các ngươi. Hồ là Tiểu Diễm, hồ ly là Tiểu Hồ, cảm có dị nghị! Hiểu chưa? "

"Đã hiểu! "Cả hai đồng thanh, trong mắt nồng đậm sùng bái.

Lại đem Tăng Hồn Thảo đưa cho Mạc Hàn Phong, nàng nói:

"Phong ca, ngươi đem nó trồng trong Cỏ Vạn Phúc đi. Cắm cái lại! "

Thấy hắn có ý phản đối nàng liền bồi thêm một câu đầy uy hiếp. Mạc Hàn Phong đành ủy khuất xoay người quay về Cỏ Vạn Phúc.

Hài lòng gật đầu Mộ Dung Như Ly nói với hai ma thú:

"Được rồi, bây giờ chúng ta đi hoạt động gần cốt một lát! "

Rồi hướng phía trong thâm lâm đi tới. Tiểu Hồ, Tiểu Diễm nhìn nhau rồi cũng theo vào.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Bức Tranh tình Cảm

Sau khi quây tung Hắc Vụ Sâm Lâm Mộ Dung Như Ly cuối cùng cũng theo Mạc Hàn Phong trở về. Vừa vào phòng nàng đã nằm lãn ra bàn ngáp ngắn ngáp dài.

Lưu quang trong mắt chợt lóe, Mộ Dung Như Ly bật dậy nhìn hai ma thú, về mặt thập phần cao hứng:

“Các ngươi đều có thể hóa hình được rồi đúng không?”

Hai ma thú đồng thời gật đầu.

“Vậy mau biến cho ta nhìn!” A~ Có lão thiên mới biết trong lòng nàng hiện tại đang hào hứng đến cỡ nào. Nếu dung mạo bọn họ tương tự Mạc Hàn Phong thì chẳng phải bên cạnh nàng sẽ có thêm hai cái mỹ nam hay sao? Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng bản thân với dung nhan khuynh đảo thiên địa xuất hiện trước mặt bản dân thiên hạ mà đằng sau là ba cái nam nhân dung mạo xuất chúng khiến đám nữ nhân thêm nhỏ dãi là nàng lại cảm thấy thỏa mãn a!

(Nguyệt: Ly tỷ...ta thật sự không nhận ra tỷ lại chính là một cái sắc nữ! / MDN Ly: Hừ, ngu ngốc! Ngay từ đầu ta đã là như vậy rồi!)

Nhìn về mặt "kinh dị" của Mộ Dung Như Ly hai người Tiểu Hồ, Tiểu Diễm không khỏi cảm thấy rét run. Không lẽ chủ nhân đang tính kế bọn chúng?!

(Về sau gọi Tiểu Hồ và Tiểu Diễm là "hắn" nhé!)

Xoay người một lần, tức khắc xung quanh hai người bọn hắn phát ra hào quang chói mắt. Trước mắt Mộ Dung Như Ly lúc này đã không thấy hai ma thú mà chỉ còn hai thiếu niên. Dung mạo ấy há? Chỉ có thể dùng một từ "mỹ" để miêu tả!

Tiểu Hồ chính là một thiếu niên chừng 13t, dung mạo phong tình vạn chủng, toàn thân toát ra vẻ yêu mỹ. Hắn vận tử y, cổ áo xẻ hình chữ V làm lộ ra làn da trắng nõn như nữ nhân. Mái tóc bạch kim dài đến ngang eo, mềm mượt như thác đổ xuống bờ vai rộng. Mắt phượng hẹp dài toát ra vẻ lười biếng nhưng không giấu được một tia giả hoạt, đôi con ngươi thuần túy một màu tím âm trầm khiến người ta không nhìn được mà trầm luân, một bên mắt bị tóc che khuất khiến hắn càng thêm mỹ hoặc.

Mộ Dung Như Ly trong lòng gào thét: Ngươi chính là cái yêu tinh quyến rũ người a! Chết tiệt, nếu không phải ta sở hữu tinh thần vững chãi thì chỉ sợ đã sớm bị ngươi câu mất hồn rồi!

Lại nhìn sang Tiểu Diễm là một thiếu niên cũng tầm tuổi Tiểu Hồ bất quá khí chất lại không giống. Hắn một thân hắc y, mái tóc màu xám tro dài ngang vai được cố định tỉ mỉ bằng một chiếc trâm bạch ngọc. Khuôn mặt hình chữ điền, sống mũi cao thẳng, mày kiếm cao vút, bạc môi mỏng chu lên khiến người ta không khỏi muốn cắn một phát. Đôi con ngươi hổ phách toát ra vẻ ngông cuồng.

Mộ Dung Như Ly cảm thán:

Hắn đích xác là một tên nóng nảy, về sau phải hảo hảo rèn luyện một phen cho hắn mới được!

Trong lòng âm thầm đánh giá còn bề ngoài nàng lại xoa xoa cằm, nhượng mảy nói:

“Các ngươi đẹp như vậy không có nữ nhân theo đuổi mới là lạ đó!” Nghe vậy trong mắt Tiểu Diễm lộ rõ vẻ khinh thường. Hắn bĩu môi hừ lạnh:

“Nhân loại là một lũ ngu xuẩn! Chúng không xứng nhìn ngắm dung mạo của ta!”

Mặc dù Tiểu Diễm đối với Mộ Dung Như Ly đã quy thuận nhưng việc này cũng không thể thay đổi suy nghĩ của hắn về nhân loại.

Tiểu Hồ đi đến bên cạnh đùa nghịch một lọn tóc của nàng, cười tà:

“Nhân loại...là ám chỉ cả chủ nhân a~”

“Ách! Đương nhiên chủ nhân là ngoại lệ! Ta mới không xứng được nhìn ngắm dung nhan phòng hoa tuyệt đại của người!” Tiểu Diễm chột dạ, vội vàng xua tay, cười hề hề bắt đầu sự nghiệp vuốt mông ngựa.

Tiểu Hồ không đáp lại, trong lòng âm thầm phỉ báng hắn một trận: Tốc độ lật mặt còn nhanh hơn cả ta! (Nguyệt: Hừm? Ca đây chính là đang tự thú sao?)

Mộ Dung Như Ly nhìn một màn này khóe miệng bất giác nâng lên. Có lẽ những ngày tháng về sau sẽ không còn yên ắng nữa...

Cốc Cốc...

Có tiếng gõ cửa bên ngoài vọng vào. Mộ Dung Như Ly phát tay ý bảo tất cả im lặng rồi lạnh nhạt nói: “Vào đi”

Nàng mặc dù không thích bị làm phiền song để Lan Nhi phải phá lệ vào thông báo thì hẳn là chuyện quan trọng.

Lan Nhi bước vào liền ngây ngốc chôn chân tại chỗ. Nàng ta thấy gì? Đương nhiên là một "bức tranh" phải nói là vô cùng mỹ giữa tiểu thư nhà mình và

ba cái tuần nam

Trong mắt Lan Nhi: Mộ Dung Như Ly một tư thái lười biếng ngồi trên ghế, hai chân gác lên một chiếc ghế khác mà lúc này đằng sau nàng là một nam nhân yêu mị đang ôn nhu vuốt mái tóc nàng, còn trước mặt là một nam nhân có chút ngốc đang cười hề hề bóp chân cho nàng, bên cạnh là nam nhân lãnh khốc mặt không rõ cảm xúc. Điểm chung của cả ba nam nhân là đều dùng ánh mắt ôn nhu đầy tình ý nhìn nàng.

Mà thực chất mọi chuyện là như thế này: Như mọi người đã biết soái ca yêu nghiệt Tiểu Hồ của chúng ta chỉ đang đùa nghịch một lọn tóc của mỗ nữ chính mà thôi, hoàn toàn không có "ôn nhu vuốt" như Lan Nhi thấy, còn soái ca đang cười hề hề mất hình tượng Tiểu Diễm thì đang thực hiện sự nghiệp vuốt mông ngựa của mình, cái gì cũng không để ý, cuối cùng là Mạc Hàn Phong. Hắn dùng ánh mắt ôn nhu đầy tình ý nhìn nàng? Sai, sai, hoàn toàn sai hết! Hắn chính là đang dùng ánh mắt giết người không đền mạng nhìn hai kẻ Tiểu hồ Tiểu diễm a!

Nếu để mấy người này biết được hành động tùy ý của bọn họ trong mắt Lan Nhi lại trở thành một bức tranh tình cảm hoa bay đầy trời trái tim bắn tứ phía thì không biết sẽ có phản ứng ra sao đây a?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Khái Niệm Về Tình Yêu

Sau một hồi bị Lan Nhi nhìn chăm chăm bằng ánh mắt ám muội Mộ Dung Như Ly cuối cùng cũng không nhịn được mà lên tiếng:

"Có chuyện gì?"

Nàng thực sự không thể chịu được việc có người nhìn mình chăm chăm như vậy a!

Giọng nói không mặn không nhạt của Mộ Dung Như Ly đã thành công kéo Lan Nhi về thực tại. Nàng ta ngại ngùng sờ sờ mũi, lí nhí:

"Dạ, khi nãy Lãnh Trần có qua đây thông báo với tiểu thư rằng Tam thiếu gia đã bế quan tu luyện, nhất định sẽ không khiến người thất vọng!"

Mộ Dung Như Ly cũng không có biểu cảm gì mà chỉ "ừ" một tiếng.

"Được rồi, người lui ra đi, ta hiện tại phải tu luyện."

Lan Nhi nhìn nàng do dự:

"Nhưng mà tiểu thư, người vừa mới tỉnh dậy chưa lâu mà, vẫn nên nghỉ ngơi thêm vài ngày."

Nàng cười nhẹ, cốc đầu nàng ta một cái:

"Người nghỉ quá nhiều rồi! Đừng lo, ta sẽ tự biết chừng mực."

Mộ Dung Như Ly đã nói vậy Lan Nhi cũng không còn gì khuyên can nữa liền ngoan ngoãn lui ra, quên luôn vụ hỏi thân phận hai người Tiểu Hồ Tiểu Diễm.

Để hai ma thú trở về không gian ma thú Mộ Dung Như Ly liền lấy từ Cổ Vạn Phúc ra một cuốn công Pháp ngồi tu luyện. Thấy ở chỗ nàng đã không còn cần đến mình Mạc Hàn Phong liền trở về không gian trong Cổ Vạn Phúc bắt đầu sự nghiệp chăm sóc được thảo.

...

Sáng hôm sau —

"Oáp ~"

Mộ Dung Như Ly vươn vai ngáp một cái. Hôm qua nàng thức trắng đêm xem hết bộ công pháp hệ nguyên tố thủy, vừa mới chớp mắt chưa đầy 2 canh giờ. Bất quá nàng cũng không thấy buồn ngủ, thói quen ngủ ít của nàng đã được hình thành ở kiếp trước. Là một sát thủ, việc này chính là một yếu tố quan trọng. Hơn nữa, hôm nay chính là ngày khảo hạch a!

Vuốt lại mái tóc có chút rối Mộ Dung Như Ly lười biếng gọi:

"Lan Nhi"

Lan Nhi nghe gọi thì nhẹ nhàng mở cửa bước vào, cung kính thưa: "Tiểu thư đã tỉnh?"

"Ừ, người qua đây giúp ta chuẩn bị y phục." Nàng thật sự rất lười, hơn nữa cái thứ y phục cổ đại của nguyên chủ toàn loại rườm rà khó mặc, nàng cũng đành bỏ tay.

...Mộ Dung Như Ly cùng Lan Nhi rời viện, hướng Lâm Vân viện đi tới. Vừa bước chân vào sân nàng đã thấy Lãnh Trần một tư thái bảo hộ đứng trước cửa phòng Mộ Dung Như Ly. Mộ Dung Như Ly không dấu vết liếc nhìn Lan Nhi một cái thật lâu. Chỉ thấy nàng ta vẻ mặt hồi hộp, hai tay nắm chặt lấy váy, đầu cúi thấp. Nàng (MDN Ly) âm thầm thở dài, nha đầu này đúng là nhát mà! Thích hẳn thì cứ việc bày tỏ là xong, cứ cứ cấn rầy chịu đựng như vậy cũng thật mệt mỏi!

Xin mọi người thứ lỗi cho mỗ nữ chính của chúng ta, nàng ấy thật sự không hiểu một chút gì về tình yêu luôn! Nếu việc này dễ dàng nói ra như vậy thì đã không có nhiều người yêu nhau nhưng lại bỏ qua nhau rồi. Ừm, có thể lấy ví dụ từ soái ca lãnh khốc Mạc Hàn Phong của chúng ta. Bất quá có bỏ qua nhau hay không ấy...là phải nói chuyện về sau.

(Nguyệt: Không lo, không lo! Ta sẽ không để chuyện này xảy ra đâu! ^^ / MHP: Ừm, nếu người dám không để ta và Ly nhi thành một cặp thì cứ việc mà lo hậu sự đi! / Nguyệt: *toát mồ hôi lạnh* Đáng sợ ~!)

Lãnh Trần cũng đã nhìn thấy hai người bọn nàng. Hắn chậm rãi tiến đến trước mặt Mộ Dung Như Ly, lạnh nhạt nói:

"Thiếu gia có nói nếu ngài vẫn chưa bé quan xong thì Tam tiểu thư hãy đi trước, ngài sẽ theo sau."

Nàng lác đầu: "Không sao, ta ngồi đây đợi ca ca là được rồi."

"Làm phiền Tam tiểu thư rồi."

"Ừm."

Lãnh Trần xoay người, lúc nhìn đến Lan Nhi đứng phía sau nàng thì khóe miệng nhẹ nâng, bất quá do không quen nên nụ cười của hắn có chút cứng ngắt.

"Lan Nhi, đa tạ!" Hắn nói, giọng nói đã thêm một phần nhu hòa.

Lan Nhi nghe gọi tên thì giật mình ngẩng đầu lên, đến khi phát hiện ra người nói là Lãnh Trần thì nàng ta liền ngẩn ra. Hắn... vừa nói chuyện với nàng ta? Trong mắt nàng ta lộ rõ vẻ không thể tin được, Lãnh Trần cư nhiên nói chuyện với nàng ta!

Nhìn bộ dáng ngây ngốc của Lan Nhi Lãnh Trần liền cảm thấy buồn cười. Hơn nữa còn có cảm giác nàng ta... thật đáng yêu! Ách! Hắn đang nghĩ cái gì vậy chứ?!

"Cô nương đã chăm sóc ta một ngày qua, ta thật sự rất cảm kích! Nếu cô nương có việc gì cần giúp, ta nhất định sẽ ra tay tương trợ!"

Mộ Dung Như Ly trong lòng cảm thán, không ngờ Lãnh Trần lại ra tay nghĩa hiệp như vậy! Vậy là hắn nợ Lan nhi hắn một cái ân tình nha!

"A, huynh không cần phải làm vậy đâu! Đây là việc ta nên làm, không cần báo đáp!" Lan Nhi bối rối xua xua tay. Bề ngoài là vậy nhưng trong lòng nàng ta lúc này đang thập phần vui sướng. Lãnh Trần ca chịu nói chuyện với nàng ta, hơn nữa còn cười với nàng ta, như vậy là đã quá đủ rồi, nàng ta thật sự không dám đòi hỏi thêm gì nữa.

Mộ Dung Như Ly nhướn mày, rốt cuộc phải nói Lan Nhi lương thiện hay ngu ngốc đây? Có được điều kiện tốt như vậy mà lại không biết tận dụng, chắc là ngu ngốc rồi!

Thật ra tình yêu mà Lan Nhi dành cho Lãnh Trần rất đơn thuần không có bất cứ vụ lợi hay tạp niệm nào, nó chỉ đơn giản là hàng ngày được nói chuyện, nhìn ngắm người mình yêu thương, được chia sẻ những cảm xúc chân thật của mình với người đó thôi. Đối với một người từ nhỏ đã sống trong bóng tối mỗi bước chân đều dẫm đạp lên con đường đầy máu tanh như Mộ Dung Như Ly thì khái niệm tình yêu đơn thuần chưa từng tồn tại. Cái nàng thấy được là những cuộc hôn nhân không có hồi kết hai bên lợi dụng lẫn nhau, mà giả sử nói họ yêu nhau thì cũng chỉ là cái có để che mắt thiên hạ. Nàng đã thấy không ít người yêu mù quáng nhưng cuối cùng cái họ nhận được là sự hờ hững, lừa dối của người còn lại.

Tình yêu đối với Mộ Dung Như Ly chính là một trò chơi, một khi đã dấn thân vào nó thì khó có thể dừng lại được. Mà vật đặt cược cho ván chơi chính là trái tim, sự tin tưởng và lòng tự trọng của con người. Nếu chiến thắng thì không cần phải nói, người đó sẽ nhận được tất cả những điều mình mong muốn, còn nếu thua...họ sẽ mất tất cả. Tình yêu, chính là một trò chơi nguy hiểm.

Mộ Dung Như Ly đã tự rèn cho mình một trái tim băng lãnh, nàng không muốn dính dáng đến tình yêu. Nói thế nào nhỉ? Như Liên Đàm chẳng hạn. Vì tình yêu mà cô ta bất chấp tất cả, không ngại xuống tay với bạn thân. Để làm được việc này cô ta đã đánh cược cả trái tim và lòng tự trọng của mình. Và kết quả? Cô ta thắng? Ha ha, chưa chắc! Thời gian vẫn còn rất nhiều a....

Nhìn Lan Nhi ngây thơ như vậy Mộ Dung Như Ly trong lòng thở dài. Thôi, nàng cũng không muốn xen vào nữa. Tình yêu ấy hả? Phải để hai người Lan Nhi - Lãnh Trần tự mình gây dựng thôi.

Còn nàng? Bỏ đi, không yêu đương gì hết! Nàng hiện tại còn rất nhiều việc quan trọng cần hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyết Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Nhớ nhà

Chậm rãi ngồi xuống mặt ghế đá lạnh buốt, Mộ Dung Như Ly lơ đãng thả hồn vào khoảng không trống rỗng. Đột nhiên trong lòng nàng dâng lên một thứ cảm xúc khác thường. Đây phải chăng chính là... nhớ nhà? Ha, nực cười! Ở Trái Đất nàng đâu còn gì cơ chứ...

Trừ một vài ngoại lệ... Ví như sư huynh Ngao Thiên với bản tính dễ tiện chẳng hạn. Hắn đối với nàng chính là người thân duy nhất còn sót lại trên cuộc sống sau cái chết của sư phụ. Cái ngày mà Mạc Hàn Phong đem linh hồn nàng đến nơi này chính là ngày hắn từ Nhật trở về, cũng chính là ngày hắn và nàng được đoàn viên sau 2 năm xa cách. Nhưng sự đòi thật chó treu! Từ việc bị thương đến việc bị bạn thân phản bội, nàng thực sự không nghĩ sẽ có một ngày bản thân mình lại trở nên thảm hại đến vậy!

Nàng chính là còn chưa gặp hắn lần cuối... Mặc dù tính cách không được tốt cho lắm, da mặt dày hơn cả vỏ Trái Đất, thi thoảng lại bày ra bộ dáng dễ tiện nhưng hắn đối với nàng rất tốt, nàng không thể không cảm động. Nếu sự việc ngày hôm đó không xảy ra thì có lẽ bây giờ nàng và hắn vẫn đang cùng nhau trò chuyện, cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên...

...

Ở một nơi nào đó trong Đại lục Huyền Vũ...

“Hắt xì!” Một nam nhân bộ dáng hoa hoa công tử xoa xoa cái mũi đỏ ửng, lầm bầm - “Lạ vậy, chẳng lẽ đang có ai nhớ ta?”

Lại nắm chặt lấy một bên ngực trái đang không ngừng nhói đau, thanh âm của hắn dần âm ỉm:

“Tại sao lại đau như vậy? Tại sao ta lại cảm thấy buồn? Cảm giác... giống lúc đó...”

Hắn ta chậm rãi ngẩng đầu lên trời. Bầu trời chỉ thuần túy một màu xanh, trong veo nhưng không vì thế mà tâm trạng hắn tốt hơn chút nào. Về mặt hắn dần trở nên ưu thương, bạc môi khẽ mở, như tự hỏi lão thiên mà cũng là tự hỏi chính mình:

“Sư muội, muội rốt cuộc là đang ở chỗ nào? Sư huynh thật nhớ muội...”

...

Thu lại tầm mắt, Mộ Dung Như Ly bắt đầu hát như để thỏa mãn chính bản thân mình.

Con búp bê vải bị con người thuận tay vứt bỏ

Con mưa gột rửa lớp bông trắng vốn đã mục nát của nó

Đồng thoại tan biến chỉ trong phút chốc

Phong khinh vân đạm, đã bị hiện thực chối bỏ

Lê thân thể bị tàn phá

Hồi tưởng giấc mộng dịu dàng

Đã mất đi quyền được hạnh phúc

Từ nay về sau rồi đi, đành lưu lạc một mình

Nơi thiên đường tăm tối

Ánh sao không còn tỏa sáng như trước

Chiếc cánh lê loi bay đi

Vứt bỏ những ảo tưởng ngọt ngào

Phương hướng của mặt trời

Cảnh tượng chưa bao giờ được nhìn thấy

Chiếc cánh ấy bay lên cổ chấp bay lượn
Biết bao lần mê man, biết bao lần tuyệt vọng

Mồ hôi nước mắt chảy thành dòng

Đến khi nhận ra không thể giả vờ được nữa

Đạt được rồi mất đi

Cười nhạo lời tán dương, ta cất vang tiếng hát

Về giấc mộng của chàng Icarus

Sẽ bay đi, sẽ cất cánh về phía trước

.....

Hãy nhìn ta tự mình trải qua mọi đau thương

Chiếc cánh ấy bay lượn

Đòi hỏi sự kiên cường gấp đôi

Chiếc cánh còn sót lại

Chống chọi tất cả những điều bất hạnh

..... (Đan Dực Phi Tường - Song Sênh cover)

Mộ Dung Như Ly vượt ngục điều hòa lại nhịp thở, lâu rồi nàng chưa hát nên lấy hơi có chút khó khăn. Bất quá nàng phải công nhận giọng hát của thân thể này rất hay, nghe rất êm tai, nếu sống ở hiện đại nhất định sẽ trở thành một đại minh tinh.

Bài hát này kiếp trước nàng rất thích, lời nhạc nàng đã sớm thuộc lòng. Nàng tìm thấy mình trong chính bài hát ấy...

“Oa tiểu thư, người hát thật hay!” Lan Nhi vẻ mặt không thể tin cảm thán. Từ trước tới giờ nàng ta chưa từng nghe tiểu thư hát qua, không ngờ lại hay như vậy!

Mộ Dung Như Ly cười nhạt, ngầm đồng ý. Đương nhiên rồi! Còn phải xem nàng là ai cơ chứ!

Một tia buồn bã thoáng lướt qua trong mắt nàng. Có chút chán, hiện tại không còn ai cùng nàng tự kỉ nữa a~ (Nguyệt: Trước đó có cái tên sư huynh đệ tiện cùng tỷ ấy lên con ấy mà.)

“Ly Nhi!” Một giọng nam tử mang theo sự vui sướng vang lên sau lưng nàng.

Mộ Dung Như Lâm cùng Lãnh Trần không biết từ lúc nào đã đứng sau trước cửa phòng, đang tiến đến phía nàng. Thả ra một tia huyền lực dò xét tu vi Mộ Dung Như Lâm, nàng thoáng kinh ngạc, vui vẻ:

“Ca ca, huynh đột phá Huyền Sư nhị cấp?!” Ày, cũng thật nhanh đi! Bất quá vẫn chưa bằng nàng.

Hắn cũng không bắt ngờ, mỉm cười ôn hòa, sủng nịnh xoa đầu nàng: “Ừm!”

“Vậy chúng ta mau đi thôi!”

Nói rồi Mộ Dung Như Ly ôm lấy một cánh tay Mộ Dung Như Lâm hướng khu khảo hạch kéo đi. Hắn bắt đầu dĩ cười cười để nàng kéo. Lãnh Trần cùng Lan Nhi đi sau cùng thì thoáng còn liếc mắt đưa tình.

Tiểu Hồ trong không gian ma thú nhú mào, mới nãy hắn còn cảm thấy thanh bạch cảm xúc của chủ nhân đang hạ thấp tầm trọng vậy mà hiện tại lại trở lại bình thường rồi. Chẳng lẽ hắn nhìn nhầm? Lại chờ dài một hơi, aizz cảm xúc của chủ nhân quả nhiên là biến hóa khôn lường mà! Đây chính là "hi nộ vô thường" a!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Súc Sinh Cẩn Loạn

Điều kiện khảo hạch là tất cả đệ tử đều phải từ 25 tuổi trở xuống. Để kiểm tra hệ nguyên tố tu luyện các đệ tử phải đặt tay lên một quả cầu rồi thúc đẩy huyền lực dao động, màu hệ nguyên tố càng đậm thì năng lực của nguyên tố càng mạnh. Các trưởng lão sẽ dựa trên kết quả nhận được để chọn ra 20 người có thực lực mạnh nhất tham gia thi.

Khi nhóm người Mộ Dung Như Ly đến nơi cũng đã có không ít người tụ tập, lập tức liền nhận được sự chú ý từ bọn họ.

"Không ngờ Tam thiếu gia cũng tham gia khảo hạch, ta vốn tưởng hắn sẽ như mọi năm chỉ ở nhà nghiên cứu dược thảo. " Nam đệ tử A lên tiếng.

"Đúng vậy. Bất quá với tu vi Huyền Sĩ thất cấp của hắn mà tham gia khảo hạch thì quả là tự mình rước lấy nhục nhã mà! "Nam đệ tử B gật gù về mặt xem kịch vui. Người có thực lực bằng Mộ Dung Như Lâm trong gia tộc không hề thiếu, hơn nữa còn rất nhiều, hắn (MDNLâm) không có khả năng được chọn.

...

Mặc dù nói Mộ Dung Như Lâm trong gia tộc có địa vị không thấp, được mọi người tôn trọng nhưng cũng không có ít người có thành kiến với hắn, đặc biệt là bộ phận những đệ tử có thực lực nhưng gia cảnh bần hàn không được coi trọng. Nam đệ tử B cũng chính là một trong số đó.

Những tiếng bàn luận từng câu từng chữ đều lọt vào tai nhóm người Mộ Dung Như Lâm. Thân thể hắn run lên, nụ cười nơi khóe miệng thoáng cứng đờ, ánh mắt dần ảm đạm.

Cảm nhận được sự khác thường của hắn Mộ Dung Như Ly cước bộ liền chậm lại, nâng tay cố che vào trán hắn:

"Huynh lại đang nghĩ cái gì vậy? Hối hận rồi sao? " (Hối hận vì đến tham gia khảo hạch ấy.)

Nghe vậy trong mắt Mộ Dung Như Lâm xẹt qua một tia sáng, về mặt liền trong phút chốc trở nên kiên định. Hắn lắc đầu, đáp:

"Không hối hận! "

Câu trả lời của hắn quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của nàng. Lúc trước hắn một mực nói sẽ bảo vệ nàng song hiện tại thực lực của nàng đã vượt qua cả hắn, hắn lấy gì để bảo vệ nàng đây? Việc tu vi của nàng tăng nhanh khiến hắn bị đả kích hơn nữa còn làm dấy lên mong muốn mạnh mẽ của hắn. Đây chính là chuyện tốt a!

Lúc này các đệ tử mới để ý thấy bên cạnh Mộ Dung Như Lâm còn có một người nữa.

"Hả, nữ hài kia là ai vậy?" Nữ đệ tử A ngây ngơ hỏi.

"Humm? Trông rất quen mắt! Bất quá ta xác định chưa từng thấy qua người này trong gia tộc." Nam đệ tử A xoa cằm, đôi mắt dán chặt vào bóng dáng Mộ Dung Như Ly.

"Oa! Nàng ta thật xinh đẹp!"

"Đúng vậy! Ta thấy nàng ta còn xinh hơn cả đệ nhất mỹ nhân Dương Hạ Kiều!"

"Hừ, chẳng qua chỉ là một nha đầu miệng hôi mùi sữa thôi mà, có cái gì đáng để chú ý cơ chứ?!" Nữ đệ tử B hừ lạnh.

"Ê, khoan đã! Người có thấy khuôn mặt của nàng ta và Tam thiếu gia giống nhau như đúc không?!"

"A, đúng rồi! Đây là chuyện gì?!"

.....

Đám nhân vật quần chúng lại bắt đầu sự nghiệp buôn dưa lê bán dưa hấu, bất quá mỗi nữ chính của chúng ta cũng không có tâm tư mà để ý.

Kéo Mộ Dung Như Lâm đến trước mặt lão giả ghi danh, nàng lạnh lên tiếng:

"Ta muốn tham gia khảo hạch."

Lão giả ngẩng đầu lên nhìn nàng, diện vô biểu tình* nói:

"Tên?"

(*diện vô biểu tình: mặt không biểu cảm)

"Mộ Dung Như Ly"

Hít—Dứt lời mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

"Ách! Thật không ngờ nàng ta lại chính là phế vật kiêm đệ nhất xấu nữ Mộ Dung Như Ly!"

"Đùa nhau à? Chẳng phải nói nàng ta xấu xí lắm sao?"

.....

"Phế vật đến đây rồi cuộc để làm gì?"

"Hắc, để làm trò cười cho thiên hạ chứ sao!"

.....

Trong mắt lão già xẹt qua một tia khinh thường. Ông ta nói:

"Tam tiểu thư, ngươi nên biết đây là nơi khảo hạch, không phải nơi ngươi nên đến chơi. "

Ý của ông ta muốn nói: Mau đi chỗ khác chơi, đây không phải nơi ngươi nên xuất hiện!

Mộ Dung Như Ly cười lạnh:

"Ai nói với các ngươi ta đến đây để chơi? " Hừ, đến ngay cả bậc trưởng bối cũng không coi nguyên chủ ra gì, những ngày tháng qua nàng ta sống cũng thật khổ cực đi!

"Ta tự hỏi không biết một phế vật như ngươi lấy đâu ra dũng khí để đến đây a?" Một giọng nữ nhân chanh chua vang lên.

Không cần nhìn nàng cũng biết là ai vừa nói. Quả nhiên từ phía sau hai kẻ Mộ Dung Như Ly và Mộ Dung Thiên Hạo bước đến. Nàng ta nhìn Mộ Dung Như Ly, trong mắt không giấu được sự ghen ghét cùng ngoan độc.

"Ăn đòn chưa đủ sao?" Nàng khoanh tay trước ngực, châm chọc nói.

"Ngươi—" Nhớ lại sự việc 10 tháng trước Mộ Dung Như Ly liền tức giận tím mặt. Sau hôm đó nàng ta trở về liền bị gãy xương cột sống, một số xương khác cũng bị hư hại không ít, phải nằm liệt giường hơn 2 tháng, cũng may tu vi chưa bị phế. Đại phu có nói chỉ cần lúc đó va chạm mạnh hơn thì tu vi sẽ bị phế. Như vậy vững đủ để biết Mạc Hàn Phong đã hạ thủ lưu tình với nàng ta đến nhường nào. Sau hôm đó nàng ta cũng không dám tìm Mộ Dung Như Ly khi dễ nữa, mà mẫu thân nàng ta - Nghi Tiên cũng đối với nàng (MDN Ly) kiêng kị hơn.

Mặc dù sợ hãi song trong lòng Mộ Dung Như Ly đã sớm đem Mộ Dung Như Ly ghi hận. Hôm nay nhìn nàng một thân thanh y tao nhã sự ghen ghét trong lòng nàng ta càng lớn, không nhịn được mà lên tiếng châm chọc.

"Hừ, đừng nghĩ như vậy sẽ uy hiếp được ta! Nếu không có nam nhân kia thì ngươi chung quy vẫn chỉ là một phế vật, không có tư cách để nói chuyện với ta!"

Mộ Dung Như Ly nhướn mày:

"Phải không?" rồi xoay người không thèm để ý đến nàng ta nữa. Nàng thật sự không rảnh a!

Nàng không để ý không có nghĩa là không có người để ý. Mộ Dung Như Ly bước đến chắn trước mặt nàng một tư thế bảo hộ, lạnh lùng nhìn Mộ Dung Như Ly, cảnh cáo:

"Ngươi bị giáo huấn như vậy vẫn chưa đủ sao?"

Hắn thật sự không hiểu tại sao Ly Nhi lại không nói lại nàng ta, chẳng lẽ muội ấy định cam chịu như vậy?

Đoán được suy nghĩ của Mộ Dung Như Ly, Mộ Dung Như Ly vỗ nhẹ vai hắn tỏ vẻ thân thiện:

"Ca ca à, chẳng lẽ chó cắn huynh huynh cũng muốn cắn lại?"

Nói xong còn không quên xoa cằm tỏ vẻ "ta nói quả nhiên rất chuẩn". Mộ Dung Như Ly thoáng ngạc nhiên. Cố gắng nhịn cười, hắn bày ra bộ dạng "ta là người hiểu đạo lý", nghiêm túc gật đầu:

"Ừm, muội nói rất đúng! Ta cũng đành bỏ qua vậy, dù sao cũng chỉ là một con súc sinh cần loạn! "

Ách! Mộ Dung Như Ly nghe lời hắn nói thì suýt chút nữa đứng không vững. Nàng thật không ngờ một nam nhân bộ dạng thư sinh văn vẻ như hắn lại có thể nói ra những lời lẽ cay độc đã kích người khác như vậy! Xem ra nàng đã "vô tình" dạy hư hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyết Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ta Mới Chính Là Thiên Tài!

"Người —" Mộ Dung Nhược Lan bị mắng là đương nhiên rất tức giận, bất quá nếu so địa vị của nàng ta với Mộ Dung Như Lâm trong gia tộc thì hẳn lại hơn nàng ta hẳn một bậc, vậy nên không thể làm gì quá đáng với hắn.

Mộ Dung Như Ly không thêm đề ý đến Mộ Dung Nhược Lan, cước bộ từng bước lại một lần nữa chậm rãi tiến đến trước mặt lão giả. Nàng nheo mắt, khí chất vương giả theo đó tỏa ra bao phủ lấy khu vực trong vòng 10m khiến mọi người không ai dám thờ mạnh. Gõ nhẹ ngón tay trắng nõn lên bàn, nàng mỉm cười:

"Thế nào? Có muốn ghi danh nữa không?"

Lão giả khi nấy một mực khinh thường nàng hiện tại thân thể đang không ngừng run rẩy, sắc mặt có chút trắng bệch. Trước mặt ông chính là Tam tiểu thư nhút nhát sao? Tại sao lại có cảm giác không giống? Uy áp như vậy mặc dù không có quá nhiều tác dụng với tu luyện giả bất quá nó lại đem đến cho con người một loại sợ hãi từ sâu trong linh hồn. Nghe nàng nói ông ta liền liền mạng gật đầu:

"Có, hiện tại có! "

Sau khi đạt được kết quả như ý muốn Mộ Dung Như Ly thu lại uy áp, hướng Mộ Dung Như Lâm làm một tư thế "mời":

"Ca ca, huynh đến trước đi. "

Hắn gật đầu tiến đến, thành thật khai báo:

"Mộ Dung Như Lâm, 10 tuổi, Ma pháp sư. "

Lão giả nhanh chóng ghi chép lại. Hắn lại đặt tay lên quả cầu pha lê, lập tức quả cầu sáng lên rồi dần dà chuyển sang màu đỏ. Mức độ chia thành nhật - thường - đậm, Mộ Dung Như Lâm dừng lại ở mức đậm có nghĩa là sức mạnh hệ nguyên tố hỏa của hắn thuộc hàng ngũ mầm mống thiên tài cần được bồi dưỡng.

"Hệ nguyên tố hỏa, mức độ: đậm. "

Đến phiên kiểm tra cấp bậc tu luyện, dưới chân Mộ Dung Như Lâm liền hiện ra một vòng sáng lục sắc, bên trong là hai ngôi sao.

"Huyền Sư nhị cấp!"

Kết quả như vậy khiến mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

"Sao có thể như vậy?! Rõ ràng hôm qua hắn vẫn chỉ là Huyền Sĩ thất cấp sao bây giờ đã thành Huyền Sư nhị cấp?"

"Không lẽ hắn trước đó chính là ẩn giấu thực lực?"

"Ừm, chính vậy! Hắn không có khả năng chỉ trong một đêm đột phá liền 5 cấp được!"

.....

Mọi người ai cũng nghĩ Mộ Dung Như Lâm suốt thời gian qua ẩn giấu thực lực thật sự, lại không một ai tin rằng hắn đã đột phá chỉ trong một đêm.

Hai người Mộ Dung Như Ly im lặng lắng nghe những lời xì xào bàn tán, cũng không có ý định đứng ra giải thích. Cứ để họ hiểu lầm như vậy thì tốt hơn, dù sao cũng không thể để lộ ra việc nàng đem khoáng thạch thượng phẩm cho hắn tu luyện được.

Mộ Dung Như Lâm mỉm cười nhìn nàng, nói:

"Ly Nhi, đến phiên muội rồi. "

Nàng gật đầu, lạnh nhạt hướng lão giả ghi danh đọc:

"Mộ Dung Như Ly, 10 tuổi, Ma Pháp sư. "

Mộ Dung Nhược Lan cười nhạo:

"Ha, phé vật như ngươi mà lại là Ma pháp sư sao? Ngươi lừa được ai đây? "

Lần này mọi người không ai hòa theo nàng ta chỉ trích nàng nữa, bọn họ chính là không dám a!

Mộ Dung Như Ly bề ngoài ra vẻ không quan tâm nhưng trong lòng lúc này đang không ngừng phỉ báng nàng ta một trận: Ta phi! Ngươi ngựa mồm ngựa

miệng lăm hay sao mà nói nhiều như vậy?! Nếu không phải lão nương ta đang muốn giữ vững hình tượng tảng băng ngàn năm cao cao tại thượng thì người đã sớm được lão nương tặng cho một chuyến bay vòng quanh đại lục rồi!

Nhìn xuống ý định muốn đánh người của mình, Mộ Dung Như Ly phất áo đặt tay lên quả cầu pha lê. Mọi người nín thở chờ đợi kì tích xảy đến.

Thời gian trôi qua gần 1 khắc mà phía quả cầu vẫn chưa có phản ứng gì. Suy nghĩ Mộ Dung Như Ly có thể tu luyện trong đầu mọi người cuối cùng đều theo gió bay đi hết.

Mộ Dung Như Lan khước miệng nâng lên, mỉm cười trào phúng:

"Ồ? Khi này tam muội mạnh miệng như vậy làm ta tưởng muội thật sự có thể tu luyện, nguyên lai không phải a!"

"Hừ, đúng là chỉ được cái miệng!"

"Chung quy vẫn chỉ là phé vật mà thôi!"

"Mau mau rút về để bọn ta còn khảo hạch, đừng đứng đó ngáng đường!"

.....

Mộ Dung Như Lâm lo lắng nhìn nàng rồi quay sang nhìn đám đệ tử bằng ánh mắt sắc lạnh. Có một ngày hẳn sẽ cho bọn họ biết thế nào là sợ hãi...

Mộ Dung Như Ly cười lạnh một tiếng, đếm ngược. 3...2...1

Tĩnh—

Quả cầu pha lê vốn đang bình thường đột nhiên sáng lên rồi chuyển sang màu trắng đục. Năng lượng nguyên tố băng trong không khí bắt đầu dao động kịch liệt, nhất thời nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, phút chốc đã dưới 0°C.

Cách... Choang—!

Trên bề mặt quả cầu xuất hiện một vết nứt, chưa để mọi người kịp phản ứng nó liền vỡ tan thành từng mảnh. Không biết do vô tình hay cố ý mà một mảnh pha lê liền bay xệt qua má Mộ Dung Như Lan, để lại một vết thương khá sâu, máu chảy ra thấm ướt cổ y phục nàng ta.

"A!!" Mộ Dung Như Lan hét lên một tiếng như heo chọc tiết, thân thể không đứng vững liền ngã oạch ra đất, hai tay chạm vào vết thương.

Mộ Dung Thiên Hạo vẻ mặt hoảng sợ, vội vàng lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn tay đưa cho nàng ta thấm vào vết thương.

Mộ Dung Như Ly thân thủ nhẹ nhàng né tránh mảnh vỡ, lạnh mặt nhìn biểu tình như heo chọc tiết của Mộ Dung Như Lan. Vào khoảng thời gian quả cầu vỡ tan nàng đã dùng huyền lực bắn một mảnh vỡ về phía nàng ta. Đây chính là lời cảnh cáo của nàng dành cho nàng ta.

Mộ Dung Như Lan sau khi ổn định lại tinh thần liền dùng ánh mắt hận thù gắt gao ghìm chặt khuôn mặt tuyệt mỹ của Mộ Dung Như Ly. Chỉ thấy miệng nàng (MDN Ly) nhẹ mấp máy như đang nói gì đó sắc mặt nàng ta liền lập tức trắng bệch. Cấn răng chặt vật đứng dậy, Mộ Dung Như Lan xoay người chạy chóch chết. Mộ Dung Thiên Hạo thấy vậy cũng liền chạy theo.

Mọi người lại bị một màn này làm cho hoảng loạn, bất cứ ai cũng không dám hé nửa lời.

Tiểu Diễm trong không gian ma thú đang cười lẩn lộn dưới dạng tiểu miêu nhỏ xíu (đây là hình dáng tự vệ của Tiểu Diễm). Hắn che miệng, đánh ánh mắt sừng bái nhìn nàng, hỏi:

"Chủ nhân, người rốt cuộc nói gì với nàng ta vậy? "

Mộ Dung Như Ly buồn cười, truyền âm:

"Ta nói: Lần sau sẽ đến đôi mắt. "

Tiểu Hồ cười tà, nháy mắt:

"Chủ nhân, người thật độc ác. "

Nàng thần nhiên nhún vai, từ chối cho ý kiến.

"Ng...uyên...t...ồ băng, mức độ...không xác định?! "

Lão giả ghi danh đọc lớn kết quả của nàng, trong lòng một phen kinh hãi. Từ trước tới nay cho dù là thiên tài cũng chưa từng xảy ra sự việc quả cầu pha lê bị vỡ.

Điều chỉnh lại huyền lực hệ nguyên tố băng đang dao động trong không khí, Mộ Dung Như Ly mỉm cười, nhiệt độ theo đó dần dần lấy lại cân bằng.

Gõ nhẹ tay lên bàn, dưới chân nàng liền xuất hiện một vòng sáng từ sắc, bên trong là một ngôi sao.

"Huyền Vương nhất cấp?! "

"TMD! Rốt cuộc nàng ta có phải là con người nữa không vậy?! "

"Mới 10 tuổi mà đã là Huyền Vương, phé vật cái rắm! "

"Ta phi, là ai nói nàng ta là phé vật vật hả?! "

"Con mẹ nó đây chính là yêu nghiệt mà! "

.....

Một phen đề lộ cấp bậc Mộ Dung Như Ly liền khiến đám đệ tử không nhận được mà ngỡ ngàng. Ày, nàng còn chưa đề lộ hết mà! Sau khi kí khế ước với Tiểu Hồ và Tiểu Diễm thực lực của nàng đã trực tiếp đạt đến Huyền Vương tứ cấp.

Thiên tài Mộ Dung gia - Mộ Dung Vân Thiên năm 10 tuổi thực lực là Huyền Sư thất cấp, so với nàng chính là kém hẳn 8 cấp.

Mộ Dung Như Ly trong lòng đắc ý, nàng mới chính là thiên tài!

Ha ha ha, ta là thiên tài! - Mồ nữ nhân nào đó lại bắt đầu sự nghiệp tự ki.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Gặp Mặt Đại Ca Thiên Tài

Sau một hồi tự ki đã đủ, Mộ Dung Như Ly liền kéo tay Mộ Dung Như Lâm, hào hứng nói:

"Ca ca, ta đưa huynh đi luyện tập cùng cố tu vi!"

"Đi đâu luyện?" Hấn thắc mắc.

"Hắc Vụ Sâm Lâm" Nàng thần nhiên nhún vai. Ày, thực ra đi đâu cũng được, bất quá tại La Vũ thành chỉ có Hắc Vụ Sâm Lâm là đạt tiêu chuẩn "hoi luyện tập" của nàng.

"Cái gì?!" Mộ Dung Như Lâm kinh hãi. Hắc Vụ Sâm Lâm nguy hiểm như thế nào hấn đương nhiên biết rõ, muốn vào được thực lực ít nhất phải là Huyền Tôn. Ly Nhi nói vậy rốt cuộc là sao?

Mộ Dung Như Ly vỗ nhẹ vai hấn, trấn an:

"Không lo, có Phong ca rồi! Hấn có thể đưa chúng ta an toàn đi vào."

"Hàn Phong?" Mộ Dung Như Lâm thoáng sửng sốt. Chẳng lẽ...

Nghĩ đến khả năng này thân thể hấn không khỏi run lên.

"Hàn Phong, hấn...hấn...là Huyền Tôn?!" Còn trẻ như vậy mà tu vi đã đạt đến mức này, thiên phú của hấn ta cũng quá biến thái đi.

Nàng nhún vai. Huyền Tôn? Chỉ sợ hấn đã sớm vượt qua ngưỡng này từ lâu rồi.

Một suy nghĩ này của Mộ Dung Như Lâm nếu để Mạc Hàn Phong biết thì...cả đại lục này hãy sẵn sàng để tiến vào ki băng hà đi! May mắn cho soái ca Mộ Dung Như Lâm ngây ngô của chúng ta là hiện tại soái ca lãnh khốc đang bận bịu với công việc chăm sóc được thảo trong không gian nên không hay biết.

Vốn định xoay người rời đi song không biết ai hô lên với giọng kinh ngạc khiến nàng dừng bước:

"Oa, Mộ Dung Vân Thiên kia!"

Tất cả mọi người đều nín thở hướng tầm mắt về phía cửa lớn. Mộ Dung Như Ly khoanh tay trước ngực nghiêng người nhìn theo.

Không để mọi người thất vọng, lập tức có hai đạo bóng dáng xuất hiện, khoan thai tiến vào. Đó là hai nam nhân.

Đi trước là một thiếu niên chừng 15 tuổi toàn thân vận bạch y trong trẻo mà lạnh lùng, bên hông đeo một viên bạch ngọc bệ mặt khắc một chữ "Thiên". Mái tóc đen nhánh dài ngang thắt lưng được cố định gọn gàng bằng một chiếc châm ngọc bích gắn đá quý. Dung mạo hắn tựa trích tiên, lạnh lùng cao ngạo nhưng không kém phần cao quý. Hắn sở hữu một đôi hắc mâu âm trầm, sắc bén tựa ưng, sâu thẳm giống như đáy đại dương, xung quanh lò mờ bao phủ một tầng sương lạnh.

Đi phía sau hắn chính là một nam nhân chừng 21 tuổi, vẻ mặt không kém phần lạnh lẽo nhưng đã mang theo phong thái của người trưởng thành. Hắn một thân lam y thoát tục, từng cái nhấc tay đều mang theo khí chất trầm ổn nhưng không kém phần cao quý. Mái tóc màu nâu đất dài ngang eo tùy ý buông xuống bờ vai rộng rắn chắc, che khuất một bên con ngươi thuần túy một màu nâu khói. Khóe môi hắn khẽ nhếch tựa tiểu phi tiểu khiến máu mũi của các nữ đệ tử không tự chủ được mà phun trào.

Lục tìm trong đồng kí ức hỗn tạp Mộ Dung Như Ly cuối cùng cũng nhận định được lai lịch của hai người nọ. Đi đầu chính là thiên tài kiêm thiếu chủ của Mộ Dung gia - Mộ Dung Vân Thiên, nam nhân đi sau là nhị tử độc nhất vô nhị của Nhị trưởng lão - kẻ thống trị vị trí thứ hai trong bảng xếp hạng lục đại mỹ nam của La Vũ Thành - Mộ Dung Khải.

Trong khi Mộ Dung Như Ly đánh giá hai người thì cả hai cũng đã chú ý đến nàng.

Mộ Dung Vân Thiên trong lòng âm thầm kinh ngạc. Hắn đã từng gặp qua vị muội muội này vài lần vào nhiều năm về trước, nàng của hiện tại khiến hắn có cảm giác khác biệt. Nàng khi trước chỉ cần nhìn thấy hắn sẽ lập tức trốn sau lưng phụ thân, vô cùng nhu nhược, còn hiện tại nàng lại không hề sợ hãi hắn, hơn nữa còn có tâm tư dò xét đánh giá hắn, ánh mắt bình tĩnh không gọn sóng đến lạ thường. Ừm, có thể nói như vậy là "nội tâm thâm trầm", mà đây lại chính là loại người khó đối phó nhất. Hắn thật sự muốn biết nguyên nhân khiến nàng trở nên như vậy.

Không riêng Mộ Dung Vân Thiên mà Mộ Dung Khải cũng có cùng suy nghĩ với hắn ta.

Thả cược bộ hướng phía nhóm người Mộ Dung Như Ly, Mộ Dung Vân Thiên chủ động chào hỏi:

"Tam đệ, Tam muội, buổi sáng hảo! Các người đến khảo hạch?"

Mọi người xung quanh toàn thân cứng đờ, vẻ mặt không thể tin. Người ngoài đều biết thiếu chủ Mộ Dung Vân Thiên trời sinh lạnh lùng ít nói, cho dù gia chủ có nói chuyện với hắn thì hắn cũng chỉ đáp lại không quá 3 câu, hơn nữa hắn chưa từng mở lời bắt chuyện với bất cứ ai...trừ khi người đó đã được hắn công nhận. Vậy mà tình hình hiện tại...

Mộ Dung Như Ly thân nhiên làm tư thế chào, cười cười:

"Đại ca, Khải ca buổi sáng hảo! Bọn ta đúng là đến khảo hạch."

Nàng đối với hai nam nhân này rất có hảo cảm, cùng một loại người thôi a.

"Ồ, vậy kết quả thế nào?" Hắn nhướn mày, hỏi.

Mộ Dung Như Ly nhún vai than thở:

"Aizz, thực sự không khả quan cho lắm, coi như miễn cưỡng qua cửa." Nàng quả thật có chút thất vọng, về sau nhất định phải hảo hảo tu luyện nhiều hơn.

Uỵch!—

Vì một lí do nào đó mà khi mọi người nghe nàng nói xong đều đồng loạt đứng không vững ngã đập mông, còn có người hoa hoa lệ lệ té xỉu.

Mộ Dung Như Ly khóe môi co giật. TMD, có cần phản ứng kinh khủng như vậy không hà?! Nàng đây chính là đang nói khiêm tốn level max rồi mà!

Ý nghĩ này nếu để lộ ra cho mọi người biết thì Mộ Dung Như Ly sẽ bị một phen chửi rủa. NND, khiêm tốn cái rắm! Người cũng quá ngông cuồng rồi!

Thu hết phản ứng của nàng cùng các đệ tử vào mắt, Mộ Dung Vân Thiên thoáng có chút mong chờ, có lẽ về sau vị muội muội này sẽ đem đến nhiều kỉ tích nữa a.

"Đại ca, Khải ca, hai người cũng mau vào khảo hạch đi." Mộ Dung Như Ly "tốt bụng" nhắc nhở ai đó vẫn đang đứng như trời trồng.

Mộ Dung Vân Thiên cũng không cảm thấy có gì mất mặt, chỉ gật nhẹ đầu rồi bước đến. Mộ Dung Khải chờ lượt, không dấu vết đứng sang bên cạnh nàng. Mộ Dung Như Ly cũng không nói gì, chỉ là đơn giản liếc qua hắn một lần.

...

Nhìn vòng tròn cấp bậc của Mộ Dung Vân Thiên, Mộ Dung Như Ly thoáng kinh ngạc. Huyền Vương tứ ngũ cấp? Chẳng phải 10 tháng trước hắn vẫn còn là Huyền Vương nhị cấp sao? Tốc độ tu luyện nhanh như vậy, không hổ danh là thiên tài a!

Chà, hình như mẫu nữ chính của chúng ta đã quên mất rằng 10 tháng trước "ai đó" mới chỉ là Huyền Sĩ nhất cấp mà bây giờ đã là Huyền Vương tứ cấp

nha!

Quay lại với thực tại, với thực lực của Mộ Dung Vân Thiên thì chắc chắn sẽ được chọn. Còn Mộ Dung Khải ấy hả? Huyền Vương thất cấp mà không được chọn thì nàng sẽ lập tức đâm đầu vào cột chết cho coi!

Mộ Dung Như Ly giờ ngón tay cái về phía hai người Mộ Dung Vân Thiên, không keo kiệt mà tán thưởng:

"Hai huynh thật lợi hại! "

Mộ Dung Vân Thiên khoe miệng nhàn nhạt kéo lên, khách khí nói:

"Huyền Vương nhất cấp, tam muội cũng không phải người thường. "

Ý là: Muội chính là cái yêu nghiệt, không còn là con người nữa rồi!

Mộ Dung Khải đứng một bên cũng nhàn nhạt gật đầu, tán đồng: "Đúng vậy. "

Mộ Dung Như Ly chỉ cười cười, coi như đã ngầm đồng ý.

"Hiện tại ta cùng ca ca có việc cần đi trước, hẹn hai huynh khi khác nói chuyện. Cáo từ. " Rồi nàng nhanh nhẹn kéo Mộ Dung Như Lâm rời đi, hai kẻ Lan Nhi, Lãnh Trần cũng vội vàng chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Người Nghèo

Dặn hai người Mộ Dung Như Lâm, Lãnh Trần đứng đợi trước cửa lớn, Mộ Dung Như Ly đem Lan Nhi trở về Ly Nhan viện.

Nhân lúc Lan Nhi không để ý nàng liền một lần gọi cả ba kẻ đang nhàn nhã hưởng thụ trong không gian kia ra. Nàng ta (LN) bị sự xuất hiện bất ngờ của bọn hắc đạo sợ. Nàng ta chỉ mới quay đi chưa đầy 5 giây thì họ đã xuất hiện, như vậy cũng quá kinh dị đi! Thốt tim a~

Mộ Dung Như Ly lạnh nhạt liếc Mạc Hàn Phong một cái, nói:

"Ta muốn người nhìn xem Lan Nhi có thể tu luyện được lĩnh vực nào hay không, làm nhanh một chút. "

Hắn hiểu ý, lặng lẽ kiểm tra vùng đan điền của Lan Nhi, cuối cùng gật đầu:

"Có thể tu luyện Ma pháp sư. "

Mộ Dung Như Ly chống cằm, mí mắt giật nhẹ. Cũng may nàng phát hiện ra kịp chứ một Ma pháp sư mà phải chịu làm một nha hoàn thấp kém thì thật phí phạm.

Lan Nhi nghe vậy lập tức trở nên kích động, cà lăm*:

"Nô tỳ... Thật sự có thể tu luyện?! " Hơn nữa còn là Ma pháp sư?!

(*cà lăm: nói lắp)

Mộ Dung Như Ly không muốn nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi Mạc Hàn Phong dặn dò qua cho Lan Nhi cách thức cảm ứng nguyên tố và tu luyện, bốn người bọn nàng (ko có Lan Nhi) liền rời đi, muốn đến cửa lớn họp thành một nhóm với hai người Mộ Dung Như Lâm.

"Chủ nhân, chúng ta hiện tại đi đâu?" Tiểu Diễm tò mò.

"Hắc Vụ Sâm Lâm" Mộ Dung Như Ly đáp lại một câu hết sức ngắn gọn.

"Chẳng lẽ lại đi luyện tập? Chủ nhân, người định quét sạch ma thú ở đó sao?"

Hôm qua khi cùng Mộ Dung Như Ly luyện tập một phen hắc mị linh giáo được sự lợi hại của nàng. Cả sâm lâm từ những ma thú cấp thấp đến cấp cao đều bị nàng một khắc diệt hết, nếu không phải lúc đó trời đã xế chiều thì hẳn không tin nàng không thể đem nơi được mệnh danh là "một trong những nơi nguy hiểm nhất" này san thành bình địa.

Tiểu Hồ ném cho Tiểu Diễm một cái nhìn đầy khinh bỉ, nói:

"Người không thể bớt nói đi được à? Chủ nhân tự có suy nghĩ của mình."

Tiểu Diễm trừng mắt nhìn một cái rồi quay phắt mặt đi, lầm bầm: "Con hồ ly thối nhanh mồm nhanh miệng..."

Tựa hồ đã quá quen với việc hai ma thú luôn mắt to mắt nhỏ trừng nhau, Mộ Dung Như Ly cũng không thèm quan. Mặc dù thời gian ở cùng nhau chưa đủ một ngày nhưng số lần bọn hắn cãi nhau đã đạt mốc 50 lần.

"Trước mặt người ngoài thì gọi ta là 'tiểu thư', nhớ chưa? 'Nàng dặn dò'."

"Đã rồi!"

Mạc Hàn Phong hỏi:

"Là vì ca ca người? 'Đi Hắc Vụ Sâm Lâm vì hắn ta (MDNLâm)'."

"Ừ, thời gian trước khi thi diễn ra không còn nhiều, phải tranh thủ. Mà cho dù huynh ấy không được chọn thì vẫn cần luyện tập cùng cố tu vi."

Trước đó nàng đã tính toán kỹ lưỡng mọi chuyện. Mộ Dung gia là một gia tộc lớn, những người đồng cấp với Mộ Dung Như Lâm không thiếu nên khả năng hắn được chọn không cao. Bất quá Huyền Vương giống nàng thì lại không nhiều, vậy nên nàng cũng không lo mình không được chọn. Lần thi này chính là cơ hội tốt để nàng niết bàn quyết khởi, một bước lên mây. Ah! Hình như nói hơi quá rồi! Đây là cơ hội để nàng nâng thực lực lên một tầng cao mới, gặp gỡ những đối thủ mạnh hơn.

Đến nơi chưa để Mộ Dung Như Lâm thức mắc Mộ Dung Như Ly đã cướp lời:

"Đây là Tiểu Hồ và Tiểu Diễm, là bằng hữu của ta."

Mộ Dung Như Lâm ngoan ngoãn ngậm miệng, không hỏi gì thêm. Cứ như vậy nhóm người gồm 6 người nhanh chóng tiến đến Hắc Vụ Sâm Lâm.

...

Mộ Dung Như Lâm đánh giá cảnh vật bên trong Hắc Vụ Sâm Lâm một hồi rồi cảm thán:

"Lời đồn quả không sai, bên trong nơi này cũng không khác các sâm lâm bình thường khác là bao. Số lượng và chủng loại ma thú hết sức phong phú."

"Ngoài ra còn có rất nhiều dược thảo quý hiếm mà ngày thường không thể tìm thấy bên ngoài." Mộ Dung Như Ly bổ sung.

Nhắc đến dược thảo chỉ thấy hai mắt hắn sáng lên tỏa ra tinh quang nóng rực. Hắn kích động nắm lấy hai vai nàng lắc mạnh:

"Thật sao?! Quá tốt rồi!"

Mộ Dung Như Ly lạnh nhạt gạt tay hắn ra, bắt đầu đi nhẹ nhàng:

"Ca ca, huynh nên nhớ rõ mục đích chúng ta tới đây." Mộ Dung Như Lâm ngại ngừng ho một tiếng rồi ngoan ngoãn gật đầu.

Không đôi co với hắn nữa, nàng bắt đầu phân phó:

"Phong ca, người đi cùng ca ca và Lãnh Trần. Còn Tiểu Hồ, Tiểu Diễm theo ta, chúng ta còn việc khác cần làm."

...

Tiểu Diễm theo sau Mộ Dung Như Ly, khó hiểu:

"Chủ nhân, người không định luyện tập?"

Nàng gật đầu lấy lệ, giải thích:

"Ừ, ta muốn đi tìm nguyên dược liệu để luyện đan."

Hiện tại nàng đang là "người nghèo", không thể phung phí quá nhiều tiền dược. Mà một gốc dược thảo đáng giá ít nhất 100 kim tệ, nàng phải "ngâm đắng nuốt cay" tự đi hái. Trong Cổ Vạn Phúc mặc dù có không ít dược liệu song phần lớn là loại quý hiếm dùng để luyện đan dược thất truyền cấp cao, nàng nhưng là cần dược liệu thông thường a!

Mò mẫm một hồi Mộ Dung Như Ly tầm mắt liền bị thu hút bởi một cái cây nhỏ chừng lòng bàn tay hài tử. Bề ngoài nó tương tự với cỏ 4 lá, xung quanh tỏa ra mùi hương man mát.

"Các ngươi xem, kia là gì? "Nàng kéo nhẹ tay áo hai ma thú, hỏi.

Cả hai thế nhưng đều đồng loạt lắc đầu, đồng thanh:

"Không biết! "

Tiểu Hồ bắt đầu đi thử dài:

"Chủ nhân a, người rõ ràng là muốn luyện đan nhưng tại sao đến ngay cả dược thảo cũng không nhận biết được? "

"Ách?! "Mộ Dung Như Ly chợt dạ, cúi đầu sờ sờ mũi. Đây chính là hậu quả của việc lười biếng.

Lấy từ không gian Cổ Vạn Phúc ra một cuốn sách dược liệu, nàng dùng tốc độ bàn thờ lật xem từng trang một.

"Cỏ 4 lá, cỏ 4 lá... A, đây rồi! Tán Hương - dược liệu chủ yếu để luyện chế Mai Cơ Đan..."

Mai Cơ Đan là đan dược cấp 1, óc khả năng hồi phục những vết thương nhẹ như gãy xương,...

*Đan dược được chia làm 20 cấp, từ cấp 1 đến cấp 20. Tùy theo cấp đan dược mà Luyện đan sư được phân cấp tương tự. Ví dụ như Dương Tiễn là Luyện đan sư tam phẩm chứng tỏ hắn đã có thể luyện ra đan dược cấp 3.

*Phẩm chất đan dược được chia thành 4 cấp theo thứ tự: hạ phẩm - trung phẩm - thượng phẩm - cực phẩm.

Phẩm chất đan dược càng cao thì đan dược càng có hiệu quả.

Nàng mới bắt đầu luyện nên Mai Cơ Đan chính là lựa chọn tốt nhất. Hiện tại cần tìm thêm những nguyên liệu còn lại nữa.

"Xem nào... Tán Hương Thảo, Bách Liên Hoa,... Tổng cộng có cần 6 nguyên dược liệu."

"Chủ nhân, những dược liệu này ta biết, để ta đi kiểm giúp người!" Tiểu Hồ nhanh nhẩu giơ tay xung phong ra trận.

Mộ Dung Như Ly nắm chặt hai tay hắn cảm kích:

"Tốt quá! Cảm ơn ngươi, Tiểu Hồ!"

Tiểu Diễm phản ứng chậm chạp, hai mắt mở lớn, miệng há hốc. Cái TMD gì thế?!

"A, ta cũng biết! Ta cũng giúp chủ nhân!" Hắn vội vàng nhảy dựng lên, nói.

Nàng liếc Tiểu Diễm, nhếch môi: "Ồ... Vậy đi đi!"

Tiểu Diễm ừ rừ, đây rõ ràng là phân biệt đối xử nha!

Sau khi hai ma thú rời đi Mộ Dung Như Ly liền bắt tay vào công cuộc thu gom dược thảo khu vực xung quanh. Ha, không thể nghĩ ngờ rằng về sau soái ca mặt lạnh Mạc Hàn Phong của chúng ta sẽ phải bận rộn hơn với đồng dược liệu này đây!~

Đang thu thập đột nhiên phía sau nàng truyền đến tiếng nói chuyện. Mộ Dung Như Ly nhanh như chớp nhảy lên một cái cây gần bên thân nhất ẩn nấp. Không ngờ trong Hắc vụ Sâm Lâm cũng có người nha!

"Thiếu chủ, đến lúc trở về rồi!"

"Chờ một chút, bên này còn rất nhiều dược thảo" Một giọng nói thiếu niên hưng phấn vang lên.

Đáy mắt Mộ Dung Như Ly xẹt qua một đạo tinh quang. Giọng nói này... là hắn?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Tái Ngộ Dương Tiễn

Mộ Dung Như Ly chép miệng, không ngờ cái tên tiểu tử Dương Tiễn lại yêu thích dược thảo như vậy, ngay cả Hắc Vụ Sâm Lâm cũng dám tiến vào.

Đúng như nàng dự đoán, chưa đầy nửa khắc sau bóng dáng Dương Tiễn đã xuất hiện tại nơi nàng vừa đứng, đi phía sau là bốn hộ vệ. Bộ dáng hào hứng

của hắn hiện tại phải nói là hoàn toàn trái ngược với vẻ lạnh lùng mà nàng được thấy vào lần đầu gặp mặt, so với Mộ Dung Như Lâm khi nhìn thấy được thảo không khác là bao.

Nhìn một mảng được thảo đã bị Mộ Dung Như Ly hái hết, nháy mắt sắc mặt Dương Tiễn liền trở nên âm trầm.

Tại sao lại như vậy? Trước đó khu vực này còn rất nhiều được thảo mà, sao hiện tại lại không có? Chẳng lẽ...

Suy nghĩ vừa lướt qua hắn liền không do dự ngồi xuống xem xét kỹ phần gốc được thảo. Trong mắt lóe lên một tia sáng, hắn đứng dậy, lạnh lùng nói:

“Được thảo bị hái, người rời đi chưa lâu. “

Nghe vậy cả bốn hộ vệ liền đem Dương Tiễn bảo hộ ở giữa, hoàn toàn nâng cao cảnh giác nhìn xung quanh. Bọn họ hiểu ý của hắn: xung quanh có người.

Mộ Dung Như Ly nhìn một màn này khóe miệng liền cong lên, không tầm thường nha!

“Trên cây có người! “Một hộ vệ phát giác ra hơi thở của nàng liền hô lên, dù sao nàng cũng không có ý định che giấu.

Dứt lời hắn ta liền rút kiếm bên hông ra, một nhát chém về phía thân cây Mộ Dung Như Ly nấp, tức khắc cái cây liền đổ ầm xuống tạo ra một tiếng vang lớn. Mạc Hàn Phong, Tiểu Hồ cùng Tiểu Diễm đều không phải người thường nên đương nhiên thính lực tốt hơn hắn, nghe thấy tiếng động liền vội vã phi thân trở về.

Mộ Dung Như Ly nhanh nhẹn nhảy ra khỏi cái cây, hoàn hảo tiếp đất. Nàng chấp tay, vẻ mặt thương cảm:

“A di đà phật, thiện tai, thiện tai. Xin dành một phút mặc niệm cho "Tree" ca ca! “

Nói xong còn ngắt lấy ba cái cành nhỏ làm nhang, "bi thương" cắm xuống bên cạnh gốc cây.

Nhóm năm người nào đó nhìn một màn này khóe miệng co rút. Bất quá ngay sau đó liền nhanh chóng lấy lại tinh thần, cảnh giác nhìn nàng tra hỏi:

“Người là ai, tại sao lại trốn ở trên cây? “

Phủi bụi bám trên y phục, Mộ Dung Như Ly xoay người đối diện với bọn hắn, vô tội nói:

“Mấy vị đại nhân đừng kích động như vậy chứ, ta chỉ là một nữ hài tử khá ái, xinh đẹp, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, mỏng manh dễ vỡ,...(đã lược bỏ hơn 1000 từ ngữ tự kỉ của mỗi nữ chính) thôi! “

Lập tức mặt năm người liền căng đầy hắc tuyến, mắt giật giật, không nói nên lời. Thấy bọn họ im lặng Mộ Dung Như Ly liền tiếp tục sự nghiệp nâng cao trình độ tự kỉ. Không biết nàng rút từ đâu ra một chiếc khăn tay màu lam nhạt, phát phát, khuôn mặt ửng đỏ, thẹn thùng nói:

“Ta biết ta rất đẹp, các người cũng đừng nhìn chăm chăm như vậy ~”

Câu nói này của nàng tức khắc liền khiến năm kẻ nợ thanh tình, toàn thân nổi đầy da gà. Bày ra vẻ mặt không kiên nhẫn, một hộ vệ lên tiếng:

“Đừng đánh trống lảng, mau trả lời! “

Mộ Dung Như Ly "giật mình" bày ra bộ dạng đáng thương:

“Tại sao các người lại lớn tiếng với ta như vậy? Ta chỉ là một nữ hài a~ Ta hảo tổn thương! “

Lần này cả năm người bọn hắn chính thức giọng cò trắng xin hàng. Dương Tiễn hiện tại mới để ý, tiểu cô nương này có điểm quen thuộc, tựa hồ đã gặp qua. Bất quá có cố gắng thế nào cũng không thể nhớ ra.

Mộ Dung Như Ly vốn đang "chuyên tâm diễn kịch" lại đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ phía xa truyền đến. Khóe môi nhẹ cong, mấy kẻ này thật là...

Chưa đầy một phút ba bóng dáng cao ngất liền xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Mạc Hàn Phong nhanh nhẹn phi thân đến đứng cạnh nàng, âm trầm quét mắt nhìn năm người Dương Tiễn, giọng nói lạnh lẽo tựa tu la đến từ địa ngục vang lên:

“Có chuyện gì? “

Dứt lời thân thể bốn hộ vệ bất tri bất giác run lên. Bọn họ trong lòng âm thầm đổ mồ hôi lạnh, uy áp a, trong giọng nói của nam tử bạch y nợ chính là chứa uy áp vô cùng cường đại!

Thu lại bộ dáng ngả ngón, Mộ Dung Như Ly thản nhiên nhún vai:

“Cũng chẳng có gì, chỉ là một cái cây bị đổ mà thôi. “

“Tiểu thư, người không sao chứ?! “ Tiểu Hồ, Tiểu Diễm đồng thanh, ánh mắt hàm chứa sự lo lắng.

Huých nhẹ vào tay hai bạn hấn một cái, nàng lườm:

“Không phải đã nói rồi sao? Trông ta giống như bị gì lắm à? “

Quan sát nàng toàn bộ từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, từ ngoài vào nội thất, à chết! Chỉ quan sát hai cái đầu thôi nhé, bạn hấn lúc này mới an tâm, thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Hai người...là Phù cô nương và Mạc công tử?! “

Bất chợt Dương Tiễn lên tiếng, vẻ mặt khó tin nhìn hai người Mộ Dung Như Ly và Mạc Hàn Phong.

Ban đầu hấn cũng không dám chắc là bọn họ, bất quá từ khi Mạc Hàn Phong thả ra khí tức của bậc đế vương kèm theo uy áp cường đại hấn đã chắc chắn. Khí tức như vậy chỉ Mạc công tử mới có được!

Lại nhìn đến Mộ Dung Như Ly, mặt hấn liền từ từ xuất hiện hai rặng mây hồng khả nghi. Lần trước Phù cô nương che mặt, thật không ngờ lại là một tiểu mỹ nhân! Á, phi phi! Hấn tại sao lại có thể luống cuống như vậy chứ?!

Cố gắng áp xuống cảm xúc dao động trong lòng, Dương Tiễn lại khôi phục vẻ mặt băng lãnh thường ngày song đã thêm vài phần nhu hòa.

“Ái ya, ta còn tưởng ngài đã sớm quên bọn ta rồi chứ.” Mộ Dung Như Ly chống hông, mỉm cười.

Dương Tiễn trong lòng là cả một mảnh khó hiểu. Sau sự việc Dương Thanh Phi trong thành không ai là không biết đến hai cái tên "Phù La" và "Mạc Hàn Phong" cả. Nàng nói vậy chẳng phải là đang châm chọc hấn hay sao?

Soái ca Dương Tiễn của chúng ta thực sự đã hiểu lầm Mộ Dung Như Ly rồi à! Cả thành biết không có nghĩa là nàng biết. Câu nói của nàng chỉ là đơn thuần trêu đùa thôi, ngoài ra không còn bất cứ ý nghĩa nào khác.

Nếu để Mộ Dung Như Ly biết Dương Tiễn đã hiểu lầm ý nàng thì chỉ sợ nàng sẽ lập tức lật bàn rồi không thương hoa tiếc ngọc lôi hấn ra giáo huấn một trận. Nhưng nàng không có khả năng đọc tâm, đương nhiên không thể biết được suy nghĩ của hấn ta.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyết Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chính Là Cùng Một Người

Sau đó không khí nhất thời rơi vào trầm mặc. Mộ Dung Như Ly nhàm chán nghịch móng tay, Mạc Hàn Phong diện vô biểu tình đứng bên cạnh, Tiểu Hồ - Tiểu Diễm mắt lớn mắt nhỏ trừng nhau, Dương Tiễn im lặng nhìn nàng, còn lại bốn hộ vệ tầm mắt dán chặt vào người Mạc Hàn Phong. Cả bốn đều đồng thời có một suy nghĩ: Kẻ này không đơn giản!

Mộ Dung Như Lâm từ phía sau chạy đến, lo lắng:

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Mộ Dung Như Ly nhún vai tỏ vẻ không sao cả. Đối với sự xuất hiện của Mộ Dung Như Lâm, Dương Tiễn cảm thấy ngoài ý muốn.

“Ngươi...là Như Lâm?”

Thấy có người gọi tên mình, hấn (MDNLâm) liền quay lại, đẩy mắt hiện lên sự kinh ngạc:

“Tiễn ca?”

Mộ Dung Như Ly nhìn Dương Tiễn rồi lại quay qua nhìn Mộ Dung Như Lâm, tò mò:

“Hai người quen nhau?” Hơn nữa còn rất thân? Cách gọi thân thiết như vậy mà...

Mộ Dung Như Lâm gật đầu:

“Đúng vậy. Ta trước kia thường cùng sư phụ lên núi hái dược thảo, hiển nhiên không ít lần gặp huynh ấy, coi như cũng khá quen thuộc.”

Ồ. Hai tên cuồng dược thảo gặp nhau thật không sai.

Dương Tiễn nhìn hai người bọn nàng, mày kiếm khê nhú, hướng Mộ Dung Như Lâm hỏi:

“Như Lâm, người quen Phù cô nương?”

“Hả? Phù cô nương? Ta không hiểu huynh đang nói gì hết. Đây là thân muội muội của ta - Mộ Dung Như Ly.”

Cái gì?! Năm người Dương Tiễn bị dọa một phen kinh hãi. Phù La nhưng lại chính là phế vật Mộ Dung gia - Mộ Dung Như Ly?!

Không có khả năng! Với thân thủ nhanh nhẹn của nàng vào lần đầu hấn gặp không thể nào lại có chuyện nàng không thể tu luyện, yếu đuối nhu nhược được! Cho dù hiện tại hấn cố gắng xem hai người chính là một thì vẫn không thể tìm thấy điểm chung giống nhau.

Quan sát biến hóa trên khuôn mặt của nhóm người Dương Tiễn, Mộ Dung Như Ly đẩy mắt hiện lên ý châm chọc, tựa tiểu phi tiểu:

“Không tin? Cũng đúng thôi. Ta trước kia so với hiện tại bất đồng cho nên các người không tin cũng không có gì lạ. Hiện tại ta xin chính thức giới thiệu, ta là Mộ Dung Như Ly, chính là đệ nhất xấu nữ kiêm phế vật mà mọi người trong thành hay nhắc tới. Như vậy đã đủ đáng tin chưa? “

Mộ Dung Như Lâm đã nói nhưng việc nàng chính miệng thừa nhận lại là một chuyện khác. Lúc này năm người Dương Tiễn đã triệt để tin tưởng.

Dương Tiễn tâm tình phức tạp nhìn nàng, không ngờ thân phận thật sự của nàng lại là như vậy. Nghĩ đến lúc trước mình cũng từng khinh thường nàng hấn lại cảm thấy vô tận áy náy, trách bản thân ngu dốt.

Nhìn ra được tâm tình này của hấn, Mộ Dung Như Ly cười nhạt, nói:

“Không cần cảm thấy áy náy, ta từ lâu đã không còn quan tâm đến suy nghĩ của kẻ khác về mình rồi. “

Đúng, nàng thật không quan tâm, bất quá nguyên chủ lại quan tâm. Nàng ta đã từng vì những chuyện này mà tâm can đau đớn, đã từng vì nó mà phi báng bản thân vô dụng, đã từng vì nó mà mong muốn mình chưa từng tồn tại...

Nàng không hiểu lúc đó nguyên chủ đã có những suy nghĩ tiêu cực như thế nào nhưng nàng thực sự cảm thấy việc nàng ta vì chuyện này mà đau khổ rất không đáng. Vì cái gì mà phải để ý đến miệng lưỡi thiên hạ như vậy? Nàng ta vốn có thể mặc kệ, vốn có thể sống tốt hơn.

Nhưng nếu đó là con đường mà nàng ta lựa chọn thì ai cũng không thể ngăn cản.

Mộ Dung Như Ly thở dài một hơi thay nguyên chủ bất mãn. Cảm thấy bản thân không muốn ở lại đây thêm nữa nàng liền quay sang hỏi Mộ Dung Như Lâm:

“Huynh hiện tại đã muốn về chưa? “

“Ừm, hôm nay như vậy là đủ rồi, cũng nên trở về. “ Hấn gật đầu.

Chào Dương Tiễn một tiếng nàng liền không do dự xoay người dẫn đầu rời khỏi. Mấy người Mạc Hàn Phong hiển nhiên phát hiện tâm tình nàng không tốt, cả quãng đường liền ngay cả nói cũng không dám.

Nhìn bóng sáu người xa dần, hứng thú với dược thảo ban đầu của Dương Tiễn đều đã tiêu tán hết. Hấn về mặt thoáng ừ ừ nhưng sau đó liền nhanh chóng khôi phục bộ dáng lạnh nhạt thường ngày. Dứt khoát xoay người, hấn lạnh giọng phun ra một câu:

“Trở về. “

...

Thu thập đồng dược thảo Tiểu Hồ, Tiểu Diễm hái được về không gian, Mộ Dung Như Ly lên giường ngồi xếp chân tiếp tục tu luyện.

Ba nam nhân nọ đều hiểu nàng, đồng loạt trở về không gian. Nhìn đồng dược thảo ngổn ngang trước mặt, Mạc Hàn Phong về mặt lạnh lùng liền có dấu hiệu tan rã. Nhiều như vậy, thực sự muốn hành chết hấn! Thở dài một hơi, hấn xắn tay áo bắt tay vào sự nghiệp trồng trọt.

Tiểu Hồ trong không gian ma thú đã sớm khôi phục hình dáng ban đầu, nằm im một chỗ, về mặt đảm chiêu. Hấn thật không ngờ trước đó chủ nhân lại bị mọi người coi là phế vật, hơn nữa còn không thể tu luyện. Rốt cuộc trước đó nàng đã phải trải qua những gì?...

Còn về soái ca Tiểu Diễm, hấn đã sớm lẩn đùng ra ngủ khò rồi. Đây chính là điển hình của một kẻ chỉ biết ăn - chơi - ngủ - nghỉ!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Quá Khứ

Trời đã về tối, lúc này Mộ Dung Như Ly đang ngồi trên ghế một tay chống cằm, một tay cầm sách dược liệu nghiên cứu. Lơ lửng phía trên đầu nàng là 3 viên tinh hạch ma thú hệ quang minh tỏa ra ánh sáng nhu hòa soi sáng cả phòng. Đây vốn dĩ là cổ đại nên không có mấy thứ như đèn điện, hầu hết mọi người đều dùng nến, nhà nào có điều kiện hơn thì sẽ dùng tinh hạch ma thú hệ quang minh. Cấp bậc tinh hạch dựa vào cấp bậc của ma thú sở hữu nó, cấp càng cao thì công dụng càng lớn. Vốn dĩ còn có thể hấp thu tinh hạch để thăng cấp nhưng nàng hiện tại vẫn muốn tự lực hơn.

Mộ Dung Như Ly gấp sách lại, phát tay đem ba viên tinh hạch thu về không gian trữ vật rồi nương theo ánh trăng nhắm mắt.

“Trăng hôm nay thật sáng...”

Biến mất khỏi phòng, nàng chỉ bỏ lại một câu.

Không gian bên trong Cổ Vạn Phúc...

Không giống với bên ngoài, không gian bên trong không phân biệt ngày đêm, hiện tại vẫn là một mảng sáng sớm.

Lại quan sát cảnh vật lúc này đã có phần thay đổi. Mấy mảnh đất trống đã không còn mà thay vào đó là gần 100 mảnh dược thảo tươi tốt.

Dùng hệ nguyên tố thủy không chế nước trong hồ để tưới, Mạc Hàn Phong làm bầm:

“Lấy nhiều dược thảo như vậy làm gì cơ chứ, báo hại ta mất cả một buổi để trồng.”

Hắn đường đường là Huyền thú cao cao tại thượng, là bậc đế vương cao ngạo đứng từ trên cao nhìn xuống thiên hạ vậy mà lại phải làm công việc vốn dành cho mấy kẻ nhân loại ngu ngốc.

Vốn đang làm bầm hắn đột nhiên cảm nhận được động tĩnh phía sau lưng. Nở một nụ cười nhạt, hắn nói, trong giọng còn chứa một tia trêu đùa:

“Ngươi cũng đã 21 tuổi rồi mà còn thích chơi trò trẻ con như vậy.”

Mộ Dung Như Ly bữu môi thu lại hai bàn tay vừa đưa ra. Vốn dĩ còn muốn hù hắn, không ngờ lại bị phát hiện.

“Xi, 21 tuổi thì đã sao chứ? Dù gì hiện tại ta cũng đang mang hình dáng của một nữ hài 10 tuổi, phải chơi đùa một chút. Kieps trước năm ta 10 tuổi chưa từng được sống một cuộc sống đúng nghĩa...” “Càng về sau giọng nàng càng nhỏ, quanh người tỏa ra cảm xúc ưu thương.

Cảm nhận được sự khác thường của nàng, Mạc Hàn Phong xoay người nhìn lại. Khung cảnh thiên nhiên rộng lớn bên trong không gian kết hợp với thân hình nhỏ bé của nàng khiến hình ảnh nàng mang một sắc thái đau thương, cô độc mỏng manh tựa như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Trong mắt nàng không chứa một tia tiêu cực, nhìn về phía khoảng không vô định. Hắn đoán, hẳn là nàng đang nhớ về quá khứ. Hắn cũng không dám lên tiếng kéo suy nghĩ của nàng trở về, tốt hơn hết nên im lặng.

Mạc Hàn Phong đoán không sai, Mộ Dung Như Ly chính là đang nhớ về quá khứ.

Khoảng thời gian tuổi thơ từ năm nàng 10 tuổi trở đi chính là khoảng thời gian đau khổ nhất.

Đầu tiên 10 tuổi nàng được một người trong tổ chức Tu La sát tìm thấy tại một hòn đảo hoang trong tình trạng đói khát, thân thể suy nhược, gần như không còn hơi thở. Người tìm thấy nàng là một lão giả trung niên chừng 50 tuổi, ông đã đem nàng trở về tổ chức (đương nhiên là đã nhận được sự đồng ý của cấp trên), chăm sóc cho nàng từng li từng tí đến khi nàng khỏe mạnh.

Tinh dậy nàng không thể nhớ được chính mình là ai, có quá khứ như thế nào, mỗi lần cố gắng nhớ lại đầu đều trở nên đau nhức. Bác sĩ nói rằng có thể nàng đã nhìn thấy một thứ hay sự việc gì đó rất kinh khủng khiến bản thân bị sốc ảnh hưởng đến não bộ, kí ức bị mất. Qua nhiều ngày trong đầu nàng chỉ vang vọng câu nói của một ai đó:

"Phù La, bảo trọng."

Vì đó mà nàng nhận định "Phù La" chính là tên mình. Không biết bản thân là ai, không có nhà để về, cuối cùng nàng quyết định đi theo tổ chức, trở thành một sát thủ.

7 năm sau đó nàng bắt đầu khóa huấn luyện sát thủ, mà người dạy nàng những điều đó chính là lão giả trung niên khi trước cứu nàng. Nhờ ông mà nàng mới hoàn thành khóa huấn luyện chỉ trong vòng 7 năm. Sau đó nàng liền trở thành thành viên chính thức của tổ chức. Mỗi nhiệm vụ nàng nhận đều chưa từng thất bại, vì đó mà nàng nhận được danh hiệu "nữ sát thủ số một".

Mặc dù đã nhiều năm trôi qua nhưng sư phụ - lão giả trung niên năm đó vẫn luôn bên cạnh giúp đỡ nàng khiến nàng trong lòng ấm áp, đối với ông vô cùng biết ơn. Bên cạnh đó còn có tên sư huynh đệ tiện nữa, hẳn là sát thủ đầu tiên mà ông đào tạo ra. Hai người chính là gia đình của nàng. Nhưng bị kịch đã xảy ra năm nàng 18 tuổi. Trong một lần làm nhiệm vụ sư phụ đã bỏ mạng, sau đó sư huynh cũng bị tổ chức đưa sang Nhật 3 năm. Mặc dù trong lòng đau khổ nhưng nàng vẫn im lặng một mình gánh chịu.

Nàng gặp Liên Đàm năm 18 tuổi. Ấn tượng đầu tiên của nàng với cô ta chính là cô ta có một tâm hồn trong sáng không chứa tạp chất. Là sát thủ mà vẫn giữ được bản chất ngây thơ như vậy, nàng cảm thấy vô cùng bội phục!

Sau một lần cùng làm nhiệm vụ hai người liền trở thành bạn thân. Nhưng tất cả đã thay đổi từ khi Từ An - tên nhóc vô si xuất hiện. Hắn ta là sát thủ từ một chi nhánh khác của tổ chức chuyển đến, chức vụ không tầm thường. Không rõ vì lý do gì mà về sau hắn bám nàng không dứt, miệng cứ mở ra là một tiếng "lão đại", hai tiếng "đại tỷ". Nàng đối với chuyện này cũng không quá để ý nên mới dẫn đến kết cục ngày hôm đó. Liên Đàm thích Từ An, điều này nàng biết nhưng không muốn quan tâm nhiều, dù sao cũng không phải chuyện của nàng.

Bây giờ nghĩ lại nếu như ngày đó nàng để ý hơn thì có lẽ chuyện ngày đó sẽ không xảy ra.

Còn về phần Dạ Thần Tôn, nàng đối với hắn ta chính là coi trọng, hai người là bằng hữu. Bất quá đó chỉ là suy nghĩ của một mình nàng, còn hắn... Thôi bỏ đi!

Kết thúc hồi tưởng, Mộ Dung Như Ly cúi đầu rũ mắt, thờ dãi:

“Sư huynh a, huynh hiện tại ra sao...?”

Mặc dù nàng nói rất nhỏ nhưng từng câu từng chữ vẫn lọt vào tai Mạc Hàn Phong vô cùng rõ ràng. Hắn nhú mày, tim không hiểu sao khẽ nhói đau.

Mạc Hàn Phong chính là giật mình. Tại sao khi nghe nàng nhắc đến mam nhân khác trong lòng hắn lại thoáng tức giận? Tại sao tim hắn lại nhói như vậy? Tại sao? Tất cả điều này, hắn đều không biết. Mạc Hàn Phong tâm tình phức tạp.

“Phong ca, người sao vậy?”

Mộ Dung Như Ly thấy hắn đứng im lặng, vẻ mặt thống khổ thì hỏi. Có nên xuống cảm xúc khác thường trong lòng, Mạc Hàn Phong lắc đầu:

“Không có gì.”

Nàng nhún vai, lướt qua hắn định bụng xem mấy mảnh vườn.

Bộp—

Mộ Dung Như Ly giật mình, hai mắt trừng to. Mạc Hàn Phong thế nhưng đang nắm chặt lấy cổ tay nàng.

“Làm gì đấy?!” Nàng hỏi, vẻ mặt thập phần khó coi.

“Qua phòng Triệu hỏi sư trước đi.” (căn phòng thứ ba cùng với phòng ma pháp sư ý)

Nói rồi thả tay ra, nhanh chóng đi về phía căn viện. Xoa xoa chỗ cổ tay đau nhức, Mộ Dung Như Ly khó hiểu:

“Hắn ta bị sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Thiếu Niên Lạ Mặt

Mộ Dung Như Ly chạy quanh phòng, hết ngó đông rồi lại ngó tây. Cảm thấy một cuốn sách, nàng bất đắc dĩ quay lại nhìn Mạc Hàn Phong. Từ lúc vào đây đến giờ hắn cứ bày ra bộ dáng thất thần, đứng im lặng ở một góc, hỏi gì cũng không thấy trả lời. Nàng bức bối bước nhanh đến trước mặt hắn, lè lưỡi làm mặt quỷ, hắn vẫn bất động thanh sắc. Tức thì nàng hậm hực sút một phát thật mạnh vào chân hắn.

Mạc Hàn Phong giật mình, tức giận phóng ánh mắt đầy sát khí về phía kẻ vừa đá mình, gầm lên:

“Người làm gì đấy?! Muốn chết?!”

Mộ Dung Như Ly rút cổ lùi về phía sau năm bước rồi không chịu thua hét lên:

“Người muốn chết thì có! Từ lúc vào đây cứ trưng ra bộ mặt quan tài, ta hỏi gì cũng không trả lời! Không thích thì cút ra ngoài, đừng đứng đây hít hết không khí của ta!”

Nói rồi dứt khoát xoay lưng về phía hắn. Dám quát nàng, hắn chính là người đầu tiên! (Ừm, ko tính sư phụ nhé)

Biết mình lỡ lời, Mạc Hàn Phong áy náy, vội vàng muốn xin lỗi:

“Ly Nhi, ta—”

Nhưng chưa để hấn nói hết câu nàng đã phất áo rời khỏi Cổ Vạn Phúc. Ngồi xuống ghế, nàng tự rót cho bản thân một chén nước rồi nhanh chóng uống cạn.

“Chủ nhân, người sao vậy?” Tiểu Hồ trong không gian ma thú truyền âm.

“Hừ, tên Mạc Hàn Phong đáng ghét dám quát ta! Lần này ta sẽ không thềm nói chuyện với hấn nữa!” Mộ Dung Như Ly tức giận đập bàn.

“Huyền thú đại nhân? Hấn là ngài ấy không có ý, chủ nhân đừng giận.” Tiểu Diễm an ủi.

“Hừ, ta mới mặc kệ hấn có có ý hay không!” Nàng gằn giọng, trong mắt tản ra sát khí nhẹ nhẹ.

“Chủ nhân, người đừng như vậy mà.” Tiểu Diễm lại tiếp tục lên tiếng.

Mộ Dung Như Ly nhướn mày, đe dọa:

“Sao? Người đây là muốn nói giúp cho hấn? Có muốn ta đốt trụ lông của người hay không hả?!”

Ở trong không gian ma thú hấn vội vàng ôm chặt lấy bộ lông, lắc đầu quây quây:

“Dạ, không...không có gì ạ! Tất cả đều do người nghe nhầm rồi!”

“Nhầm?” Nàng hỏi lại, ngón tay thon dài gõ nhịp trên mặt bàn.

Tiểu Hồ liếc xéo Tiểu Diễm, khinh bỉ: “Ngu ngốc!”

Nàng mới nãy còn muốn luyện thủ đan nhưng lại bị Mạc Hàn Phong làm mất hứng, cái gì cũng không muốn làm. Nghĩ đến chuyện gì đó hai mắt nàng liền cật lực tỏa sáng. Mộ Dung Như Ly đứng bật dậy, hưng phấn nói:

“Tiểu Hồ, Tiểu Diễm, chúng ta ra ngoài chơi!”

Hai ma thú hiển nhiên biết tâm tình của nàng không tốt nên cũng không có ý làm trái lời, hiện thân rồi cùng nàng treo tường trốn ra ngoài.:)))

“Ly Nhi, ta xin lỗi mà! “ Mạc Hàn Phong vẫn chưa bỏ cuộc, truyền âm cho nàng.

Mộ Dung Như Ly mặc kệ, tỏ vẻ mất diếc tai ngo. Hấn trong lòng thập phần hối hận, nàng thật sự giận hấn rồi!

“Ly Nhi, ta—” Chưa để hấn nói hết câu nàng đã nghiêng răng chặt đứt liên kết giữa hai người. Phiền phức!

...

Mộ Dung Như Ly cùng hai ma thú hòa mình vào dòng người tấp nập. Trời về tối, các cửa hàng đều thấp đèn sáng trưng. Ven đường là những hàng quán nhỏ buôn bán trang sức, đồ chơi,...vân vân và mây mây.

Nhìn dòng người đông đúc, Mộ Dung Như Ly trong lòng tràn ngập phiền muộn. Vốn tưởng ra ngoài sẽ kiếm được thứ gì đó thú vị, không ngờ cũng chẳng có gì.

Đang thất thần bước từng bước nặng nề đột nhiên có một bóng dáng lam y chắn trước mặt nàng. Mộ Dung Như Ly bực bội ngẩng đầu lên nhìn tên chết bầm dám ngăn đường mình kia.

Chỉ thấy đó là một thiếu niên chừng 15 tuổi, dung mạo tuấn mỹ tựa thiên tiên. Hấn một đầu tóc đen mượt như thác đổ xuống bờ vai rộng, một vài sợi vương lại trên trán. Ngũ quan tinh xảo giống như được điêu khắc tạo hình: sống mũi cao thẳng đầy trắng khí, mày kiếm sắc lạnh cao vút, mắt phượng màu hoàng kim nheo lại một môi, bạc môi mỏng khẽ run...

Thiếu niên một thân chật vật, đầu tóc có chút rối, y phục nhiều chỗ bị rách, nhuộm một mảng máu đỏ. Hấn ta nhìn Mộ Dung Như Ly, ánh mắt khẩn cầu:

“Tiểu cô nương, xin hãy cứu ta! “

Mộ Dung Như Ly sau khi bị hấn chặn đường tâm trạng hiển nhiên không tốt, nay lại nghe hấn nói vậy trong lòng liền dâng lên một cỗ tức giận không tên. Nàng nhìn hấn, lạnh lùng nói:

“Dựa vào cái gì mà ta phải giúp người?”

Thiếu niên nọ bị nàng nói một phen liền cứng họng. Ngẫm nghĩ một hồi, hấn lên tiếng:

“Nếu cô nương giúp ta, ta sẽ trả công xứng đáng! “Thực sự ngoài điều kiện này ra hấn không biết phải nói gì nữa.

Ngoài ý muốn của hần, Mộ Dung Như Ly thể nhưng lại đồng ý.

“Thành giao! ‘Nàng nhếch môi, vui vẻ đáp lại. Nói thế nào thì nói, nàng chính là đang cần tiền.

Vẫy tay với Tiểu Diễm, nàng phân phó:

“Ngươi công hần đi, nhìn như vậy cũng biết là sẽ không chạy nổi nữa rồi! “

Tiểu Diễm bày ra bộ mặt ủy khuất như tức phụ, tại sao lại là hần? Nếu mỗ nam chính mà là người hiện đại thì chắc chắn sẽ ngẩng đầu lên trời mà hét: Tell me why?!

Tiểu Hồ liếc hần, về mặt đầy ý cười cùng khiêu khích. Ha ha, đáng đời!

...

Bốn người bọn nàng vừa rời đi thì từ xa có năm hắc y nhân che kín mặt xuất hiện. Một trong năm người lên tiếng:

“Tiểu tử đó chẳng phải bị thương sao, tại sao lại đến đây lại không thấy? “

“Có người nhúng tay vào, mau đuổi theo! “Một kẻ khác về mặt âm trầm nói.

Dứt lời năm hắc y nhân liền nhanh như chớp chạy theo hướng bốn người Mộ Dung Như Ly rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Hoa Dật Vũ

Về Ly Nhan viện Mộ Dung Như Ly tùy tiện tìm một phòng trống cho thiếu niên rồi giúp hần dọn dẹp một phen.

“Ngươi là người Mộ Dung gia?”

Hần nhìn ngó xung quanh một lượt rồi hỏi nàng.

“Ừ” Nàng gật đầu đáp, động tác trên tay vẫn không dừng lại.

“Ngươi tên gì?”

Nghe hần hỏi vậy nàng liền dừng lại, khoanh tay trước ngực, dựa vào tường, nói:

“Trước khi hỏi tên người khác thì phải xưng danh tính của mình trước, đạo lý này mà ngươi cũng không hiểu sao?”

“À, ta là Hoa Dật Vũ.”

Mộ Dung Như Ly khẽ nhướn mày, xoa nhẹ cằm:

“Thiếu chủ Hoa gia a, ngươi không ở Liên Nguyệt thành mà lại chạy đến La Vũ thành để làm gì, hơn nữa còn bị truy sát?”

Hoa Dật Vũ kinh ngạc:

“Ngươi biết ta? “

“Hừm? Không biết, chỉ từng nghe qua thôi. Thiên tài Hoa gia, 15 tuổi thực lực đã đạt đến Huyền Vương tứ cấp, hơn nữa còn là ma pháp sư song tu hệ mộc và phong. Ta nói không sai chứ?”

Hần nhún vai, có thể coi là vậy. Lại nhìn nàng một tư thái lười biếng, hần nghi hoặc:

“Ta đã nói cho ngươi biết tên của ta, cũng đến lượt ngươi nói rồi chứ?”

“Ta ư? Ngươi muốn biết tên giả hay tên thật?” Mộ Dung Như Ly về mặt cột nhà. Chắc, nàng thật sự có cả hai cái tên mà!

“Tất nhiên là tên thật, như vậy mà cũng hỏi!”

Hoa Dật Vũ khoe miệng co giật, hắng giọng quát. Phì cười, nàng phẩy phẩy tay:

“Đùa chút thôi mà. Ta tên Mộ Dung Như Ly.”

Hắn cúi đầu lăm nhăm nhắc đi nhắc lại tên nàng vài lần như để ghi nhớ rồi ngẩng lên hỏi:

“Vậy Như Ly, ngươi tu luyện lĩnh vực nào?”

Khi này hắn để ý thấy tốc độ di chuyển của nàng rất nhanh. Tốc độ như vậy cho dù là chiến sĩ cũng không thể có được, mà hắn lại không thấy nàng dùng đến huyền lực nên thật sự có chút tò mò.

Nghe đến câu hỏi của hắn Mộ Dung Như Ly liền nở một nụ cười trào phúng, giọng nói đầy châm chọc:

“Ngươi hẳn là mới vào thành nên chưa biết. Tất cả người dân ở đây ai ai cũng biết Tam tiểu thư Mộ Dung gia là phế vật không thể tu luyện.”

Hoa Dật Vũ tròn mắt. Phế vật?! Hắn không tin! Nàng mà là phế vật thì trên đời này không có ai là thiên tài! Nàng đương nhiên biết được suy nghĩ của hắn, bất quá hắn đối với nàng không quan hệ nên những chuyện của nàng hắn không cần thiết phải biết.

“Ngươi còn gì muốn nói với ta sao?”

Thấy hắn định mở miệng nói gì nhưng cuối cùng lại thôi nàng liền hỏi. Hoa Dật Vũ tâm tư bị nhìn ra thì ngượng ngùng gãi đầu:

“Ta là muốn nhờ ngươi hộ tống về Liên Nguyệt Thành, đương nhiên sẽ tính tiền công!”

Thấy nàng trầm mặc hắn liền vội vàng giải thích:

“Ta biết đột nhiên đưa ra đề nghị như vậy sẽ khiến ngươi khó xử. Vậy nên ngươi cứ từ từ suy nghĩ, khi nào có câu trả lời -”

“Không cần!” Mộ Dung Như Ly lạnh lùng lên tiếng chặt đứt lời nói của hắn.

Tiến đến ngồi đối diện với hắn, nàng chống cằm gõ nhẹ lên bàn:

“Trước khi đồng ý ta muốn hỏi ngươi một vấn đề. Những hắc y nhân kia là do ai phái tới? Và vì lý do gì mà truy sát ngươi?”

Nghe đến đây Hoa Dật Vũ đột nhiên nổi giận, hung hăng đập mạnh tay xuống bàn khiến nó lập tức gãy đôi.

“Hừ! Ta chắc chắn bọn chúng là do Phong gia phái tới, mà cụ thể hơn chính là tên khốn Phong Bạch Lăng làm!”

Hận thù giữa hai đại gia tộc Phong - Hoa nàng cũng có biết một chút qua lời Mộ Dung Như Ly. Nghe nói mối thù này bắt nguồn từ gia chủ hai đời trước. Khi ấy gia chủ Hoa gia và Phong gia vốn là bằng hữu tốt, nhưng bi kịch là cả hai người lại cùng yêu một nữ nhân. Nàng ta tên Liên Nguyệt - nữ nhi duy nhất của thành chủ. Chỉ cần nhìn đến việc ông lấy tên nữ nhi đặt cho thành thì cũng đủ để biết ông yêu thương nàng ta cỡ nào.

Thành chủ biết gia chủ Hoa gia và Phong gia đã đem lòng mến mộ Liên Nguyệt từ lâu liền quyết định tổ chức một trận tỉ thí, ai giành chiến thắng sẽ được phép đính hôn với nàng. Trong trận tỉ thí gia chủ Phong gia vì biết bản thân không thể đánh lại gia chủ Hoa gia nên liền sử dụng thủ đoạn để chiến thắng.

Mặc dù ông ta chiến thắng nhưng lại không thể có được tình yêu của Liên Nguyệt vì nàng cũng đã thầm yêu gia chủ Hoa gia từ lâu. Ngày hôn lễ chính thức tổ chức gia chủ Hoa gia đã cùng tân nương bỏ trốn khiến thành chủ vô cùng tức giận song ông cũng không thể làm được vì đó là lựa chọn của nữ nhi bảo bối. Là một người phụ thân ông đương nhiên mong nữ nhi được hạnh phúc.

Thành chủ bỏ qua không có nghĩa là sẽ có kẻ khác bỏ qua. Hôn lễ đang được tổ chức mà tân nương lại bỏ trốn ngay giữa nghi thức bái thiên địa, điều này đối với gia chủ Phong gia chính là một sự sỉ nhục to lớn. Ông ta tuyên bố hai gia tộc Phong - Hoa chính thức trở thành kẻ thù không đội trời chung. Việc đó vẫn kéo dài đến tận bây giờ nhưng cả hai bên vẫn án binh bất động.

“Chẳng phải hai gia tộc vẫn luôn án binh bất động sao, tại sao hiện tại thiếu chủ Phong gia lại muốn giết ngươi?” Mộ Dung Như Ly nghi hoặc hỏi.

Nghe nàng nói vậy mặt Hoa Dật Vũ đột nhiên nổi lên hai rặng mây hồng khả nghi. Hắn áp ứng:

“Chuyện này...thật ra không liên quan đến gia tộc của chúng ta...”

Mộ Dung Như Ly đột nhiên thông suốt, dù sao chỉ số IQ của nàng không phải là đồ để không.

“Ồ? Chẳng lẽ hai người các ngươi... cũng mắc phải "chuyện ấy"?”

Hắn dường như hiểu được "chuyện ấy" trong lời của nàng là chuyện gì mặt liền đỏ ửng, xấu hổ gật đầu. Che miệng cười trộm, nàng trêu chọc:

“Ồi chào, ta thật muốn biết xem rốt cuộc nàng ta là ai mà lại khiến cho hai vị thiếu chủ thiên tài phải chém giết nhau để tranh giành a~”

Hoa Dật Vũ mặt mỗi ngày một đỏ. Cuối cùng tựa hồ không chịu được nữa, hấn ôm đầu hét lên:

“A!! Ngươi đừng có mà chọc ta nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đồng Ý

“Vậy rốt cuộc ngươi có đồng ý không?”

Hoa Dật Vũ chống cằm hỏi lại. Mộ Dung Như Ly trầm tư một hồi rồi gật đầu:

“Cho ta ba ngày nữa. Ta hiện tại còn một số việc cần hoàn thành.”

“Được, vậy ba ngày nữa chúng ta xuất phát.” Hấn cao hứng gật đầu.

Nàng đứng dậy đang định rời đi thì như chợt nhớ ra điều gì, quay lại ném cho hấn một chiếc bình ngọc bích. Hoa Dật Vũ tò mò:

“Cái gì đây?”

“Đan dược. Ăn đi, ngươi bị thương mà. “ Nói rồi trực tiếp rời khỏi.

Hoa Dật Vũ ngỡ ngàng. Đem bình mở ra, tức khắc một cỗ mùi hương thanh mát tỏa ra khiến hấn toàn thân thoải mái. Lấy ra một viên đan dược, hấn cả kinh. Đây chẳng phải là Thánh Tê Đan - đan dược cấp 4 phẩm chất cực phẩm sao?!

Bình thường muốn nhìn thấy một viên đan dược cấp 4 là vô cùng khó khăn, huống chi là đan dược cực phẩm. Tại Lam Dục Quốc Luyện Đan sư tứ phẩm vô cùng hiếm hoi, hiện tại có hai người đang làm việc trong hoàng thất tại kinh thành Long Vĩ.

Vậy mà Mộ Dung Như Ly cư nhiên lại tùy tiện đem một bình đan dược cấp 4 cho hấn không chút tiếc nuối, chuyện này vô cùng khó tin.

Nếu Hoa Dật Vũ mà biết bên trong không gian Cổ Vạn Phúc vẫn còn một núi đan dược như vậy thì sẽ có suy nghĩ gì đây a~

...

Mộ Dung Như Ly cả đêm không ngủ, đến sáng cuối cùng cũng đọc xong một cuốn sách giới thiệu về các loại dược liệu. Chính vì vậy mà hiện tại nàng đang vô cùng cao hứng.

“Ahaha, ta quả nhiên là thiên tài!” Nàng trong lòng tự ki.

Nhưng chưa vui vẻ được bao lâu thì tâm trạng của nàng đã lấy tốc độ bàn thờ mà trầm xuống.

Vừa ngẩng đầu lên đập vào mặt nàng là bộ mặt ai oán như tức phụ của Mạc Hàn Phong. Vâng, chính là tức phụ đó! Đã thế hấn lại còn không ngừng lái nhai bên tai nàng.

“Ly Nhi, ta xin lỗi~”

“Ly Nhi, ngươi đừng giận nữa mà!”

“Ly Nhi, lúc đó ta chỉ là nhất thời lỡ lời, ngươi đừng để ý!”

“Ly Nhi, đừng lo ta mà!”

Ly Nhi... Ly Nhi... Ly Nhi... Bla... Bla... Blo... vân vân và mây mây.

Mộ Dung Như Ly đặt chén trà xuống bàn một cách vô cùng "dã man" khiến số phận làm đồ vật của nó kết thúc từ đây, trực tiếp hóa thành bột vụn. Mồ tác giả âm thầm mặc niệm cho chén trà:

“Thiện tai, thiện tai. Mong kiếp sau ngươi sẽ được đầu thai bên cạnh một chủ tử tốt hơn. Amen.”

“Cút!” Mồ nữ chính hung hăng trừng mắt với tác giả rồi không thương hoa tiếc ngọc một cước đá bay mami đẻ (chính là ta, muahaha!).

Vốn tâm tình không tốt nay lại bị mụ thần kinh không bình thường nào đó chọc giận nàng liền hung hăng đạp cửa ra ngoài tìm Hoa Dật Vũ.

(Nguyệt: Oắt đồ heo?! Tỳ nói ai là con mụ thần kinh không bình thường vậy hả?! *sát khí đằng đằng* / MDNly: *thản nhiên nhếch mép* Ồ, ta có nói vậy à? / Nguyệt: Ách, hình như chỉ suy nghĩ trong đầu thôi nhì... *sa mạc lời* / MDNly: Ngu ngốc!)

Ra đến sân đã thấy Hoa Dật Vũ đang ngáp ngắn ngáp dài nằm ườn ra bàn. Mộ Dung Như Ly tiến đến ngồi phịch xuống ghế, trong lòng thầm buồn bực.

Hoa Dật Vũ mắt nhắm mắt mở nhìn nàng rồi lại nhìn Mạc Hàn Phong bộ dáng chân chó phía sau. Hề? Nam nhân kia là ai?

“Như Ly, hần ta là ai vậy? “Hần tò mò hỏi.

Nàng nghe hần nói thì nhẹ nở một nụ cười rạng rỡ đủ để khiến người đối diện rụng tóc gáy.

“Hử? Ai cơ? Người nói gì vậy? Ở đây chẳng phải chỉ có ta và người thôi sao? “

Mạc Hàn Phong nghe nàng nói thì không thêm để ý hình tượng mà lập tức òa khóc:

“Ô ô ô Ly Nhi, người thật vô tình! Tại sao người lại có thể không quan tâm đến ta như vậy?! Ta đã nói rồi, ta xin lỗi! Tha thứ cho ta, đi mà~”

Nói rồi còn mặc danh kì diệu rút từ ngực ra một chiếc khăn tay làm từ lụa mềm chấm chấm nước mắt mặc dù không hề có lấy một giọt.

Mộ Dung Như Ly bề ngoài thực bình tĩnh bất quá bên trong đã sớm nổi cơn lạnh tanh bành. What the hell?! Tên này rốt cuộc là bị làm sao vậy hả?! Lại lên con gì đây... Kinh khủng, quá kinh khủng! Tất cả da gà da vịt của nàng đều đã muốn rớt hết rồi! @#%&-%*~+***đ=¢¢¶=[=€¢€^.....

(đã lược bỏ hơn 1000 từ ngữ chửi tục không được "lịch sự" cho lắm)

Hoa Dật Vũ nhìn một màn này khóe miệng liền co giật như bị chuột rút, trán căng đầy hắc tuyến. Tình cảnh này thật sự giống như một cuộc tranh cãi giữa vợ chồng nhà lành nha. Mà... Rốt cuộc ai mới là vợ nhỉ?

Đề xuống những suy nghĩ không được "chong xáng" cho lắm, hần bắt đầu chỉ chỉ Mạc Hàn Phong nói:

“Như Ly, người xem hần kia...”

Mộ Dung Như Ly mắt kiên nhẫn cười cười:

“Người nó gì? Có "con muỗi" cứ vo ve bên tai ta suốt nên không nghe thấy. Đề ta xử lý nó đã. “

Nói rồi đứng bật dậy, xoay người vung tay về phía hai bên má Mạc Hàn Phong làm một tư thế đập muỗi.

Chát-

Tức khắc hai bên má hần liền xuất hiện dấu năm ngón tay in hằn, trông vô cùng thảm hại. Hoa Dật Vũ nín cười, khuôn mặt đỏ ửng.

Sau khi xử lý xong thành phần gây rối, Mộ Dung Như Ly liền một cước đá hần quay về Cổ Vạn Phúc, phát tay giăng kết giới. Mạc Hàn Phong ỳ khuất xoa hai bên má bông rất, ngoan ngoãn im lặng.

Xong việc nàng phui phui tay ngồi xuống ghế, lườm Hoa Dật Vũ:

“Người cười cái gì? Hay là người muốn ta đập người như vậy? “

Hần nghe vậy thì vội vàng xua tay, lắc đầu quày quạy:

“Á, không dám đâu! Ta còn rất yêu đời à nha! “

Mộ Dung Như Ly khoanh tay hừ lạnh. Xí, cứ làm như nàng muốn giết hần lắm ấy!

“Bây giờ ta qua khu luyện tập một chút, người đi cùng không? “Nàng hỏi. Để mọi người phát hiện nàng đem người ngoài về thì thế nào? Nàng mới không quan tâm họ nghĩ gì.

Hoa Dật Vũ gật đầu, đứng dậy thản nhiên cười:

“Dù sao ở mãi một chỗ cũng chán, đi theo bên cạnh người sẽ có rất nhiều chuyện thú vị để xem. “

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đồ Ky

Giải thích cho Lan Nhi một lượt về sự việc tối qua, Mộ Dung Như Ly cùng Hoa Dật Vũ và nàng ta đến Lâm Vân viện tìm Mộ Dung Như Lâm, bất quá mới đi được nửa đường thì đã gặp hắc cũng đang có ý định đến tìm nàng. Mộ Dung Như Lâm nhìn thấy Hoa Dật Vũ thì tò mò hỏi:

“Ly Nhi, vị này là...”

Chưa để nàng trả lời Hoa Dật Vũ đã chạy đến thân thiết khoác vai Mộ Dung Như Lâm, nói liền một hồi:

“Ta là Hoa Dật Vũ, bằng hữu của Như Ly. Ngươi và nàng thật giống nhau nha! Ngươi là ca ca hay đệ đệ? Ngươi tên gì?”

Mộ Dung Như Ly khóe miệng co rút, tên này không biết im lặng là gì sao? Những kẻ nói nhiều như vậy, thật sự rất phiền phức!

Nghe hắc tự giới thiệu, Mộ Dung Như Lâm vô cùng kinh ngạc:

“Ngươi...ngươi...là thiếu chủ Hoa gia?!”

“Ngươi cũng biết ta? Xem ra danh tiếng của ta cũng không tồi nha!”

Hắn ngược đôi lam mâu to tròn lên nhìn Hoa Dật Vũ đang cười sáng khoải, chớp chớp ngây ngô. Không dấu vết đánh giá Mộ Dung Như Lâm một lượt, Hoa Dật Vũ neho mắt. Mặc dù hai huynh muội Như Ly bề ngoài giống nhau nhưng tính cách lại khác hẳn. Mộ Dung Như Lâm do từ nhỏ đã sớm tiếp xúc với nhiều loại người nên có phần trưởng thành sớm, bất quá chỉ là một phần nhỏ, hắn ta chung quy vẫn chỉ là một nam hài 10 tuổi.

Nhưng Mộ Dung Như Ly thì lại khác. Hắn không biết rốt cuộc trong quá khứ nàng đã từng trải qua những gì để rồi hiện tại không chỉ tính cách mà cả tâm hồn nàng cũng đã trưởng thành. Trong mắt nàng bất cứ thứ gì cũng không quan trọng, lạnh nhạt thờ ơ đến kì lạ.

Nếu một suy nghĩ này của hắn mà để Mộ Dung Như Ly biết được thì nàng chắc chắn sẽ trợn mắt mà hét to: Con mắt nào của ngươi thấy ta thờ ơ với mọi thứ hả? Ta đối với tiền vô cùng đề ý đó nha! OK?

“Huynh đệ, ngươi tên gì vậy?” Thấy Mộ Dung Như Lâm chậm chạp không đáp, Hoa Dật Vũ cười xòa hỏi lại.

“Huynh đệ?” Hắn ngây người.

“Đúng vậy. Ngươi là thân nhân của Như Ly thì cũng tự nhiên là bằng hữu của ta!” Hoa Dật Vũ trả lời giống như đó là điều đương nhiên.

Mộ Dung Như Ly khóe miệng co rút, vợ đùa cả nắm như vậy sao?

“Ta là Mộ Dung Như Lâm, ca ca của Ly Nhi!” Hắn (MDNLâm) sáng khoải đáp lại.

Bất đắc dĩ lắc đầu, nàng cất bước rời đi. Hai kẻ nọ thấy vậy thì cũng vội vàng theo sau. Cuối hàng, Lan Nhi thi thoảng lên nhìn trộm Lãnh Trần vài cái rồi âm thầm đỏ mặt. (Nguyệt: Lan Nhi, nhìn lên người ta như vậy là không tốt đâu nha! ^o^)

...

Hôm nay chính là ngày công bố danh sách thí thí, khu vực quanh khu luyện tập đã tụ tập không ít người. Lúc nhóm người Mộ Dung Như Ly đến thì cũng là lúc Đại trưởng lão bước ra. Phất tay ra hiệu cho tất cả im lặng, ông ta nói, khuôn mặt nghiêm nghị:

“Các ngươi đã đến đông đủ, hiện tại ta sẽ công bố danh sách thí thí, hãy chú ý.”

Hô một tiếng lớn, tức khắc trên không trung liền xuất hiện 20 dòng chữ, mỗi dòng là tên của một đệ tử được lựa chọn, sắp xếp theo thứ tự tu vi từ mạnh đến yếu dần.

1.Mộ Dung Khải, 21 tuổi, Ma pháp sư Huyền Vương lục cấp.

2.Mộ Dung Vân Thiên, 15 tuổi, Ma pháp sư Huyền vương tứ cấp.

3.....

4.Mộ Dung Vô Y, 18 tuổi, Ma pháp sư Huyền Vương nhị cấp.

5.....

...

9. Mộ Dung Như Ly, 10 tuổi, Ma pháp sư Huyền Vương nhất cấp.

10.Mộ Dung Văn Tiên, 14 tuổi, Ma pháp sư Huyền Sư đỉnh phong.

...

Trong phút chốc toàn bộ đệ tử lập tức sôi trào.

“Quả nhiên là danh sách những thiên tài. Bất quá tại sao phệ vật Mộ Dung Như Ly lại được tham gia?!”

“Người không nhìn thấy sao? Nàng ta là Huyền Vương nhất cấp, hơn ta hẳn 4 cấp đấy!”

“Ta không tin! Nàng ta rõ ràng là một phệ vật không thể tu luyện cơ mà!”

.....

Mọi người vừa bình luận vừa không ngừng đưa ánh mắt tìm tòi, dò xét cùng khinh thường đặt lên người Mộ Dung Như Ly song nàng lại không mảy may để ý. Đối với nàng suy nghĩ của ai cũng không quan trọng.

Thu tất cả biểu hiện của mọi người vào mắt, Hoa Dật Vũ mày kiếm khẽ nhú. Xem ra lời Như Ly nói không sai, trong mắt mọi người nàng chính là một phệ vật không thể tu luyện. Lại nhìn đến Mộ Dung Như Ly một bộ dáng thần nhiên giống như tất cả những lời xì xào bàn tán kia không hề liên quan đến nàng, hẳn âm thầm đồng tình. Sống như vậy chẳng trách nàng lại trưởng thành sớm.

Nếu suy nghĩ này mà để Mộ Dung Như Ly biết thì nàng chắc chắn sẽ thờ dài mà than: Aizzz, Hoa Dật Vũ, người suy nghĩ cũng quá đơn giản rồi!

“Nói không chừng nàng ta chính là lấy danh Mộ Dung gia chủ để uy hiếp các trưởng lão! Không phải trước đó gia chủ rất thương yêu che chở cho nàng ta sao?”

“Đúng đó, người như nàng ta sao có thể được chọn để tham gia tỉ thí. Đúng là không biết xấu hổ!”

“Hừ, tiện nhân này đúng là chỉ biết làm ô nhục gia tộc! Vô liêm sỉ!”

.....

Tiếng bàn luận ngày một lớn mà lời nói cũng càng ác độc hơn. Mỗi một lời đều là chửi bới, lăng nhục Mộ Dung Như Ly. Nàng vẫn một mực đứng yên, sắc mặt không chút biến hóa, trong lòng cười lạnh.

Nghĩ ngợi thực lực của nàng? Không phải hôm khảo hạch chính mắt bọn họ đã lĩnh giáo qua hay sao, như thế nào mà hiện tại lại bày đặt mĩa mai? Nói đi nói lại thì cũng là do lòng đố kỵ. Không được chọn nên âm ức sao? Hừ, một lũ hèn hạ!

Nàng không quan tâm không có nghĩa là người khác không quan tâm. Sắc mặt bọn Mộ Dung Như Lâm và các trưởng lão ngày càng khó coi, âm trầm đáng sợ, mà Hoa Dật Vũ cũng chỉ khẽ nhú mi, ngoài ra không có quá nhiều cảm xúc.

Đại trưởng lão dấy mắt hẳn lên một tia phần nộ. Bọn chúng coi ông là gì? Ông đường đường là Đại trưởng lão của một trong tam đại gia tộc làm sao có thể dễ dàng bị một nữ hài 10 tuổi uy hiếp?! Con tức bực phát, ông gầm lên:

“Tất cả im lặng! Nếu không cam lòng thì hãy đấu với Mộ Dung Như Ly một trận đi! Cứ coi như nếu các người thắng nàng thì ta sẽ cho các người tham gia tỉ thí.”

Giọng nói hữu lực nghiêm nghị mang theo vài phần tức giận của Đại trưởng lão lập tức khiến tất cả đệ tử im bật. Nhất thời không gian rơi vào im lặng, ngay cả tiếng kim rơi cũng dễ dàng lọt vào tai. Không khí sẽ vẫn cứ kéo dài như vậy nếu như không có một giọng nói nữ nhân kiều căng vang lên.

“Ta muốn đấu với nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Nữ Cường Nhân

Tất cả đồng loạt đưa mắt về phía phát ra giọng nói. Chỉ thấy đó là một thiếu nữ chừng 15-16 tuổi, lớn lên là một tuyệt sắc giai nhân. Nàng ta ngũ quan tinh xảo, đường nét khuôn mặt tựa như đóa hồng liên chói lóa. Thân vận tử y, không phải loại y phục rườm rà vạt vấy dài đến tận gót chân mà lại gọn gàng, dễ dàng cho việc di chuyển, để lộ ra đường cong mê người. Lại kết hợp với mái tóc màu nâu khói xoăn dài ngang eo càng khiến nàng ta thêm quyến rũ, chọc mù mắt người nhìn.

Ném cho Mộ Dung Như Ly một cái mị nhãn, trong mắt nàng ta tràn ra khinh thường.

Mộ Dung Tĩnh nàng đường đường là đệ nhất mỹ nhân của Mộ Dung gia, là nữ nhân mà các nam nhân hằng mong ước. Vậy mà từ khoảnh khắc Mộ Dung Như Ly xuất hiện, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nàng (MDN Ly), chẳng còn ai chú ý đến nàng ta nữa.

Được cái mã bên ngoài thì đã đành, nay Mộ Dung Như Ly lại đột nhiên thay đổi, từ một phế vật đại danh đỉnh đỉnh xoay người liền trở thành tuyệt thế thiên tài. Không những tu vi cao mà còn mặc danh kì diệu được chọn để tham gia tỉ thí giữa tam đại gia tộc.

Mộ Dung Tĩnh nàng ta chính là không cam tâm! Nhân đây có cơ hội, nàng ta sẽ chứng minh cho mọi người thấy, Mộ Dung Như Ly mãi mãi chỉ là một phế vật!

Đại trưởng lão đánh ánh mắt dò hỏi về phía Mộ Dung Như Ly, chỉ thấy nàng vẫn im lặng, không hề có dấu hiệu muốn đáp lời.

Thấy vậy Mộ Dung Tĩnh khoe môi cong lên đầy trào phúng, cất giọng khiêu khích:

“Thế nào? Sợ rồi? Hừ, tưởng gì, nguyên lai ngươi đúng là chỉ dựa vào cái danh nữ nhi cưng của gia chủ mà đòi tham gia! Mọi người xem, ta nói có đúng hay không?”

Tất cả đệ tử đồng loạt cười giễu cợt. Lúc này Mộ Dung Như Ly đột nhiên ngáp dài, khoanh tay trước ngực lạnh lùng nói:

“Nói xong chưa? Thật ồn ào mà. Nếu ngươi đã muốn đấu thì ta cũng không có lí do gì để từ chối, tới lúc thua thì đừng về nhà ôm mẫu thân khóc nháo!”

Mọi người "ồ" lên một tiếng. Ai cũng không nghĩ Mộ Dung Như Ly sẽ lớn mật mở miệng châm chọc Mộ Dung Tĩnh.

Mộ Dung Tĩnh bị nói như vậy cũng không bày ra bộ dáng tức giận, ngược lại mỉm cười đầy ý vị.

“Ngươi có vẻ rất tự tin nhì? Đợi đến lúc lên lời đài rồi, để xem ta và ngươi, ai mới là kẻ phải khóc lóc!” Nàng ta cười mỉa.

...

Trên lời đài Mộ Dung Như Ly một thân thanh y tao nhã, ôn hòa xong lại thập phần xa cách đối mặt với Mộ Dung Tĩnh, biểu tình thủy chung không chút biến hóa.

Các đệ tử bên dưới vô cùng rảnh rồi thì thầm to nhỏ.

“Ngươi đoán xem ai sẽ thắng?”

“Chắc chắn là Tĩnh nhi tỷ tỷ rồi! Tỷ ấy hiện tại tu vi đã đạt đến Huyền Vương nhất cấp, không thể thua được!”

“Ừa, bây giờ ta mới để ý. Đã là Huyền Vương nhưng tại sao tỷ ấy lại không được chọn?”

“Suyt! Bế cái miệng lại! Ghé tai vào đây ta nói thầm cho mà nghe. Vốn lúc đầu Tĩnh nhi tỷ tỷ được chọn nhưng Mộ Dung Văn Tiên đột nhiên chạy đến nói với các trưởng lão là muốn tham gia cho bằng được. Vì nàng ta là đại tiểu thư nên các trưởng lão không thể làm khác lời, phải đem một người đẩy ra khỏi danh sách để thay nàng ta vào.”

“Thật sao?! Nhưng tại sao lại không phải những kẻ có tu vi thấp hơn mà lại là tỷ ấy?”

“Hừ, còn chẳng phải do nàng ta ghen tị với dung nhan yêu nghiệt của tỷ ấy nên mới có ý gây khó dễ sao?!”

“Mộ Dung Văn Tiên cũng quá kiêu căng rồi! Nàng ta tưởng bản thân là Đại tiểu thư Mộ Dung gia thì muốn làm gì cũng được sao?!”

.....

Dần dần mọi người chuyển đổi trọng tâm sang thành Mộ Dung Văn Tiên.

Tại một góc không ai để ý, một thiếu nữ vận hoàng y âm thầm nghiêng răng, sắc mặt tối sầm, ánh mắt liếc nhìn từng kẻ một như muốn ăn tươi nuốt sống, bàn tay trắng nõn nắm chặt thành quyền.

Mộ Dung Như Ly nhướn mày. Thông qua trí nhớ của nguyên chủ nàng cũng đã biết được Mộ Dung Văn Tiên là ai. Nàng ta là Đại tiểu thư - nữ nhi của Nghi di nương, đối xử với nguyên chủ không tệ. À, đó là suy nghĩ của nguyên chủ. Nàng lại nghĩ, vị đại tỷ này không hề bình thường như bề ngoài. Nếu không phải là thật sự tốt bụng thì cũng là kẻ tâm cơ thâm trầm. Mà nàng ta vừa vận là loại người thứ hai.

Bất quá chuyện này cũng không ảnh hưởng gì tới nàng. Trong cỗ thân thể này là một linh hồn xa lạ từ thế kỉ 21, là nữ nhân vận người kính mộ, nàng chắc chắn sẽ không để kẻ khác khi dễ mình!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyết Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45: Tỉ Thỉ

Đối diện với Mộ Dung Như Ly thấy nàng không để ý mình, Mộ Dung Tĩnh trong lòng oán hận.

Nàng ta không do dự phi thân đến, phát động công kích về phía nàng. Mộ Dung Như Ly mặc dù đang suy nghĩ mông lung song vẫn chú ý đến nhất cử nhất động của Mộ Dung Tĩnh, nhanh nhẹn né sang một bên.

Nở một nụ cười không đứng đắn, nàng lắc đầu:

“Này này, đánh lén như vậy là không tốt đâu nha~”

Bỏ qua ý tứ châm chọc trong lời nói của nàng, nàng ta hừ lạnh:

“Bớt nói nhảm đi, mau xuất chiêu!”

Mộ Dung Tĩnh là Ma pháp sư hệ Phong, thiên về tốc độ. Nhẹ nhón chân, tức khắc nàng ta thân thủ hóa thành một đạo tàn ảnh, nhanh như gió đem nàng vây vào giữa.

Trong mắt người ngoài thì có lẽ Mộ Dung Như Ly đang ở thế hạ phong, bị Mộ Dung Tĩnh vây chặt đến mức vô pháp chống trả bởi tốc độ nàng ta quá nhanh, rất ít người có thể nhìn ra.

Nhưng đối với nàng, nàng ta chính là dùng trướng chọi đá mà! Chưa bằng một phần thân thủ của nàng.

Một khắc trôi qua hai người vẫn một tấn công một phòng thủ, ai cũng không đủ kiên nhẫn để xem tiếp. Mộ Dung Tĩnh là kẻ trong cuộc cũng không khác là bao, chút kiên nhẫn còn lại của nàng ta cuối cùng cũng theo gió bay đi mất.

Ngừng công kích, thân thủ nhanh nhẹn tránh xa Mộ Dung Như Ly một đoạn dài, hai bàn tay trắng nõn khẽ động.

“Phong Loạn Vũ!”

Nàng ta hô lớn, dứt lời huyền lực nguyên tố phong trong không khí bắt đầu dao động mãnh liệt, nhanh chóng tích tụ lại một chỗ tạo thành một cổ lốc xoáy khổng lồ, dùng khí thế dời núi lấp biển lao về phía nàng.

Khói bụi bay mù mịt, cây cối nghiêng ngả muốn bật gốc, các đệ tử lấy tay chắn trước mặt, đồng loạt lùi về phía sau cách xa lời đài. Các trưởng lão tại sao lại quên tạo kết giới nha?

“Trời, Tĩnh nhi tỷ tỷ đã ra sát chiêu!”

“Nghe nói trước đó một chiêu này của tỷ ấy đã khiến một tên Huyền Vương tam cấp bị trọng thương, phải nằm liệt giường tới 1 tháng đó!”

“Cho dù Mộ Dung Như Ly thật sự có thực lực nhưng lần này nàng ta chắc chắn vẫn sẽ thua thảm! Lẽ ra lúc đầu nàng ta không nên ngu ngốc đáp ứng! “

“Ngươi quản như vậy để làm gì?! Nàng ta thua là do nàng ta quá kiêu ngạo, không biết tự lượng sức! “

.....

Ai cũng có cùng chung một suy nghĩ rằng Mộ Dung Như Ly sẽ thua. Hoa Dật Vũ cũng không ngoại lệ.

Hắn lo lắng, nàng sẽ không sao chứ? Nếu như nàng có mệnh hệ gì thì ai sẽ hộ tống hắn trở về đây?!

Quay sang nhìn Mộ Dung Như Lâm đứng bên cạnh, thấy hắn ta cũng đang chăm chú quan sát nàng, bất quá với vẻ mặt bình thản, thậm chí hắn còn thấy đáy mắt hắn ta có ý cười thoang thoang.

Hoa Dật Vũ khó hiểu:

“Ngươi không lo lắng cho Như Ly sao?”

Mộ Dung Như Lâm thân nhiên kéo môi, làm như không sao cả mà nói:

“Tại sao phải lo lắng? Muội ấy còn không sợ thì ta cũng không có lí do gì để sợ.” Làm sao mà sợ được a~ Ly Nhi cũng thật là, thực lực rõ ràng cao hơn người ta vậy mà còn đáp ứng đầu. Đây chính là ý mạnh hiếp yếu a!

Hoa Dật Vũ im lặng, hắn thật sự không hiểu nổi hai huynh muội nhà này!

...

Lốc xoáy lao vun vút về phía Mộ Dung Như Ly, đem toàn bộ uy áp phóng ra. Nàng vẫn một vẻ thản nhiên, thoái lui vài bước rồi phát tay, hô:

“Băng Thuần.”

Dứt lời trước mặt nàng liền xuất hiện một tầng băng dày cao gần 2m. Tấm chắn đem nàng bảo hộ chính giữa, một thân nghênh đón chiêu thức của Mộ Dung Tĩnh.

Oành--

Hai chiêu thức va chạm, khói bụi bay tứ phía. Mọi người không dám khinh thường, đều vội vàng tạo kết giới bảo vệ bản thân. Một số đệ tử tu vi thấp hơn hai người trên lôi đài bị ảnh hưởng, phun ra một búng máu. Hoa Dật Vũ không nghĩ nhiều, nhanh chóng tạo kết giới bao bọc lấy bản thân và ba người Mộ Dung Như Lâm, Lan Nhi, Lân Trần.

Huyền lực va chạm với kết giới khiến nó rung lên mãnh liệt. Hoa Dật Vũ trên trán đã chảy ra mồ hôi. Hãn kinh hãi, thực lực của Như Ly chắc chắn không đơn thuần là Huyền Vương nhất cấp! Nếu không hẳn sẽ không phải chặt vật như vậy.

...

Khói bụi bắt đầu tan rã, toàn cảnh lôi đài hiện lên trong mắt mọi người.

Mộ Dung Tĩnh về mặt kinh hãi đứng chôn chân tại chỗ. Đối diện nàng ta chính là một tấm băng thuần vững chãi, qua va chạm vừa rồi thế nhưng ngay cả một vết xước cũng không xuất hiện.

Mộ Dung Như Ly thu tay, lá chắn biến mất. Tiểu Hồ bữu môi khinh bỉ:

“Chủ nhân, chiêu thức kia công lực còn không bằng một phần của ta! Thật là quá yếu! “

Nàng cười cười không nói gì. Nhẹ nâng một ngón tay trắng nõn lên chỉ về hướng Mộ Dung Tĩnh đứng, khoe miệng nàng câu lên một nụ cười lãnh lẽo:

“Đến lượt ta. Cầu Băng, kết!”

Ngay lập tức nàng ta thân thể liền bị một quả cầu băng giam lấy. Nhiệt độ xung quanh theo đó mà nhanh chóng tụt xuống khiến cây cỏ bắt giác đóng băng.

Lân Trần khẽ rung mình. Hắn đã từng lĩnh giáo qua sức mạnh của chiêu thức này nên hiển nhiên biết rõ nó đáng sợ mức nào. Mộ Dung Vân Thiên nhướn mày, đẩy mắt lóe lên một tia hứng thú.

Với cái nhiệt độ này... Thực lực của nàng thật sự chỉ là Huyền Vương thôi sao? Hừm, có ý tứ nha.

"Mộ Dung Như Ly a Mộ Dung Như Ly, muội rút cuộc còn muốn đem đến cho ta bao nhiêu kinh hỉ nữa đây?"

Mộ Dung Khải không dấu vết liếc hắn ta một cái, trong lòng cười nhẹ. Tiểu tử này thế nhưng lại muốn luận bàn với Mộ Dung Như Ly, hắn nhìn qua là biết.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Điều Tối Kỵ

“Trời ơi! Mộ Dung Như Ly thế nhưng dễ dàng chặn được sát chiêu của Mộ Dung Tĩnh?!”

“Hả?! Chẳng lẽ ta đang nằm mộng?!”

“Ban ngày ban mặt, mộng cái muội muội người ấy!”

.....

Bên dưới ồn ào như vậy nhưng không khí phía trên lôi đài lại trái ngược hẳn. Mộ Dung Như Ly lãnh ý nhìn Mộ Dung Tĩnh, nhướn mày:

“Thế nào? Có muốn nhận thua không?”

Mộ Dung Tĩnh vẫn một bộ dáng kinh hãi, vẻ mặt không thể tin nổi. Không lí nào nàng ta lại thua một phế vật được! Như vậy chẳng phải nàng ta ngay cả

một phé vật cũng không bằng sao?!

Rõ ràng hiện tại bản thân đang ở trong tình trạng nguy kịch nhưng Mộ Dung Tĩnh vẫn cố chấp bảo vệ cái suy nghĩ ngu ngốc của mình.

“Không bao giờ! Ha ha, ngươi là một phé vật, thực lực kém xa ta, vì sao ta phải chịu thua?!”

Một kẻ không có mẫu thân dạy dỗ như ngươi lấy cái gì ra mà muốn thắng ta?! Nằm mơ! “

Một cụm "không có mẫu thân dạy dỗ" lọt vào tai Mộ Dung Như Ly, đại não của nàng tức khắc nổ tung, hàn khí bạo phát nhanh như chớp lan ra toàn lồi đài, phiêu đảng đến tận nơi các trưởng lão đang đứng.

Thân thủ Đại trưởng lão khẽ run, đáy mắt là một mảnh kinh hãi. Hàn khí này thế nhưng lại ảnh hưởng đến ông, thật khó tin! Ánh mắt ông nhìn Mộ Dung Như Ly dần trở nên phức tạp.

Lần này không chỉ các đệ tử có tu vi kém mà ngay cả người như Mộ Dung Khải cũng không nhận được mà thân thể cương cứng. Hảo lạnh! Bọn họ đang có xu hướng hóa băng a~

Các trưởng lão phát tay, một tầng kết giới lam nhạt xuất hiện đem các đệ tử bảo hộ bên trong. Thở hắt ra một hơi đầy khí lạnh, tất cả đồng loạt nhìn về phía lồi đài, đáy mắt rung động.

Mộ Dung Như Ly tâm vô cùng nhức nhối. Mộ Dung Tĩnh vừa nhắc tới từ "mẫu thân" thì cỗ thân thể này liền xuất hiện một loại phản ứng mãnh liệt, tựa như lưu luyến, lại tựa như phản nộ.

Nàng biết, đây chính là tình cảm còn sót lại của nguyên chủ đối với mẫu thân - người đã sinh ra nàng ta, người mà nàng ta chưa một lần được gặp mặt. Hân Như vì khó sinh mà chết, từ nhỏ hai huynh muội Mộ Dung Như Ly đã không có mẫu thân.

Hơn nữa nguyên chủ đối với mẫu thân vô cùng kính trọng, nay lại nghe kẻ khác nói xấu mẫu thân mình, nàng ta đương nhiên phản nộ.

Mộ Dung Như Ly đáy mắt lạnh lẽo, năm ngón tay thon dài thu về thành nắm đấm, hô: “Thu! “

Cầu Băng phạm vi tức khắc thu hẹp lại, đem Mộ Dung Tĩnh ép sát đến khó thở. Không khí bị đè nén, loãng dần.

Mộ Dung Như Ly toàn thân tỏa ra một loại khí thế vương giả, hàn khí cùng sát khí lạnh lẽo lan ra khắp nơi, khuôn mặt tinh xảo không một tia cảm xúc.

Lúc này toàn bộ mọi người đã bị sát khí của nàng làm cho hoảng sợ. Đây thật sự là Mộ Dung Như Ly - phé vật bị mọi người khinh thường sao? Thật sự là Tam tiểu thư yếu đuối nhu nhược ư?

Mộ Dung Như Ly lâm hoảng hốt. Một khắc này hần đột nhiên cảm thấy nàng không còn là muội muội khả ái của mình nữa mà là một con người hoàn toàn xa lạ. Lãnh huyết như vậy, cuồng vọng như vậy, tài giỏi như vậy... Hân... đã không còn nhận ra nàng. Người đó...rốt cuộc là ai?

Mộ Dung Như Ly chính là đang bộc lộ ra hết khí chất của một sát thủ. Nàng lúc này chẳng khác nào một con mãnh thú khát máu, trong mắt chỉ có con mồi. Những thứ còn lại, nàng mảy may không quan tâm.

Giờ khắc này Mộ Dung Tĩnh mới biết thế nào là sợ hãi. Nàng ta cuối cùng cũng nhận ra bản thân mình có bao nhiêu ngu ngốc. Nàng ta bây giờ chính là một con thú nhỏ nằm trong lòng chờ chết!

Mộ Dung Tĩnh cắn răng, tận lực khắc chế sự hỗn loạn trong lòng, giọng điệu run rẩy:

“Ta... ta... ta nhận thua! “ Nàng ta đang vô cùng hối hận!

Mộ Dung Tĩnh nhận thua, nhưng Mộ Dung Như Ly lại không nghĩ dễ dàng bỏ qua cho nàng ta. Nàng ta đã chạm vào điều tối kỵ của nàng, kết cục hẳn sẽ không được tốt đẹp.

Phía Mộ Dung Như Ly không có động tĩnh. Chỉ thấy khóe môi nàng kéo lên, nụ cười tựa Tu La tái thể, khiến sâu trong linh hồn mọi người run sợ.

“Muộn rồi. Ta hiện tại muốn ngươi phải sống không bằng chết! “

Dứt lồi trên tay nàng liền xuất hiện một quả cầu băng tỏa ra khí thế lạnh lẽo. Thân thủ khẽ động, tức khắc nàng đã đứng trước mặt Mộ Dung Tĩnh, bàn tay trắng nõn hạ xuống, hung hăng đánh vào cơ thể mảnh mai của nàng ta.

Nhưng...

“Như Ly, mau dừng tay lại! “

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chỉ Là Bình Thủy Tương Phùng

“Như Ly, mau dừng tay lại!”

Một đạo giọng nói nam nhân lạnh lẽo hữu lực vang lên. Không biết từ khi nào phía sau lưng Mộ Dung Như Ly đã xuất hiện bóng dáng của một nam nhân.

Nam nhân bạch y, ngũ quan tuấn mỹ đến cực điểm, lãnh lẽo tựa tảng băng ngàn năm cao cao tại thượng, lại giống như trích tiên hạ phàm thăm thú chốn nhân gian. Đôi con ngươi màu lam thường ngày tĩnh lặng như mặt hồ thể nhưng bây giờ lại không ngừng gợn sóng.

Mạc Hàn Phong giữ chặt cổ tay nàng, lạnh nhạt nói:

“Như Ly, dừng ở đây thôi, nàng ta đã nhận thua.”

Lời nói của hắn đối với nàng đã có tác dụng. Mộ Dung Như Ly thu lại sát khí nồng đậm, khép mi. Một lần nữa mở mắt, bên trong lúc này là một mảnh tĩnh lặng, ngoài hồ hững hờ chỉ có lạnh nhạt. Rút tay ra khỏi tay Mạc Hàn Phong, nàng xoay người phá bỏ Cầu Băng. Xong xuôi lại bày ra một bộ dáng bất cần đời, ngay cả một cái liếc mắt cũng không thêm bổ thí cho hắn.

Sát khí cùng hàn khí khủng bố đã không còn, mọi người đồng loạt thở hắt ra một hơi, tham lam hít lấy không khí trong lành.

Đại trưởng lão dẫn đầu bước lên lời đài, phân phó người đưa Mộ Dung Tĩnh đã sớm hôn mê bất tỉnh vì kinh hách quá độ về viện.

Ông xoay người, hướng Mạc Hàn Phong cảm tạ:

“Đa tạ công tử đã ra tay ngăn cản kịp thời.”

Lí do Đại trưởng lão phải hạ mình với hắn như vậy thứ nhất là do ông không nhìn ra thực lực của hắn, thứ hai là phương thức hắn xuất hiện vô cùng quỷ dị, giống như hóa thân từ không khí vậy.

Cổ ép xuống cảm giác mất mát khi nàng rút tay về, Mạc Hàn Phong không nỡ không nhạt nói:

“Các ngươi không nên hiểu lầm. Ta làm vậy không phải muốn giúp các ngươi, chỉ là không muốn Như Ly tự làm bản thân bị thương mà thôi.”

Mộ Dung Như Ly đột nhiên tức giận, cấp cho hắn một ánh nhìn lạnh lẽo, gằn giọng:

“Ngươi quản ta có bị thương hay không để làm gì?! Già vờ cũng thật giỏi đi! Thịnh nhớ kỹ thân phận của bản thân, đừng tùy tiện xen vào chuyện của ta!”

Nói xong lạnh lùng phát áo rời đi, để lại một mảnh không gian tĩnh lặng.

Nhìn theo bóng lưng nàng, Mạc Hàn Phong tâm run lên, trong lòng thoáng nhức nhối. Nàng nói đúng.. Nàng và hắn cũng chỉ là bình thủy tương phùng*, đối với nhau không có quan hệ.

(*gặp gỡ tình cờ)

Thu lại phần tâm tư không nên tồn tại của mình, hắn cười chua chát rồi đi theo nàng. Bốn người Hoa Dật Vũ cũng không còn tâm tư ở lại, vội vàng trở về theo.

Lúc này không khí dưới lời đài mới chính thức bùng nổ.

“Oa, nam nhân bạch y kia rốt cuộc là ai? Hào soái!”

“Lớn lên tuấn mỹ như vậy, tại sao ta chưa từng gặp qua nhỉ?”

“Ôi thiên ơi, tại sao trên đời lại có người soái như vậy a~?!”

“Hừ, chỉ là một tên tiểu bạch kiếm mà thôi, có gì đáng chú ý chứ?!”

.....

Nhị trưởng lão tức giận, hung hăng dậm chân, mắng:

“Tên tiểu tử kia đúng là không coi ai ra gì! Hắn nghĩ hắn là ai?! Dám vô lễ như vậy với bậc trưởng bối, không ra làm sao cả! Ta phi! Dù sao cũng chỉ là một tên phế tài!”

(Nguyệt:Ô hô nói hay nhỉ?! Bậc trưởng bối? Ta phi! Theo lý ông có mà phải gọi Phong ca là cụ tổ tổ tổ ×n lần cũng nên! (OдO𐄂𐄂))

Ông ta cũng không nhìn ra thực lực của Mạc Hàn Phong, nhưng khác với Đại trưởng lão, ông ta lại coi hấn là phế vật.

Không nhìn ra được thực lực có hai trường hợp. Thứ nhất là đối phương có tu vi cao hơn so với bản thân, thứ hai là do kẻ đó không thể tu luyện.

Mạc Hàn Phong bề ngoài trẻ như vậy, Nhị trưởng lão đương nhiên sẽ không nghĩ hấn có tu vi cao hơn mình.

Tam trưởng lão bình thân chấp tay sau lưng, nheo mắt:

“Ta thật không ngờ, người sống đến từng này tuổi rồi mà mắt nhìn người lại kém vậy. Nam nhân nọ tính khí trầm ổn, lạnh lẽo tựa tảng băng ngàn năm, lại tựa như bậc đế vương cao ngạo đứng trên cao nhìn xuống thiên hạ, toàn thân là một cỗ quý khí cùng uy áp cường đại. Người như vậy... sẽ không phải là vật trong ao.”

Đại trưởng lão đối với lời nói của Tam trưởng lão thập phần tán đồng. Hơn nữa ông còn tinh mắt nhìn ra, nam nhân nọ đối với tiểu nha đầu kia tựa hồ rất đề ý.

Đại trưởng lão từ trước tới giờ đối nhân xử thế vô cùng công bằng, chưa từng vì ai mà thiên vị. Thế nhưng, Mộ Dung Như Ly chính là ngoại lệ.

Mộ Dung Như Ly nguyên chủ từ nhỏ vẫn thường chạy theo ông chơi đùa, đối với nàng, ông rất thương yêu.

Năm 5 tuổi kiểm tra phát hiện nàng không thể tu luyện, ông vì nàng mà đau lòng nhưng lại không có biện pháp thay đổi điều này. Những năm tháng sau đó ông đã cố gắng chiều cô nàng thật tốt nhưng do công việc trong gia tộc ngày một bận bịu nên không có thời gian quan tâm đến nàng.

Dần dà ông cũng quên đi sự hiện hữu của Mộ Dung Như Ly cho đến ngày thấy tên nàng trong danh sách các thí sinh tham gia khảo hạch. Thú thật lúc đó ông vô cùng vui mừng.

Tiểu nha đầu thế nhưng lại có thể tu luyện, hơn nữa thiên phú không kém Mộ Dung Vân Thiên. Ông chỉ muốn lập tức tìm nàng chứng nhận song cuối cùng lại từ bỏ ý định đó.

Ông không có tự tin. Thời gian qua ông gần như đã quên mất nàng là ai, đã không dành nhiều sự quan tâm cho nàng khiến nàng phải chịu vô vàn ủy khuất.

Ông lấy đầu ra mặt mũi để gặp nàng? Giờ phút nhìn thấy tiểu nha đầu hồi nhỏ thường theo mình học võ đùa một thân lam y lạnh lùng, khí chất hàn băng, đôi con ngươi lãnh huyết không một tia tình cảm, toàn thân ông liền chấn động dữ dội.

Tại sao... nàng lại thay đổi nhiều như vậy? Liệu... có phải tại ông? Trong lòng Đại trưởng lão là một mảnh hỗn loạn. Ông chưa thể thích nghi được.

Một mồm day trán, ông hô:

“Tỉ thí đã kết thúc, mọi người cũng nên trở về đi thôi. “Rồi xoay người trở về viện. Ông hiện tại còn rất nhiều chuyện phải suy nghĩ lại một phen.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyết Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Luyện Đan

Bên trong Ly Nhan viện lúc này là cả một mảnh yên ắng. Mộ Dung Như Ly sắc mặt âm trầm, hàn khí lạnh lẽo không ngừng bành trướng khiến mọi người bất tri bất giác tránh xa.

Hoa Dật Vũ huyếch nhẹ Mộ Dung Như Lâm, nhỏ giọng hỏi:

“Như Ly lúc nào cũng như vậy sao?”

Hấn thở dài, bất lực lắc đầu.

“Ta chưa từng thấy muội ấy xa lạ đến vậy.”

Rồi nhìn nàng, đau lòng nhúm mày.

“Từ nhỏ Ly Nhi đã phải chịu nhiều ủy khuất. Mẫu thân vì sinh chúng ta mà bị rong huyết, mất quá nhiều máu sau đó liền qua đời. Cũng chính vì vậy mà từ nhỏ hai huynh đệ bọn ta đã thiếu đi tình thương của mẫu thân, cảm giác thực sự mất mát. May mắn thay bọn ta vẫn còn phụ thân, người rất yêu thương

bọn ta.

Năm 5 tuổi kiểm tra phát hiện Ly Nhi không thể tu luyện, mọi người từ cung kính liền trở thành khinh thường. Như người biết, đại lục Huyền Vũ coi trọng nhất chính là thực lực, không có thực lực thì chẳng khác nào đồ bỏ đi, vì vậy Ly Nhi luôn bị mọi người khinh thường cùng khi dễ.

Ta với muội ấy bản chất không giống nhau nên hoàn cảnh sống cũng khác nhau. Ta không biết phải làm sao mới có thể thay đổi được việc này, ta dù sao cũng chỉ là một hài tử, nhiều chuyện không phải muốn là có thể làm được.

Thân là ca ca, ta cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Ly Nhi về sau sống ngày một khép kín, ngay cả ta cũng không thể hiểu muội ấy đang nghĩ gì. Vậy nên đối với sự thay đổi đột ngột của muội ấy, ta cũng đành lực bất tòng tâm “

Sau khi nghe xong một đoạn về quá khứ không mấy tốt đẹp của Mộ Dung Như Ly, Hoa Dật Vũ nhìn nàng, ý tứ không rõ.

Hắn tự nhủ, liệu bên trong vẻ bề ngoài lạnh lùng ấy có phải là một trái tim yếu đuối khao khát được yêu thương?

Hoa Dật Vũ không biết rằng trong lòng hắn lúc này... có một thứ gì đó đã nảy mầm.

.....

Một lần nữa mở mắt, sát khí xung quanh Mộ Dung Như Ly liền biến mất. Nàng lại trở về với vẻ thường ngày: cột nhà, hồ hững mà có chút lười biếng.

Liếc nhìn hai nam nhân đang ngoan ngoãn ngồi trong góc phòng, nàng muốn cười. Giống như hai kẻ tự ki tự vậy!

“Hai người có chuyện muốn nói với ta?”

Mộ Dung Như Lâm và Hoa Dật Vũ nghe hỏi thì giật mình, vội vàng lắc đầu xua tay.

“Vậy các ngươi trở về đi, ta cần nghỉ ngơi.”

Hiểu ý nàng, cả hai nhanh chóng lên tiếng chào rồi ly khai. Lúc này mỗ nữ chính mới phát giác ra trong phòng còn một nam nhân khác.

Khôi phục vẻ mặt lạnh băng, Mộ Dung Như Ly giọng điệu không cảm xúc:

“Quay về Cổ Vạn Phúc. “Rồi xoay người biến mất.

Mạc Hàn Phong bắt đầu đi lắc đầu rồi cũng xoay người biến mất theo.

Vừa tiến vào nàng lập tức vào phòng Luyện đan sư, khóa trái cửa. Lúc này nàng muốn mau chóng học luyện đan, mà đúng hơn là muốn luyện đan đem đi bán để lấy tiền rồi Mộ Dung gia.

Thứ nhất, nàng nhận thấy ở lại Mộ Dung gia chính là tự kiềm hãm sự phát triển của bản thân, rất khó để biến cường.

Thứ hai, ở cùng cái đám suốt ngày cứ mở miệng ra là châm chọc trong gia tộc không sớm thì muộn nàng cũng bị làm cho tức chết, cũng lười đối phó, rất phiền a~

Mộ Dung Như Ly ngồi xuống trước lò đỉnh, nhanh nhẹn xếp được liệu vừa lấy ra để bên cạnh. Nàng đã đọc đan phương Mai Cơ Đan đến thuộc lòng, bây giờ chính là lúc thích hợp nhất để bắt đầu.

Mộ Dung Như Ly dùng huyền lực nâng lò đỉnh lên không trung rồi phát tay châm lửa bằng nguyên tố hỏa. Ngọn lửa bùng cháy, không bao lâu lò đỉnh bắt đầu nóng lên.

Nàng thực hiện theo chỉ dẫn của đan phương, lần lượt đem từng loại dược liệu bỏ vào lò đỉnh. Bước đầu hòa tan các dược liệu hoàn thành, nàng giữ lửa ở mức bình thường trong vòng gần 1 khắc.

Đủ thời gian, nàng bắt đầu quá trình ngưng đan. Mộ Dung Như Ly tập trung huyền lực lại một chỗ, bình tĩnh dung hợp các phần dược liệu đã hòa tan với nhau.

Vì trong dược liệu không có nguyên tố tương khắc nên quá trình ngưng đan khá thuận lợi. Thấy thời điểm thích hợp, Mộ Dung Như Ly nhanh nhẹn thu lửa về, gõ nhẹ vào nắp lò đỉnh. Nắp mở, tức khắc đan dược từ trong đỉnh bay ra. Đem chúng thu vào lọ, nàng gạt nhẹ mồ hôi trên trán.

Luyện đan quả nhiên tốn nhiều huyền lực, cũng may nàng sở hữu một nguồn huyền lực dồi dào a. Mộ Dung Như Ly cầm chặt lọ Mai Cơ Đan trong tay, hào hứng:

“Tiểu Hồ, Tiểu Diễm, ta luyện đan thành công rồi!”

Tiểu Diễm trong không gian ma thú đang ngủ khò đột nhiên nghe nàng hô liền giật mình tỉnh lại, mơ mơ màng màng giờ cái chân nhỏ xiu lên, hùa theo:

“A... Chủ nhân thật giỏi! Người luyện đan thành công rồi! “

Một lúc sau hắn liền cảm thấy lời mình nói có gì đó không thích hợp. Nháy mắt hắn kinh hãi kêu lên:

“Cái gì?! Chủ nhân lần đầu luyện đan mà đã thành công?! Thật sự?! “Nếu thật thì nàng cũng quá biến thái đi!

Mộ Dung Như Ly khoanh tay trước ngực, bĩu môi:

“Còn hỏi? Người không tin vào khả năng của ta? “Ngữ khí nguy hiểm.

“A? Không... không! Chủ nhân rất giỏi! Người là thiên tài! Trên thế gian này không có ai có thể bì kịp với người!....” Tiểu Diễm sợ hãi, vội vàng phát huy tài năng vuốt mông ngựa của mình.

Tiểu Hồ khinh bỉ liếc hắn bắt quá trong lòng cũng tán đồng với lời nói của hắn. Không sai, nàng như vậy chính là thiên tài trong thiên tài nha!

Mộ Dung Như Ly vô cùng hưởng thụ. Cảm giác được nịnh bợ xem ra cũng không tệ, chẳng trách mấy ông lãnh đạo ở hiện đại lại thích được nịnh hót như vậy!

Nàng khi này luyện được hai viên phẩm chất hạ phẩm, đem bán cũng chẳng được bao nhiêu. Thôi, vì tương lai con em, à chết, vì tương lai sáng chói của bản thân, nàng "đánh miễn cưỡng" luyện thêm "vài" lọ nữa vậy.

Vậy là hai ma thú liền bị bỏ quên, chỉ đành ngồi trong xó vẽ vòng tròn tự kỉ.

1 tháng trôi qua....

Mộ Dung Như Ly hiện tại đã có thể một lúc luyện ra 5 viên đan dược cấp 1 phẩm chất thượng phẩm, động tác ngày một thành thục theo trình tự nước chảy mây trôi.

Mặc dù 1 tháng này trong Cổ Vạn Phúc chỉ bằng nửa canh giờ ở thế giới thực nhưng nàng sâu sắc cảm nhận được hai chân mình đã tê rần, đứng dậy vô cùng khó khăn.

Vươn vai, Mộ Dung Như Ly mỉm cười thỏa mãn nhìn "thành quả lao động" của mình. Trước mắt nàng lúc này chính là một núi toàn lọ chất thành đồng.

“Tùng này chắc đủ rồi... “Nàng lẩm nhẩm.

Tiểu Hồ, Tiểu Diễm nuốt nước bọt. Quá đủ ấy chứ!!

Mộ Dung Như Ly phát tay thu tất cả về không gian trữ vật rồi mở cửa bước ra ngoài. Đập vào mắt nàng là hàng trăm, ách, là hàng nghìn mảnh dược thảo đủ loại.

Nàng há hốc mồm, xem chút nữa thì rớt luôn hàm.

“Xong rồi? “

Sau lưng nàng truyền đến giọng nói nam nhân. Mạc Hàn Phong tiến lên đứng cạnh nàng.

“Tất cả... đều do người trông?! “Công suất làm việc cũng thật lớn đi.

Hắn cười nhạt, gật đầu. Mộ Dung Như Ly chợt bừng tỉnh, khoanh tay trước ngực quay phắt:

“Người thích làm gì thì làm. Tóm lại, ta sẽ không tha thứ cho người vì dám xen vào chuyện của ta! “

Rồi nháy mắt biến mất. Mạc Hàn Phong cười khổ, nàng đúng là bướng bỉnh. Bất quá... như vậy rất đáng yêu.

Mạc Hàn Phong giật mình, hắn thế nhưng lại một lần nữa có suy nghĩ khác thường như vậy. Liệu có phải gần đây làm việc nhiều quá khiến đầu có vấn đề không nhỉ? Ủm, hẳn là vậy.

Hắn xoa huyệt thái dương, xoay người trở vào căn viện

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyết Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Bán Đan Dược

Mộ Dung Như Ly sau khi quay về liền phân phó Lan Nhi đi gọi hai người Mộ Dung Như Lâm và Hoa Dật Vũ tới. Cũng may trước đó bọn hắn chưa đi đâu xa, chỉ ngồi ngoài sân uống trà trò chuyện nên Lan Nhi đỡ tốn sức.

Lúc này trong phòng nàng, cả hai người đã có mặt đầy đủ. Mộ Dung Như Ly tay rót trà, giống như tùy tiện hỏi:

“Ca ca, huynh có biết nơi bán đan dược hay phòng đấu giá lớn nào trong thành không?”

Mộ Dung Như Lâm chau mày ngẫm nghĩ. Đừng hỏi tại sao hắn lại không cảm thấy lạ khi nàng hỏi vậy. Nguyên chủ trước đó không thường ra ngoài, phần lớn đều ru rú trong phòng nên cái gì cũng không biết, hắn là thân ca ca nên hiểu rất rõ.

Mộ Dung Như Lâm về sau liền mặc định như vậy mà không hề biết rằng mỗ nữ hài nọ vốn không phải thân muội muội mình.

“Cửa hàng đan dược thì có Đan Các Cư, còn phòng đấu giá thì có Đấu Phong. Tại sao muội lại hỏi về thứ này?” Hắn tò mò hỏi.

“Ừm, có chút chuyện. Hoa Dật Vũ, người đi với ta.”

Hoa Dật Vũ chỉ ngón tay vào mặt mình, hô:

“Hả? Ta á?! Tại sao cả ta cũng đi?”

Mộ Dung Như Ly nheo mắt:

“Chẳng phải chính miệng người nói mỗi một chỗ cũng chán, đi theo ta sẽ có nhiều chuyện thú vị hay sao?”

Hắn nghe vậy thì xoa cằm, gật đầu:

“Ừ nhỉ. Vậy mau đi thôi.”

“Người ra ngoài chờ trước đi, ta sẽ ra sau.” Nàng nói.

Hai kẻ nọ đồng thời gật gù, lững thững đi ra. Lúc này Mộ Dung Như Ly mới từ không gian lấy ra một bộ y phục nam nhân và một chiếc mặt nạ màu da người. Bộ y phục này là lần trước ra ngoài nàng tiện tay mua về, bây giờ cuối cùng cũng cần dùng đến. Còn chiếc mặt nạ là đồ trong Cổ Vạn Phúc, được gọi là Vạn Biến Dung, đeo vào có thể thay đổi được khuôn mặt thành nhiều dạng khác nhau.

Mà nàng cũng không để ý cho lắm, đeo vào cũng chỉ muốn che đi ngũ quan mềm mại của nữ nhân.

Thay y phục xong, nàng đem trâm ngọc trên đầu rút xuống, dùng một dải lụa mỏng màu trắng để cột tóc. Cuối cùng ngắm lại bản thân trong gương, nàng không khỏi cảm thán:

“Hừm, ta đúng là một mỹ nam!”

(Nguyệt: Vâng, độ từ ki của Ly tỷ đã được nâng lên một tầm cao mới.)

.....

Hoa Dật Vũ nhìn nam nhân bạch y trước mặt, miệng há hốc. Hắn quay sang trừng mắt với Mộ Dung Như Lâm:

“Tại sao người không nói cho ta biết người còn có một vị huynh đệ song sinh nữa?!”

Mộ Dung Như Lâm oan ức biện bạch:

“Ta không có! Ly Nhi là muội muội duy nhất của ta!”

Hoa Dật Vũ nghe vậy thì ngơ ngác. Quay lại nhìn nam nhân nọ một lần từ trên xuống dưới, hắn lẩm bẩm:

“Nhưng quả thật là rất giống nha...”

Đương sự Mộ Dung Như Ly trên trán lúc này đã chấy dài ba hàng hắc tuyến. Tên này là giả vờ hay thực sự không biết vậy? Nghĩ rồi nàng mở miệng trêu chọc:

“Hoa Dật Vũ, không nhận ra bốn tiểu thư sao? Chắc, não người thật ngắn hạn.” Rồi còn tặc lưỡi tỏ vẻ thương cảm.

Hắn gật mình, thân thủ không tự chủ được mà lùi về phía sau năm bước. Đánh ánh mắt hoài nghi về địa phương nàng đang đứng, hắn ngập ngừng:

“Người... thật sự là Như Ly?”

Mộ Dung Như Ly dờ khóc dờ cười. Hành động đó của hắn là có ý gì a? Chẳng lẽ nàng giống phần tử nguy hiểm của thế giới lắm sao?

Ôm ngực, nàng chớp chớp đôi lam mâu to tròn, nói:

“Ngươi hỏi vậy, thực sự không nhận ra? A, ta hảo thương tâm~”

Hoa Dật Vũ toàn thân nổi da gà. Trời, chuyện gì đang diễn ra vậy? Hắn đột nhiên cảm thấy ớn lạnh. Chạy đến huých mạnh vào cánh tay nàng, hắn chân chó nói:

“Ngươi vận nam trang cũng thật soái đi! Hơn cả ta!”

Mộ Dung Như Ly vênh mặt, làm bộ hất tóc kiểu ngạo:

“Đương nhiên. Bản công tử ta đây chính là vô cùng mỹ, vẻ đẹp phiêu dật như tiên. Trình ngươi á? Chỉ đáng xách xép cho bản công tử thôi!”

Nàng cách xưng hô đã thay đổi, rút từ ngực ra một chiếc bạch phiến, phe phẩy trước mặt. Hoa Dật Vũ nhìn dòng chữ rồng múa phượng bay trên quạt, tò mò:

“Phù Lăng? Đó là cái gì?”

“Hửm? Là tên chứ sao, đồ ngốc! Đó sẽ là danh tự của ta khi mặc nam trang.”

Nàng khép quạt, cười đầy thâm ý.

Bị chê hắn liền bày ra bộ dáng ủy khuất. Hắn đâu có ngốc! Chỉ là không được thông minh cho lắm mà thôi.

“Nghĩa là về sau ngươi còn giả nam trang nữa?” Hắn hỏi.

“Ừm, sẽ còn rất rất rất... nhiều lần nữa. Việc này hết sức cần thiết, ngươi hiểu chưa?” Mộ Dung Như Ly vẻ mặt nghiêm túc.

Thấy thái độ của nàng, Hoa Dật Vũ ngoan ngoãn gật đầu, không dám lên tiếng. Nén xuống ý định trêu chọc hắn, nàng phân phó:

“Được rồi, hiện tại qua Đấu Phong trước đi. Ta muốn kiếm thật nhiều tiền!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Quyết Chiến

Mặc cho Mộ Dung Như Lâm lo lắng, Mộ Dung Như Ly vẫn cùng Hoa Dật Vũ ra ngoài mà không đem theo hộ vệ. Mà với một kẻ nổi danh là phế vật vô dụng như nàng thì cũng chả ai muốn làm hộ vệ cho nàng cả.

Bóng dáng hai người vừa khuất, tức khắc phía sau liền xuất hiện năm bóng đen bám theo. Mộ Dung Như Ly trong lòng cười lạnh, các ngươi chọc nhầm người rồi. Đi đến một khoảng đất trống hoang vu, nàng dừng cước bộ, xoay người che miệng cười mỉm:

“Các vị đi theo chúng ta lâu như vậy, cũng đến lúc dừng lại rồi.”

Thoắt một cái năm nam nhân vận hắc y liền đến trước mặt bọn nàng. Một kẻ nói:

“Hừ, thì ra các ngươi đã sớm phát hiện ra bọn ta. Vậy thì cùng nhau xuống âm phủ gặp Diêm Vương đi!”

Dứt lời cả năm người bắt đầu tách ra tiến hành công kích. Mộ Dung Như Ly tặc lưỡi:

“Chậc, Phong gia cũng thật hào phóng đi, xuất ra năm vị Huyền Vương chỉ để tiêu diệt ngươi.”

Hoa Dật Vũ nhảy dựng lên. Đây là lúc nào rồi mà Như Ly vẫn còn tâm trạng để đùa cợt?! Coi biểu cảm khó coi của hắn, nàng khẽ nhếch môi. Búng tay một cái, nàng mỉm cười đến xán lạn:

“Tiểu Hò, Tiểu Diễm, đến lúc xuất trận rồi!”

Tức khắc bên cạnh nàng liền xuất hiện thêm hai đạo bóng dáng nam tử cao ngất. Tiểu Diễm hưng phấn đến độ nhịp thở hỗn loạn:

“Cuối cùng cũng được chiến đấu! Chủ nhân, về sau người nên gọi ta ra ngoài nhiều một chút a~”

“Đồ hồ thói tha, lại còn nói lảm. Có cái gì hưng phấn cơ chứ?!” Tiểu Hồ liếc xéo Tiểu Diễm, bắt quá tia lửa bập bùng trong mắt đã bán đứng hắn.

Tiểu Diễm bữu môi hừ lạnh. Hồ li chết tiệt, nguoi có khác gì ta đâu, lại còn làm bộ làm tịch.

Mộ Dung Như Ly chen chân vào giữa, lườm nguýt:

“Hai nguoi còn cãi nhau nữa có tin hay không ta liền đem lông các nguoi đốt trụi?!”

Hai kẻ nọ giật mình, vội vàng ôm chặt lấy cơ thể, sợ hãi chảy mồ hôi lạnh.

“Ma thú?! Tiểu tử nguoi... chẳng lẽ là Triệu hồi sư?!”

Một trong năm kẻ cả kinh hô lớn. Mặc dù hai người Tiểu Hồ không xuất hiện dưới hình dạng ma thú song bọn hắn vẫn cảm nhận được hơi thở khác thường. Không chỉ năm kẻ nọ mà ngay cả Hoa Dật Vũ cũng mở to mắt kinh ngạc.

“Như Ly, à, Phù Lăng... nguoi là Triệu hồi sư?!” Hắn thật sự không biết à nha.

Mộ Dung Như Ly thần nhiên cười:

“Ồ, vậy à? Ta không biết cơ đấy. Bọn họ đều là bằng hữu, đồng thời cũng là thân nhân của ta.”

Hai nam nhân nghe nàng nói thì trong lòng không khỏi cảm động. Chính từ lúc này bọn hắn đã tự thề với bản thân mình rằng sẽ dùng cả tính mạng, dù lên núi đao xuống biển lửa cũng phải bảo hộ nàng chu toàn. Trong tương lai lời thề này sẽ ứng nghiệm, cái giá phải trả không hề nhỏ...

(Nguyệt: Đoạn trên ta đã bật mí một sự việc sẽ xảy ra trong tương lai đó:)) Mọi người đoán được không?)

Hai nam nhân quay lại nhìn nhau, cả hai đều biết bản thân hiện tại phải làm những gì. Tiểu Diễm "rống" lên một tiếng, toàn thân tỏa ra ánh sáng đỏ rực, tức khắc liền hiện nguyên hình là một con hồ lông màu xám tro to gấp 3 người thường. Tiểu hồ đồng tử híp lại, uyển chuyển xoay người hóa thành một con hồ li sáu đuôi, toàn thân tỏa ra ánh sáng bạc lấp lánh.

Bọn hắn bước đến chắn trước mặt nàng và Hoa Dật Vũ, bày ra một bộ dáng bảo hộ. Tiểu Diễm gầm gừ:

“Chủ nhân yên tâm, dù có phải từ bỏ sinh mệnh chúng ta vẫn chắc chắn sẽ bảo vệ người!”

Mộ Dung Như Ly nheo mắt, lấy quạt che miệng, ở góc độ không ai nhìn thấy được nở một nụ cười vui vẻ.

“Đừng chết, các nguoi đi rồi thì ai bảo vệ ta?”

Hai nam nhân nọ hiển nhiên hiểu được ẩn ý trong câu nói của nàng. Tiểu Diễm nén xuống xúc cảm muốn khóc, vọt lên công kích hắc y nhân.

“Liệt Hỏa Diễm và Lục Vĩ Hồ, một Thú Vương tứ cấp, một Thú Vương ngũ cấp.” Một trong số năm người nhanh chóng phân tích.

“Hừ, dù sao tu vi cũng không bằng bọn ta. Muốn đánh là tự tìm đường chết!” Một tên khinh thường.

.....

Tiểu Diễm kèm hai tên Huyền vương tam cấp. Hắn rống lớn:

“Hắc Trảm!”

Dứt lòi một vòng sáng màu đen xuất hiện trên đỉnh đầu hắn. Vòng sáng thuần túy một màu đen âm trầm khiến ánh sáng xung quanh dần ảm đạm. Xoay liên tục năm vòng, vòng sáng lớn dần rồi đột nhiên phân thành hàng trăm thanh kiếm hệ nguyên tố hắc ám sắc bén, đồng loạt công kích về phía hai hắc y nhân, so với lần đầu với Tiểu Hồ dường như công lực đã mạnh hơn.

Hai hắc y nhân nhanh như chớp né chiêu đồng thời dùng hệ nguyên tố của mình tạo ra một tấm chắn vững chãi. Bọn hắn tách ra chia thành hai hướng công kích Tiểu Diễm.

Ma thú có ưu điểm hơn nhân loại vì chúng sở hữu bản thể to lớn và tốc độ trời phú, Tiểu Diễm đương nhiên cũng không ngoại lệ. Hắn nhảy lùi về phía sau, chặt vật tránh thoát chiêu thức công kích của hai hắc y nhân.

Dây dưa qua lại hơn chục hiệp mà hai bên vẫn không ai chịu nhường ai, cuối cùng một hắc y nhân cũng không nhịn được mà lấy từ trong không gian trữ vật ra một cây quyền trượng, bay lên không trung hô lớn:

“Hóa cầu thuật!”

Lập tức một vòng lửa sáng liền xuất hiện quanh người hắn ta, sau đó dần kết thành những quả cầu lửa cháy mãnh liệt, nhanh như tên bắn về phía tiểu

Diễm. Huyền lực trong không khí gào thét, như sóng thủy triều ập vào người hắn.

Tiểu Diễm nheo mắt, thân thủ không linh hoạt né tránh cầu lửa. Qua nhiều trận như vậy hắn đã sớm mất sức, muốn đánh tiếp cũng khó.

Đột nhiên---

“Tiểu Diễm, cẩn thận!”

Mộ Dung Như Ly mắt bình tĩnh hô lên. Hắn giật mình xoay người, nhưng đã quá muộn... Một hỏa cầu lớn xé gió lao vun vút về phía hắn, ngày càng gần... Và... Oanh---

Một tiếng nổ lớn vang lên, gió bụi bay mù mịt. Mộ Dung Như Ly lấy quạt chắn trước mặt, đôi lam mâu híp lại lóe lên một tia sáng khó có thể nắm bắt.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Thân Phận Thực Sự

Khói bụi tan dần để lộ ra một khung cảnh mà cả đời những kẻ có mặt ở đây không thể quên được.

Tiểu Diễm một thân lông xám tro nay đã chuyển thành màu đỏ, xung quanh tỏa ra hào quang chói lóa. Dưới chân hắn chính là một vòng sáng lửa đỏ rực, sức nóng lan ra khiến mọi người không khỏi đổ mồ hôi.

Luồng sáng biến mất, lúc này bản thể to lớn của hắn đã hiện ra rõ ràng trước mắt. Kí hiệu ngọn lửa giữa mi tâm hắn đã biến mất, thay vào đó chính là kí hiệu hình vương miện cao quý. Hai chiếc răng nanh nhọn hoắt, móng vuốt dài sắc bén.

Gầm lên một tiếng đầy uy nghiêm, Tiểu Diễm hào quang vạn trượng, tỏa áng hơn bao giờ hết.

“Liệt... Hóa Vương?!” Một kẻ kinh hô.

Mộ Dung Như Ly khóe môi kéo lên. Xem ra nàng đoán không sai, Tiểu Diễm chính là Vương, vì vậy khi hắn thăng cấp mới có sự khác biệt như vậy.

Tiểu Diễm ngắc nhiên trong phút chốc, sau đó liền quay lại nhìn Tiểu Hồ bằng vẻ mặt đặc ý:

“Thế nào? Thấy ta có oai phong không?”

Hắn bữu môi, mỉa mai:

“Không nghĩ tới con hồ ngu ngốc nhà ngươi lại là Liệt Hóa Vương. Bất quá điều đó cũng không ảnh hưởng gì tới suy nghĩ của ta về ngươi a~”

Tiểu Diễm nghe vậy lửa giận liền bùng lên, song nghĩ tới bản thân còn có việc phải làm, hắn đành hừ lạnh quay phắt đi.

Nhìn đến hai hắc y nhân nọ, hắn gầm lên một tiếng phẫn nộ:

“Nhân loại to gan dám động đến chủ nhân tôn quý của ta, đúng là tự tìm đường chết! Nhận lấy này, Hỏa Ám!”

Dứt lời, bầu trời bỗng tối sầm lại, mây đen ùn ùn kéo đến bao phủ lấy cả một vùng La Vũ thành.

Người dân trong thành lo sợ, hoảng loạn thành một đoàn.

“Chuyện gì vậy?!”

“Bầu trời tại sao tối đen như vậy?!”

“Ô ô ô... Ta còn chưa muốn chết đâu!”

.....

Cùng lúc tại phủ thành chủ...

Một lão giả trung niên thân vận cẩm bào màu lục đang đứng chấp tay sau lưng, đầu hướng lên trời. Lão giả híp mắt nói với người bên cạnh:

“Lăng Trọng, có chuyện gì vậy?”

Chỉ thấy đó là một nam nhân trung niên chừng 50 tuổi, vẻ mặt trầm ổn. Ông nheo mắt, cung kính đáp:

“Thưa thành chủ, theo như những gì ta biết thì hiện tượng này xảy ra là do vương của một chủng tộc ma thú sử dụng chiêu thức có lực sát thương lớn.”

Đúng vậy, lão giả nọ chính là thành chủ La Vũ Thành- Minh Hàn. Minh gia nhiều đời nay vẫn là gia tộc kế thừa việc quản lý và thủ hộ nơi này.

Minh Hàn hít mắt, phát nhẹ tay với Lăng Trọng:

“Gọi Tịnh nhi đến đây.”

Ông ta cung kính đáp một tiếng rồi lui ra. Một lúc sau trở lại bên cạnh ông ta đã xuất hiện thêm một vị thiếu niên chừng 17 tuổi.

Thiếu niên sở hữu một mái tóc màu lam dài ngang vai, dùng kim quan cố định lại. Hắn thân thể cao ngất, quanh thân lục y phiêu dật, tiêu sái tựa trích tiên. Ngũ quan kiên nghị, lạnh lùng tựa băng tuyết, so với Mạc Hàn Phong hơn hẳn. Đôi đồng tử màu bạc tuyệt đẹp được bao phủ bởi lớp lớp sương lạnh, băng lãnh đến cực điểm.

Thiếu niên nọ chính là Minh Tịnh- nhi tử duy nhất và cũng là người mà Minh Hàn coi trọng. Hắn từ thực lực đến dung mạo đều vô cùng xuất chúng, 17 tuổi đã là Huyền Vương ngũ cấp. Chỉ có điều hắn tính tình lạnh nhạt, lại chưa từng giao tiếp với người bên ngoài, điều này khiến Minh Hàn thập phần lo lắng.

Minh Tịnh hành lễ với ông ta rồi cup mắt, lạnh nhạt hỏi:

“Phụ thân, tìm nhi tử có việc?”

Nhìn khuôn mặt lạnh tanh không có lấy một tia cảm xúc của hắn, Minh Hàn âm thầm thở dài.

“Trong thành đang xảy ra một hiện tượng lạ khiến mọi người lo sợ. Ta muốn con đến đó và tìm hiểu nguyên do của sự việc này. Xong việc, hãy quay về thông báo với ta.”

Đó là một lí do, lí do còn lại là vì ông muốn hắn tiếp xúc với bên ngoài nhiều hơn. Mà biết đâu trong chuyến đi này Tịnh nhi sẽ tìm được thứ mà hắn cần?

Minh Tịnh cúi đầu "ân" một tiếng rồi xoay người không do dự rời đi. Nhìn theo bóng lưng hắn, Minh Hàn lắc đầu chán nản. Ông cảm thấy thập phần bất lực a.

.....

Quay lại với trận chiến, Hoa Dật Vũ nhìn trời, kinh hô:

“Hắn ta xác định muốn dùng sát chiêu sao?!”

Phải biết rằng làm vậy rất có thể sẽ tự gây thương tổn cho bản thân. Lại quay qua nhìn Mộ Dung Như Ly, chỉ thấy nàng từ đầu tới cuối vẫn luôn bày ra bộ dáng bình thản.

Lúc này bầu trời vốn đang tối sầm bỗng trở nên đỏ rực. Từ trong những đám mây xuất hiện hàng trăm quả cầu lửa khổng lồ nhanh như chớp lao về phía hai hắc y nhân.

Tốc độ của chúng quá nhanh khiến hai kẻ nọ không kịp phản ứng mà bị đâm trúng, thân thể hóa thành tro bụi, theo gió bay đi.

Về phần Tiểu Diễm, một chiêu này đã rút cạn huyền lực của hắn. Hắn khôi phục hình dáng của nhân loại, lão đảo ngã về phía sau.

Mộ Dung Như Ly lúc này mới động thân, phi tới đỡ lấy hắn. Nàng mỉm cười, đắc ý giong ngón tay cái:

“Ngươi làm tốt lắm! Không hổ danh là người của Như Ly ta!”

.....

Bên Tiểu Diễm coi như đã xong, còn phía Tiểu Hồ, hắn cùng ba hắc y nhân dây dưa qua lại gần chục hiệp vẫn chưa phân thắng bại.

Hắn không giống Tiểu Diễm, trong phút chốc phát hiện ra bản thân không tầm thường. Hắn hoàn toàn là một ma thú biến dị bình thường, không có thân phận đặc biệt, cho nên chiến đấu chặt vật hơn hẳn.

1 chọi 3, Tiểu Hồ hiển nhiên rơi vào thế hạ phong.

Bên địch có 2 tên Huyền Vương nhị cấp và 1 Huyền Vương tứ cấp. Ba kẻ này có vẻ như không muốn kéo dài thời gian thêm nữa, lập tức lướt qua Tiểu Hồ, phi thân đến chỗ Hoa Dật Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuyết Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Đánh Kẻ Xấu

Tiểu Hồ cảm nhận rõ ràng sự coi thường từ ba hắc y nhân nọ với hắn. Hắn tức giận văng tục một câu:

“Chết tiệt! Dám coi thường ta?! Con mẹ nó chết hết đi!”

“Băng Hàn Vũ!” Dứt lời một lốc xoáy kết tinh từ hệ nguyên tố băng liền xuất hiện trên không trung, giáng thẳng xuống mặt đất, đứng trụ vững trãi, xung quanh tỏa ra hàn khí lạnh thấu xương.

Một kẻ hắc y nhân hừ lạnh:

“Chỉ là một Thú Vương nho nhỏ mà cũng dám lớn tiếng với bọn ta! Không biết tự lượng sức.”

Rồi hắn quay người lại, hai tay nhanh chóng thực hiện một loạt kết ấn. Nguyên tố hỏa xung quanh bắt đầu dao động, liên tục di chuyển tập trung vào bàn tay hắn. Sau vài giây hoàn thành, hắn vung tay, quát lớn:

“Hỏa Toàn Vũ! Đi!”

Tức khắc mặt đất rung chuyển, bụi bay mù mịt chắn ngang tầm nhìn của tất cả mọi người. Chỉ thấy từ trong không khí, huyền lực nguyên tố hỏa dần ngưng tụ thành một con lốc xoáy bằng lửa khổng lồ, so với Băng Hàn Vũ của Tiểu Hồ thì lớn hơn hẳn.

Mộ Dung Như Ly trong lòng thầm hô không ổn. Nàng đem Tiểu Diễm giao lại cho Hoa Dật Vũ, còn bản thân thì nhanh như tên bắn phi thân về phía Tiểu Hồ.

Hai con lốc va chạm với nhau tạo ra một trận chấn động dữ dội, mặt đất như muốn nứt ra. Nhưng chưa đầy một khắc, lốc xoáy của Tiểu Hồ đã biến mất trước, phần huyền lực còn sót lại của lốc xoáy lửa vẫn hướng phía hắn lao tới.

Tiểu Hồ toàn bộ huyền lực đều đặt vào một chiêu vừa rồi, hắn hiện tại ngay cả sức để đứng vững cũng không còn. Hắn mờ to hai mắt tuyệt vọng. Chợt một đạo bóng trắng bạch y xuất hiện trước mặt hắn. Mộ Dung Như Ly kéo môi:

“Thế nào? Định chịu chết sao?”

Tiểu Hồ hoảng hốt, sợ hãi quát lớn:

“Chủ nhân, nguy hiểm, người mau tránh ra!” Mặc dù biết cái này không thể làm khó nàng song hắn vẫn không dám mạo hiểm để nàng rơi vào tình thế nguy cấp.

Mộ Dung Như Ly trong lòng chảy qua một dòng nước ấm. Tên này thật là... Rồi nàng quay đầu, mỉm cười:

“Ta không sao. Đừng nói nhiều, người chỉ cần ở đó nhìn thôi.”

.....

Nhìn con lốc xoáy lửa dữ tợn đang ầm ầm tiến đến, Mộ Dung Như Ly nhắm mắt, hai bàn tay trắng nõn bắt đầu thực hiện một loạt động tác phức tạp. Một nguồn huyền lực nhẹ nhàng, chậm rãi tụ lại trong lòng bàn tay nàng, phát ra cảm giác dễ chịu. Nàng phất tay, nhún mày hô lớn:

“Thủy Thuần Chi thuật, sóng thần!”

Ngay lập tức một dòng nước nhỏ xuất hiện rồi dần dần dâng lên, tạo thành một con sóng thần khổng lồ phạm vi rộng chắn trước mặt nàng. Mộ Dung Như Ly nhón chân nhảy lên đỉnh sóng, lúc này trông nàng tựa tiên tử uy nghiêm.

Hai chiêu thức va chạm với nhau, Hỏa Toàn Vũ của hắc y nhân nọ rơi vào thế hạ phong, lập tức bị nguyên tố thủy của nàng dập tắt. Mộ Dung Như Ly cười lạnh, nhảy xuống phía Hoa Dật Vũ. Ba kẻ hắc y nhân còn lại thấy nàng làm vậy thì khinh bỉ:

“Hừ, đúng là không biết tự lượng sức mình! Trúng mà cũng đòi chọi đá sao?! Mơ tưởng!”

Mộ Dung Như Ly cười rạn rở, mở quạt phe phẩy trước mặt:

“Ta vốn muốn từ từ chơi đùa với các ngươi một chút song các ngươi lại không biết điều, hể mở miệng ra lại là một câu "không biết tự lượng sức", khiến cho hứng thú ban đầu của ta đều theo gió bay đi mất rồi.”

“Hiện tại... Ta muốn các người phải chết! Phong ca, ngươi mau qua đây giúp ta đánh kẻ xấu!” Nói rồi còn làm điệu bộ sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Vũ Khuynh Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.